

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SINNER'S
TOUCH
IV

He saved her
once.
Now he owns
her heart.

OWNED *to be* SAVED

D.A. LEMOYNE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

D. A. LEMOYNE

Telif hakkı © 2025

THE SINNER'S
TOUCH
IV

He saved her
once.
Now he owns
her heart.

OWNED *to be* SAVED

D.A. LEMOYNE

OWNED *To be* SAVED

D.A. LEMOYNE

İçindekiler

[Alıntı](#)

[Sosyal Medya](#)

[D. A. Lemoyne'nin diğer](#)

[eserleri Tanıtım](#)

[Yazarın Notu](#)

[İthaf Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Bonus - Giovanna](#)

[Bonus – Madeline Turner](#)

[Yazar Hakkında](#)

Quote

"Bana yemin et ki, bu çılgınlığa başımdan dalmış olsam bile, vücudumun her hücresinin arzuladığı şeye teslim olacak kadar cesur olsam bile, istediğim an çekip gidebilirim."

Sesindeki güvensizliği duymaktan nefret ediyorum.

"Hala anlamadın mı? Arzuladığın özgürlük, kimse sana veremez ya da elinden alamaz." Elimi onun kalbinin üzerine koydum. "Tam burada,

Benim Roman kızım. Sen özgür doğdun. Her zaman özgür olacaksın."

"Gianni..."

D. A. LEMOYNE

dalemoynewriter@gmail.com

Telif hakkı © 2025 D. A. Lemoyne.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

Başlık: Kurtarılmak İçin Sahip Olunmak

Orijinal Başlık: Indomada Irresistível İlk

yayın tarihi 2022

Kuzey Carolina – ABD

Yazar: D. A. Lemoyne

Kopya Editörü: Isabella Pickering Kapak

Tasarımı: Angela H.

Kapak fotoğrafı: Ren Saliba

İllüstrasyon: Mery Ribeiro

E-kitap ve Kağıt Kitap Biçimlendirme: V. Miranda

ISBN e-kitap: 978-1-965450-27-7

ISBN Ciltli Kitap:

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya kopyalanamaz.

bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, kitap incelemeleri veya tanıtımlarında kısa alıntılar hariç.

Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür Hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye yetişkinlere yönelik temalar, küfürlü dil ve cinsel içerik barındırmaktadır.

Yetişkin okuyucular için yazılmıştır.

Social Media

Instagram

Facebook Profili Facebook

Sayfası Facebook Grubu

Pinterest

Also by D. A. Lemoyne

[Tycoon'un Takıntısı \(Lykaios Ailesi'nin Birinci Kitabı\) Aşk ve İntikam Hakkında \(Lykaios Ailesi'nin İkinci Kitabı\)](#)

[Sözleşmeyle Baştan Çıkarılmak \(Kostanidis Ailesi Serisi, Birinci Kitap\) Sırlar, Yalanlar ve Aşk \(Kostanidis Ailesi Serisi, İkinci Kitap\)](#)

[Ona Takıntılı \(Kostanidis Ailesi Üçüncü Kitap\) Onun Affı İçin Her Şey \(Kostanidis Ailesi Dördüncü Kitap\)](#)

[Kibirlinin Teslimiyeti \(Beyaz Tanrılar Serisi, Birinci Kitap\) Kibirli ve Acımasız \(Beyaz Tanrılar Serisi, İkinci Kitap\)](#)

[Kibirlinin Kurtuluşu \(Beyaz Tanrılar Serisi, Üçüncü Kitap\)](#)

[Günahkarın Arzusu \(Günahkarın Dokunuşu Kitabı\)](#)

[Günahkarın Koruması Altında \(Günahkarın Dokunuşu – Kitap 2\)](#)

[Kötü Adam Tarafından Talep Edilen \(Günahkarın Dokunuşu – Kitap 3\) Kurtarılmak İçin Sahip Olunan \(Günahkarın Dokunuşu – Kitap 4\)](#)

[Milyarderin Planlanmamış Karısı \(Vows of Convenience – Kitap 1\) – Yakında](#)

Huysuzun Kızı İçin Bir Anne (Caldwell-Oviedo Mirası Kitap 1) – Yakında

Uyarı: tetikleyici unsurlar içerebilir.

Uyarı: ***The Sinner's Touch*** serisinin 4. kitabı olan ***Owned to Be Saved***, bağımsız bir romandır. Serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak gelecek kitaplar öncekilerden spoiler içerebilir.

**Gianni Andresano. İtalyan iş adamı. Güçlü.
Kibirli. Karşı konulmaz. Kız kardeşlerini korumaya
kararlı.**

**Onu kurtardı.
Onu baştan
çıkardı.
Onun kalbini kırdı.
Ve o, kız kardeşleri tekrar ona ait olana kadar durmayacaktır.**

Giancarlo Andresano, iş dünyasındaki rakiplerine karşı acımasız davranışları ve her zaman yanında güzel bir kadın olmasıyla tanınan bir iş adamıdır.

Ancak kibirli İtalyan'ın bir sırrı vardır: tutması gereken bir sözü vardır.

Büyükannesine, onun onurunu kanla intikam alacağına söz vermiştir.

Görevi sırasında, kaçırılmış olan altın kahverengi gözlü çarpıcı bir kadın olan Elodie Martin ile yolları kesişir.

Gianni, onu kurtarmak için gizli bir müzayedede teklif verir ve onu İtalya'daki villasına götürür.

İkisinin de beklemediği şey, aralarında yoğun bir tutku alevlenmesiydi.

Ancak birlikte olmak için, geçmişlerinin hayaletleriyle yüzleşmek zorundadırlar.

Kötülük gölgelerde pusuda beklemektedir ve gizli düşmanlar onları ayırmak için her şeyi yapmaya hazırdır.

Author's Note

The Sinner's Touch koleksiyonunun 4. kitabı olan **Owned to Be Saved**, iş adamı Giancarlo Andresano, Gianni ve Roman kadın Elodie'nin hikayesini anlatıyor.

Kitap, *Protected by the Sinner* ile iç içe geçmiştir.

Hakim İtalyan ve İspanya doğumlu Roman, ateş ve benzin gibidirler. O her şeyi kendi istediği gibi yapmaya alışkındır; o ise yıllarca dini fanatiklerden kaçtıktan sonra, kendi kaderinin efendisi olarak hayatı dolu dolu yaşamak istemektedir.

Uzun zamandır bu çiftin hikâyesini anlatmak istiyordum ve itiraf etmeliyim ki, bu patlayıcı ikiliyi şimdiden özleyerek hikâyeyi bitirdim.

Bu hikaye, çocuk istismarı, kaçırılma, yasadışı hapis ve şiddet gibi bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek duygusal olarak yoğun temaları ele almaktadır.

Diğer temalar arasında takıntı, cinayet, ölüm ve ebeveyn terk edişi yer almaktadır. Okuyucuların dikkatli olması tavsiye edilir.

Son olarak, kitaplarım **her zaman bağımsız hikayelerdir**, ancak edebi dünyam birbiriyle bağlantılıdır, bu nedenle bir serideki karakterleri başka bir seride de bulabilirsiniz. Ancak, her zaman karakterlerin nereden geldiğini açıklayacağım ve sizi ilgili esere yönlendiren bir dipnot bırakacağım.

Umarım yarattığım evrene, benim onu yaratmayı sevdiğim kadar siz de aşıklar olursunuz.

XO,

D. A. Lemoyne

Güzel Roman kızımız ve kibirli İtalyan'ın hikayesini soran tüm okuyuculara.

Kuzey Carolina, 2025.

Elodie

Önsöz

Geçmiş

"Koş, Amber!"

"Korkuyorum, Elodie! Bizi yakalayacaklar ve o zaman her şey daha da kötü olacak!"

Küçük kız kardeşimin eli benim elimde titriyor, o da terden kaygan.

Bir karar vermem gerektiğini biliyorum, yoksa bunun gerçek olduğunu asla anlamayacak: ya kaçarsınız ya da diğerleri gibi sonumuz gelir.

"Bizi yakalayamayacaklar, ama yakalarlarsa bana itaat edeceğine söz ver. Bizi köşeye sıkıştırırlarsa, ben onların dikkatini dağıtırken sen koş."

"Hayır. Seni asla terk etmem. Biz bir takımız. Sen yanımda değilsen, güvende olmak umurumda değil."

Onun inatçı küçük poposuna şaplak atmak istiyorum, ama aynı zamanda onu kucaklamak da istiyorum, çünkü Amber, genç olmasına rağmen, bir kızın isteyebileceği en iyi kardeş ve arkadaş.

Yüzünü tutuyorum.

"Söyleyeceklerimi dikkatlice dinle," diyorum ona, kız kardeşimin topluluğumuzdan kaçma kararımızdan geri dönüşün olmadığını anlamasının zamanının geldiğini bilerek. "Bizim için ikinci bir şans yok, Amber. Onların o kıza yaptıklarını gördün, ama babam bizi geri götürürse bize yapacakları yanında bunlar hiçbir şey kalır."

Yüzü soluyor, benimkine çok benzeyen altın rengi gözleri büyülüyor. "O asla..."

"Evet, yapar. Sıradaki ben olurum."

Gözlerinden yaşlar süzölür. Sonra geriye doğru sendeler ve yere düşerek kusar.

Birkaç dakika sonra nihayet ayağa kalktığında,

Amber'da kalan kız gitmiştir.
köprüyü geçip masumiyetini geride bırakmıştı.

"Seni asla almalarına izin vermeyeceğim, Elodie. Senin beni koruduğun gibi ben de seni koruyacağım. Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Bir daha sana soru sormayacağım."

Elodie

Bölüm 1

Günümüz

"Bir randevu mu?" diye soruyor kız kardeşim, küçük odamızdaki tek koltukta otururken.

Onun endişesinin dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyorum. Amber benden bile daha şüpheli, ama ben bu kadar temkinli olmaktan yoruldum. Biraz hayat yaşamak istiyorum.

"Önemli bir şey değil," diye cevap veriyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Bir restoranda akşam yemeği yiyeceğiz, sonra da beni eve bırakacak. O mükemmel bir beyefendi olmasaydı asla risk almazdım, biliyorsun."

"Bilemiyorum Elodie. Bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğünde..."

"Dur. Bu seferlik rahat bırakamaz mısın beni? Yıllardır kaçıyoruz Amber. Yorgunum. Biraz eğlenmeye ihtiyacım var."

"Evde mi uyuyacaksın?"

"Evet. Yarın da o lüks restoranda yaptığım tüm aptalca şeyleri gülerek hatırlayacağız."

Beklediğim gibi gülümsemiyor ve bir an için neredeyse fikrimi değiştiriyorum. Belki de evde kalıp, dondurma yiyip, onunla televizyon izlemeliyim. Ama sonra bu fikri kafamdan atıyorum.

Hayatımın çoğunda korkak davrandım, nadiren kendime eğlenceye izin verdim. Değişmek istiyorum.

Üç saat sonra, dairemize döndüğümüzde, inanılmaz bir akşamın heyecanıyla hala başım dönüyor ve aptal gibi sırtıyorum.

Randevu beklediğimden çok daha iyi geçti. Kendimi prenses gibi hissettim ve kız kardeşimin boşuna endişelendiğini düşünmeden edemiyorum.

Odamıza giriyorum ve onu başlığa yaslanmış, kitap okurken buluyorum.

Hemen ayağa kalkıp bana doğru koşar. "Geri dönmüştün," der ve bana sıkıca sarılır. "Hey, benden kurtulabileceğini mi sandın?"

"Bu konuda şaka yapma. Hiç komik değil. Sen benim her şeyimsin, Elodie."

"Sen de benim her şeyimsin, küçük kardeşim. Her zaman geri döneceğim. Biz bir takımız. Kimse bizi ayıramaz."

"Yemin et."

"Yemin ederim. Seni asla yalnız bırakmam. Ne pahasına olursa olsun seni koruyacağım."

Sadece iki gün sonra, ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Gençlik yıllarımızda canavarlardan kaçtık, ama dünyada daha pek çok canavar var.

Çanlar.

Evet, ses sanki kafamın içinde çanlar çalıyor gibi geliyor ve ilk kez gözlerimi açmaya çalıştığımda açamadığımda ne olduğunu anlıyorum.

Biri bana ilaç vermiş.

Bu kadar aptal olduğum için öfkeyle ağlamak istiyorum. Daha iyi bilmeliydim; artık küçük bir kız değilim.

Onun gibi bir adamın benimle ilgileneceğine nasıl inanabildim? ilgilenebileceğine nasıl inanabildim?

Benden çok daha yaşlı, deneyimli ve zengin bir adam? Ne kadar aptalmışım!

En kötüsü de, benim için bu gerçek bile değildi. Onu gerçekten istemiyordum. Tek istediğim biraz hayatın tadını çıkarmaktı. Bir geceliğine bile olsa, kız kardeşimle ikimizin dünyada birbirimizden başka kimsesi olmayan ebedi gezginler olduğumuzu unutmaktı.

Serseri olmak umurumda değil. Amber'dan daha çok, sabit bir evim olmamasını takdir ediyorum.

Sorun, özgürlüğümüzün gönüllü olmaması. Asla durmamız mümkün değil. Kendi kaderimin efendisi olduğumu hissettirmesi gereken şey, görünmez bir çift kelepçeden başka bir şey değil. Kabul etsem de etmesem de, kardeşim ve ben hala o piçlere zincirlenmiş durumdayız.

Kaçtık, ama özgür değiliz.

"O çoktan gönderildi. Ve ablasını ele geçirdiğimizi biliyor. Bu lezzetli Roman'ı kurtarmak umuduyla, istediğimiz her şeyi yapacak."

Bana verdikleri ilaçların etkisiyle zihnim bulanık olsa da, Amber'dan bahsettiklerini anlıyorum ve anında tetikte oluyorum.

"Ama başaramayacak, değil mi? Yani, küçük kız kardeş planladığımız her şeyi yerine getirip o piç Carmouche-Leb'i bize teslim etse bile lanc^[1], bunu asla geri vermeyeceğiz."

Angelo'nun iğrenç kahkahasını duyuyorum. O, bana bana ilgi duyuyormuş gibi davranan adam.

"Hayır. Onun için planlarım var. O vücut ve yüzle, piyasada çok değerli."

"O artık bir kadın, genç değil. Onlar daha genç olanları tercih ederler."

"Egzotik olanlar için seçkin bir müşteri kitlesi var. O altın rengi gözleri ve siyah saçlarıyla, piçler onu elde etmek için birbirlerinin gözlerini oymaya çalışacaklar. Ve en iyi yanı, o uysal."

Uysal, ben mi?

Başım dönmeseydi gülerdim, çünkü gerçeklerden daha uzak bir şey olamazdı. Bana bir şans verin, onun yüzünü parçalayayım.

"Aslında," piç kurusu devam ediyor, "ikisini de istiyorum. Küçük olanı da. İkisi de muhteşem ve onlardan bir servet kazanacağım. Rafine köleler, bir erkeği nasıl memnun edeceğini bile bilmeyen cahil gençler değil."

Amber'ı mı alacaksın? Önce beni öldürmeleri gerekecek.

Hala baygınmışım gibi davranarak yavaşça nefes alıyorum.

Kaçmanın bir yolunu bulana kadar dikkatli davranmam gerekecek.

Onların kim olduklarını bilmiyorum — anladığım kadarıyla insan kaçakçıları — ve beni aldatabilmelerinin tek nedeni bu. Ama benim bir avantajım var: Amber ve benim gerçekte kim olduğumuzu bilmiyorlar.

Cehennemi atlatıp yıllarca kız kardeşimle eyalet eyalet dolaşarak insan kaçakçılığının kurbanı olmak için yaşamadım. Onların beni zorla bir şeye zorlamasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim.

Ama şimdilik, savunmasız bir kadın olduğuma inanmalarına izin vereceğim.

Günler Sonra

"Su ister misin?" diye sordu bana yemek veren tek kişi olan adam.

İlk gün sırayla geldiler ve üçü de beni çok korkuttu, ama ben öyle değilmiş gibi davrandım. Her birini dikkatle inceledim. Kaçtığımız yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da erkekler üzerinde güçlü bir çekiciliğim olduğu ve şu anda bunun benim tek silahım olduğudur.

Gelen üç kişiden, bu adamın sadece vücuduma ve yüzüme bakmakla kalmayıp, ihtiyaçlarıma da dikkat ettiğini fark ettim.

Canavar, bana kötü şeyler söylemediği için gerçekten diğerlerinden daha iyi olduğunu düşünüyor.

Bana dokunamazlar, bunu biliyorum. O hain piç Angelo Brambilla'nın onlara uyarıda bulunduğunu duydum. Ama bu

bana ne yapmak istediklerini söylemelerini engellemedi ve birden fazla kez kusma isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

"Soğuk olabilir mi?" Onun ne kadar umursadığını görmek için onu deniyorum. "Oda sıcaklığında su midemi bulandırıyor ve soğuk su istediğini söylersen sana soru soracaklarını sanmıyorum. Hepsi sana baktıklarında gerginleşiyorlar. Sana saygı duyuyorlar."

Cevap vermeden önce göğsünü bir güvercin gibi şişirdiğini gördüğümde kendimle gurur duyuyorum:

"Soğuk su içebilirsin, kızım. Her zaman istediğin gibi olmasını sağlayacağım."

Evet, doğru seçimi yaptım. O, beni tutan bu lanet zincirlerin en zayıf halkası. Şimdi tek yapmam gereken, onu diğerlerinden nasıl ayıracağımı bulmak.

Elodie

Bölüm 2

Kız kardeşimin Angelo Brambilla'nın düşmanlarından biriyle ilişki kurması düşüncesi midemi bulandırıyor. Onun dünyasıyla bağlantısı olan hiç kimse iyi olamaz.

Günlerce hapis kaldıktan sonra, Amber'ın güçlü bir adama yaklaşp onu tuzağa düşürmesini istediklerini anladım.

Onun bunu başarmasının imkansız olduğuna emindim. Kız kardeşim çok deneyimsizdi ve adam bunun bir tuzak olduğunu kesinlikle anlayacaktı.

Ve sonra, birkaç gün önce, beni kaçıranlardan biri, *koruyucu*, bana Amber'ın iyi bir iş çıkardığını ve artık her şeyin sona ermesinin sadece an meselesi olduğunu söylemeye geldi.

Neyin sonu?

Panik yapmıyorum. Bunun yerine, o orospu çocuğuna olan nefretime tutunuyorum — kız kardeşimi yem olarak kullanıp, amacına ulaşmak için onu fahişeye çevirdiği için.

Peki bu, senin için planladığı şeyle karşılaştırıldığında ne ki? İlk gün duyduklarını unutma, içimdeki bir ses beni uyarıyor.

Eğer bir gün tekrar özgür olursam, en iyi kadın oyuncu dalında Oscar'ı hak ederim. Ana gardiyanımdan etkilenmiş gibi davranıyorum. Adam bana aşık oluyor gibi görünüyor ve her geçen gün küçük ayrıcalıklar kazanıyorum.

Bugün, kız kardeşimle telefonda konuşmama izin vereceğine söz verdi. Sakin kalmak, kalp atışlarımı kontrol altında tutmak zor.

"Biraz mahremiyete ihtiyacım var," diyorum, o bana cihazı uzatırken sesim bal gibi akıyor.

"Beş dakika, kızım. Sonra geri gelmem gerekecek, yoksa ikimiz için de çok riskli olur."

"Senin için hiçbir şey riskli değil, Fiorello. Hepsi senden korkuyor." "Beni kibirli yapıyorsun, Elodie. Ego'mu okşuyorsun."

"Gerçeği söylüyorum. Sen yanımdayken korkmuyorum."

Yaklaşıp saygıyla yanağıma dokundu.

"Korkmana gerek yok, *principessa*. Seni buradan çıkaracağım. Kimse sana zarar vermeyecek."

"Sana güveniyorum. Şimdi lütfen, kız kardeşimin sesini duymam lazım."

Alnımı öptükten sonra ayrılır ve onun, benim onu isteyebileceğimi düşünecek kadar aptal olduğuna inanmam.

Evet, şüphesiz yakışıklı, ama her şeyden önce o benim kaçıranlardan biri ve bunu ona asla affetmeyeceğim.

Hızla ekrana dokunarak Amber'ın eski numarasını arıyorum, Fiorello'nun Sicilyalıların ona verdiği numara değil, önceki numara.

Evet, onların sadece İtalyan değil, Sicilyalı olduklarını keşfettim [ian](#)^[2]. Artık mafya tarafından kaçırıldığımı biliyorum.

O kadar gerginim ki, numarayı üç kez yanlış yazıyorum; ancak dördüncü denemede doğru yazabiliyorum.

Arama doğrudan sesli mesaja yönlendirilince sinirden neredeyse çılgılık atıyordum. Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldı.

Fiorello önümde durur ve beni inceler.

Bir sorun var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"Bunun için üzgünüm sevgilim, ama doğruyu söylediğini test etmem gerekiyordu."

"Ne?"

"Sana güvenilip güvenilemeyeceğini bilmek istedim," diyor ve bana başka bir telefon gösteriyor. "Polisi arayıp aramayacağını görmek için o telefonu dinledim."

İçimde yanan nefreti göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Yüzümü ifadesiz tutuyorum, ama gerçekte, elimde bir bıçak olsaydı, benim duygularımla böyle oynadığı için onu kullanmaktan çekinmezdim.

Beni aldattı. O piç kurusu benimle oynadı ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünde, bu rol değildi, saf hayal kırıklığıydı.

"Ağlama, güzel Elodie. Kız kardeşin güvende."

Onu öldürmek istiyorum, ama daha çok hayatta kalmak istiyorum. Bu yüzden, bildiğim tüm küfürleri savurup onu hayalarına tekmelemek yerine, o piçin beni kollarına alıp teselli etmesine izin veriyorum.

"Beni böyle kucakladığında k e n d i mi çok güvende hissediyorum, Fiorello.

Bana asla zarar vermeyeceğine söz ver."

"Sana zarar vermektense bir uzvumu kaybetmeyi tercih ederim, *bella*. Bizim için planlarım var ve söz veriyorum, yakında birlikte özgür olacağız."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Benim yüzümden risk almanı istemiyorum."

"Güzel kafanı yorma. Artık sana güvenebileceğimi bildiğim için, seni mutlu etmek için yapmayacağım hiçbir şey yok, Elodie. Sen benimsin."

Ben hiçbir erkeğe ait değilim, seni aptal. Kendi kaderimin efendisi benim ve buradan çıktığım anda, beni bir daha asla göremeyeceksin.

"Senin yanında yeni bir hayata başlamak için sabırsızlanıyorum," diyorum.

"Evet, bunu bir düşün, meleğim. Bir sürü çocuğumuzun olacağı geleceğimizi. Her şeyi planladım bile."

Beni bir çocuğu teselli eder gibi nazikçe ileri geri sallıyor ve ben de ona izin veriyorum, çünkü şu anda sadece bedenim burada. Zihnim çoktan kız kardeşimin yanına gitmiş durumda.

Yıllar önce Tanrı'ya olan inancımı kaybetmiştim, ama şimdi O'nun beni duymasını sağlamaya çalışıyorum, sessizce O'ndan Amber'ı o LeBlanc denen adamdan koruması için yalvarıyorum.

Bölüm 3

Genetik yükümün yüzde ellisinden sorumlu olan Dino'nun son ziyaretini anlatan *annemi* dinlerken dişlerimi sıkıyorum.

Her zamanki gibi, onun sadece diğer ailesinden kalanları ona sunduğunu, "resmi" ailesinin reisi olarak görevini yerine getirdikten sonra ortaya çıktığını görmezden geliyor.

Floransa'nın *saygın toplumu*, Moretti klanının reisi olarak görevlerini düzgün bir şekilde yerine getirmeden gayri meşru çocuklarını ve metresini ziyaret ettiği için onu asla affetmezdi.

Bu durumdan duyduğum tiksintiyi gizlemeye çalışıyorum, ama Tommaso'ya baktığımda onun da aynı şeyi hissettiğini görebiliyorum.

Aslında masadaki dört kardeşim de öyle.

Belki de tüm bunlardan biraz habersiz olan tek kişi, aramızda en cömert kalpli olan Giovanna'dır.

Tommaso, Gaetano ve Donatella'nın yüzlerinden, annemizi bu sefalet ve yanılsama balonundan çıkarmak istediklerini görebiliyorum. Ama benim gibi onlar da bunun faydasız olacağını biliyorlar. O piç kurusunun ona verdiği kırıntılardan daha fazlasını hak ettiğini kendisi karar verene kadar, yedek lastik rolünü oynamaya devam edecek.

Telefonum blazerimin iç cebinde titriyor ve kesintiye neden olan kişiye sessizce teşekkür ediyorum. Pazar günü şirketlerimden birinde bir sorun çıkması bile bu saçmalığı dinlemekten daha iyidir. Ve durum daha da kötüye gidecek, çünkü bir saatten az bir süre sonra o piç kurusu Dino pazar ziyareti için buraya gelecek.

Ayağa kalkarken, *annemin* endişeli bakışını yakalıyorum.

"Oh, Gianni, henüz gidemezsin!" diyor. "Senin için çalışan adamlar işleri kendi başlarına halledemezler mi?"

Gidip alnına bir öpücük konduruyorum, çünkü onun için bu aile toplantısı -en azından Dino gelene kadar gerçek olan- önemli, çünkü kardeşlerim ve ben onu gerçekten seviyoruz.

Ancak, asla uzun süre kalamam. Hiçbir şeyi güzelleştiren biri değilim. Ben samimiyim, olayları olduğu gibi görürüm ve benim bakış açımdan, onun onunla olan durumu kabul edilemez.

Sadece onun metresi olması ya da İtalyan yüksek sosyetesini tarafından ayrımcılığa uğrayarak büyümüş olmamızdan dolayı değil. İnsanları o kadar sevmiyorum ki, bunu umursamıyorum.

Benim kızgınlığım, onların onu yargılamasından ve *annemin* kötü adam rolünü kabul etmesinden kaynaklanıyor. Oysa gerçekte utanması gereken kişi, iki genç kızı aynı anda baştan çıkaran ve ikisini de hamile bırakan piç kurusu.

Ve sadece bu da değil. Onlar en iyi arkadaşlardı. "Geri geleceğim," diyerek odadan çıkıyorum.

Telefonumu alıp ekrana baktığımda, kanımın kaynadığını hissediyorum, çünkü belki, sadece belki, aylardır duymayı beklediğim şey budur.

Bir söz verdim ve bu sözü tutana kadar durmayacağım.

"Duymak isteyeceğiniz bir haberim var. Ne zaman görüşebiliriz?"

Adamın uzun süre hatta kalamayacağını biliyorum ve ayrıca, telefonu kapattığımız anda telefonu atacağını da biliyorum. Asla aynı telefonu iki kez kullanmayız.

"Neredesin?"

"Roma'dayım. Ne zaman gelebilirsin?" "Onunla mı ilgili?"

"Evet. O aptal, amcasının arkasından büyük bir şey yapıyor ve eminim ilginizi çekecektir."

Daha fazlasını duymama gerek yok. Önemli olmasaydı aramazdı. İletişimde kalmak ikimiz için de riskli.

Aileme veda etmek için yemek odasına geri dönüyorum.

Onlar benim sırrımı bilmiyorlar. *Nonna* bu sırrı sadece bana emanet etti ve ben onu onurlandırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Birkaç saat sonra

"O kim?"

"Önemli olan bu değil. Önemli olan onun ne için kullanılacağı. Beau Carmouche-LeBlanc'ı duydun mu hiç?"

"Hayır."

"Şaşırtıcı değil. Onu tanımlamanın doğru bir yolu yok, o yüzden basit tutalım. New Orleanslı. Söylentilere göre Rus mafyasıyla bağlantısı var, ancak hiçbir şey kanıtlanmadı. Yılan gibi kaypak. Dünya için dokunulmaz bir iş adamı, dünya çapında lüks gece kulüpleri zincirinin sahibi."

"Ama bunların hepsi birer paravan," diye bariz olanı sonuca varıyorum.

"Hayır, bunlar gerçek. Ama bunun arkasında gizli bir hayatı var."

"Ne tür? İnsan kaçakçılığı, uyuşturucu?"

"Hayır. Daha çok bir intikamcı gibi, düşmanlarına karşı acımasız. Ama en önemlisi, eski Rus Pakhan Ruslan Vassiliev'in himayesinde olduğu düşünülüyor. Kan bağı yok, bağlantılarını iyi gizlemişler, ama benim gibi birinden değil. Öğrendiğim kadarıyla, Ruslan Cajun ile kendi torunları arasında hiçbir fark görmüyor."

"Ve tahmin edeyim: Angelo, o orospu çocuğu, bu adamla savaş halinde. Beau."

"Evet, öyle. Ve en önemlisi, bunu amcasının arkasından yapıyor. Brambilla'nın, LeBlanc'ın Ruslan için ne kadar önemli olduğunu bilerek ona karşı çıkacak kadar aptal olacağını sanmıyorum. Risk çok büyük. Taraflardan biri yanlış bir hamle yaparsa, Sicilyalılar ve Ruslar arasında bir savaş çıkabilir."

"Gerisini anlat."

"Bir kadını, bir Roman'ı kaçırdı ve kız kardeşi Beau'yu baştan çıkarıp onu gümüş tepside teslim edene kadar onu rehin tutuyor."

"Neden bu kadar aşırıya kaçıyor? LeBlanc'ın arabasını havaya uçurmak daha kolay ve Sicilyalıların tipik *yöntemine* daha *uygun* olmaz mıydı?"

"Sanırım anlamıyorsun, Andresano," dedi, beni soyadıyla çağırarak. "Beau'ya ulaşmak neredeyse imkansız."

"Peki kaçırılan kadının kız kardeşi bunu nasıl başardı başardı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama kızın, Amber'ın, onunla birlikte olduğundan eminim.

Gerçek şu ki, kız kardeşlerin zamanı azalıyor. Sicilyalılar arasında bir kaynağıma göre, Angelo giderek daha endişeli ve korkmuş hale geliyor. Amcası, onun arkasında ne planladığını öğrenirse, öldürüleceğini biliyor."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Onu ondan al. Elodie, yani elinde tuttuğu kadın olmadan, onun hiçbir şeyi kalmaz. Panikleyip kendini ele verecektir. Kız kardeşinin Beau'ya Sicilyalıların bu işin arkasında olduğunu söyleyeceğini düşünecek ve bu da onu mahvedecektir. İhtiyacımız olan tek şey bu. O, son doğrudan torun. Onu ortadan kaldırdığımızda, görevin tamamlanmış olacak ve doğuştan sahip olduğun iyi adam olmaya geri dönebileceksin."

"Asla kahraman olamayacağım, Abaddon^[3] . İçimde bu role uygun olamayacak kadar çok nefret taşıyorum."

Elodie

Bölüm 4

"Korkuyorum, Fiorello. Patronun dün buraya geldi."

Yüzünün renginin solduğunu görüyorum ve sormadan ne düşündüğünü biliyorum: Angelo bana fiziksel olarak zarar verecek bir şey mi yaptı?

Hayır, yapmadı. Çünkü o adi kaçırana benim aramda küçük bir sır var. Aşık olan kaçırana bilmesi gerekmeyen bir sır.

Belki de geldiğim yer olmasaydı, bu *ziyaret* ve Angelo'nun tehditleri beni çok korkuturdu. Ama ben canavarların arasında büyüdüm, en kötüsü de kendi babamdı. Beni titretecek çok şey gerekir.

Amber'ı, büyüdüğümüz dini topluluk içinde elimden geldiğince korudum. Onu mümkün olduğunca uzun süre masumiyet baloncuğunda yaşamasına izin verdim, ama arka planda kaçışımızı planlıyordum.

Kız kardeşim paniğe kapılacağı sahneye rastlamadan çok önce, bizim gibi genç kızlardan biri, "ele geçirme töreni" adını verdikleri, on sekiz yaşına kadar süren ve kızın sonunda içlerinden sadece birine teslim edildiği iğrenç bir geçiş ritüeli sırasında, tüm büyükler tarafından aynı anda istismar ediliyordu. On beş yaşına yeni basmış kızların kapalı kapılar ardında neler yaşadığını zaten tahmin ediyordum. Onların bize öğrettiği gibi bunun Tanrı'nın isteği olmadığını,

masumlara karşı fiziksel ve psikolojik istismar olduğunu anlamak için çok naiftim^[4].

Bunun bana olmasına asla izin vermeyecektim. Önce beni öldürmeleri gerekirdi.

Eğer sadece benimle ilgili olsaydı, belki bir gün mutfak bıçağını alıp hayatıma son verirdim, ama

küçük kız kardeşim vardı. Hâlâ dünyamızın saf bir yer olduğuna inanan hayalperest kız. Onu kurtarmak için her şeyi yapardım.

"Bir alternatif düşünüyorum," diyor Fiorello, beni geri gerçekliğe çekerek.

"Alternatif mi? Ne tür? Her geçen gün daha da korkuyorum! Dün bana çok sert davrandı."

Sadece korkaklar savunmasız bir kadına karşı böyle davranabilir.

Elini saçlarının arasından geçiriyor ve eğer paralel bir gerçeklikte yaşıyor olsaydık, eğer beni hayatımdan çalan piçler grubunun bir parçası olmasaydı, ona acıyabilirdim bile, çünkü gerçekten acı çekiyor gibi görünüyor. Bunun yerine, onun acı çekmesini izlemekten zevk alıyorum.

Yüzündeki fırtına bana garip bir huzur veriyor, çünkü hedefime doğru ilerlediğimi biliyorum. Angelo'nun emirlerine karşı gelip beni buradan çıkarmak için sınırına kadar itilmesi gerektiğini hissediyorum.

Yavaşça, dikkatlice prova ettiğim bir hareketle ayağa kalkıyorum ve onun önünde durduğumda avuç içlerimi göğsüne bastırıyorum.

İlk kez fiziksel temas kuruyorum ve yüzünde arzunun canlı kıvılcımını görüyorum.

"Bu kabusun ortasında senin gibi birini bulacağımı hiç düşünmemiştim, Fiorello. Çok zor bir çocukluk geçirdim ve beni buraya getirdiklerinde, benim için her şeyin bittiğini düşündüm. Seninle tanışmak, dünyada hala kahramanlar olduğuna dair umut veriyor bana. Kadınları korumak için her şeye göğüs gerebilecek korkusuz erkekler..."

Yüzümü eğip utangaçlık numarası yapıyorum. "Ne yapan kadınlar, *bella?*"

"Küstahlık etmek istemem. Sadece... aramızdaki bağ çok güçlü. İlk günden beri böyleydi, bu yüzden düşündüm ki..."

"Ne düşündün, kızım?"

Yavaşça gözlerimi tekrar ona çeviriyorum.

Bana "*kızım*" dediği her seferinde yüzüne bir tokat atmak istiyorum. Bu biraz sapkın bir şey olmalı. Muhtemelen, benden daha genç olmasına rağmen, bana öyle seslenerek

Bana öyle seslenerek beni kontrol ettiğini hissederek zevk alıyor olmalı, ama eminim ki o benden daha genç. Muhtemelen yirmili yaşlarının başında.

"Düşündüm ki, hissettiğimiz şey aşk," diye devam ettim, tiksintimi bastırmaya zorlayarak. "'Sevdikleri kadınları korumak için her şeye göğüs gerebilecek korkusuz erkekler' diyecektim."

Onun derin bir nefes aldığını izlerken, benim nefesim boğazımda sıkışıp kalır. Royal Flush oynadığımı biliyorum ve hayatta kalmam artık bundan sonra olacıklara bağlı.

Biraz başım dönüyor, rolümü fazla abarttığımдан korkuyorum, ama beni kollarına aldığında kazandığımı anlıyorum.

"Böyle radikal bir adım atmak istemedim, Elodie. Her şeyi aramızda saklamayı planlamıştım. Seni kendi başıma kurtarabileceğime emindim. Ama artık onların sana eziyet etmesine izin vermeyeceğim. Ama önce bilmen gereken bir şey var. Talimatlarımı dikkatlice yerine getirmelisin, yoksa hayatlarımız tehlikeye girer."

"Emirlerine uyacağım, Fiorello."

Gerçekten istediğim şey, beni esir tutan diğer tüm piçlerle birlikte senin gözlerini de oyup çıkarmak olsa da.

Planını açıklamaya başlar ve bir an için, kafası iyi olmalı diye düşünürüm.

Gerçek olamayacak kadar saçma geliyor.

Ama sonra bana bu planın en başından beri Angelo'nun niyeti olduğunu, çünkü bu onların en karlı girişimlerinden biri olduğunu söylüyor. Fiorello'nun yapacağı şey, patronunun kafasına, etkinliğin gelecekteki müşterilerle benim potansiyelimden bir "ön izlemesi" içermesi gerektiği fikrini yerleştirmek.

Aslında, özellikle bir müşteri, kaçmama yardım edeceğini iddia ettiği biri.

Avuç içlerim terden kayganlaşıyor ve bu sefer ona baktığımda, beni saran korku çok gerçek. Bu planda tek bir yanlış adım atarsam, sonsuza kadar kaybolacağım.

"Bana zarar vermeyecek, değil mi?"

"Hayır. Benim için sana iyi bakacak. Yakında birlikte kaçacağız ve sonra tüm hayallerini gerçekleştireceğim, kızım. Geçmiş geride kalacak."

"Bana çok iyi davranıyorsun Fiorello. Çok şanslıyım. Nasıl hala bekarsın merak ediyorum."

"Değilim. Yaklaşık bir yıl önce dul kaldım. İkinci bir eş arıyordum ve Tanrı seni yoluma çıkardı. Sana bakacağım ve birçok çocuğumuz olacak. Büyük bir aile."

"Eşinizin vefatına çok üzüldüm," diyorum ve bu, bugün ağzımdan çıkan ilk samimi söz.

"Özür dileme. O aldatan bir fahişeydi. Onun boynunu çıplak ellerimle kırdığımda, dünyayı bir sürtükten kurtardım."

Vücudumun titremeye başlamasını saklamaya çalışıyorum, ama başaramıyorum.

Tanrım... Kime güveniyorum ben? Onun diğerlerinden çok daha iyi olamayacağını biliyordum, ama kendi karısını öldürdüğünü itiraf ettiğini duyunca midem bulanıyor.

"Merak etme, aşkım," diyor, muhtemelen yüzümdeki dehşeti fark ederek. "Korkacak bir şey yok. Sen onun gibi değilsin. Dünyadaki son nefesime kadar seni seveceğim."

Bölüm 5

"Müzayede mi? Bu ne demek oluyor?" Birkaç gün içinde ikinci kez benimle buluşmaya gelen Abaddon'a soruyorum.

Yaklaşık bir buçuk yıl önce, görevimi yerine getirmesi için onu işe almıştım. O zamandan beri birbirimizi sadece altı kez görmüştük, bu yüzden sabah erkenden arayıp yine yüz yüze görüşmek istediğini söylediğinde, durumun ciddi olduğunu anladım.

"Kadınların açık artırması. İstihbaratçım, onun kalıcı satış için değil, deneme amaçlı satışa çıkarılacağını söylüyor. Birisi onu yaklaşık bir ay boyunca tutmak için para ödeyecek."

"*Malları* gibi mi?" diye sordum, şok olmuşum.

Elbette insan kaçakçılığı hakkında okumuştum, ama dünyanın boktan bir yer olduğunu bilsem de, kadınların nesne veya yiyecek gibi açık artırmada satılacağı düşüncesi inanılmaz geliyordu.

"Evet. Onlar için kadınların iradesi hiçbir anlam ifade etmiyor. Roman kadın, genellikle sattıkları kadınlardan daha yaşlı, bu alışılmadık bir durum, ama duyduğuma göre, çok güzel ve egzotik bir kadın. Yani, büyük olasılıkla, o piç Angelo bu tadımdan ona bir servet kazanmayı umuyor. Açık artırma yüz bin dolardan başlıyor."

Bu miktar beni şaşırtmadı. Bu meblağ benim için önemsiz. Ama Abaddon bunu nasıl öğrendi?

İlk kez, işe aldığım adamı daha yakından inceliyorum.

İçgüdülerim iyidir ve Abaddon, onun hizmetlerini daha önce kullanmış olan yakın bir arkadaşım tarafından şiddetle tavsiye edildi; aksi takdirde onunla asla tanışmazdım. Restoran menüsünde paralı asker bulamazsınız.

Yine de, kafamda sorular dolaşmaya başladı.

"Hayır," dedi.

"Ne?"

"Seni okuyabiliyorum, Gianni. O kadınlardan birini kendime saklayıp saklamadığımı merak ediyorsun. Cevap hayır. Ben günahkarım, istismarcı değilim. Zayıf durumdakilerden yararlanmam. Şimdi, önemli olana odaklanalım: Bence ona teklif vermeliyiz."

"Evet. Ne gerekiyorsa öde ve onu kurtar."

"Benim demek istediğim o değil. Dünyanın bu çirkin yüzünü gördükten sonra vicdanını rahatlatmak için Elodie'yi kurtarmayı düşünüyorsan, Angelo ve amcası tarafından her ay en az beş tane daha onun gibi kızın açık artırmada satıldığını unutma. Hepsini kurtaramazsın. Çok fazla varlar ve dünyanın dört bir yanına dağılmışlar. Cinsel kölelikten kar eden tek örgüt Sicilya mafyası değil."

"Siktir!" İki elimi de saçlarımin arasına geçiriyorum, onun haklı olduğunu biliyorum ama sapkınlıklarını tatmin etmek ve para kazanmak için kadınları sömüren erkeklere duyduğum tiksintiyi gizleyemiyorum.

"Onu satın almamız gerektiğini söylediğimde kastettiğim, onu bir süre bizimle tutmamız gerektiği idi," diyor.

"Ne?"

"Onun güvende olacağı bir yer bulabilirim. Angelo onun nerede olduğunu bilmeyecek. Bir ay geçip onu geri götürmezsem, onu aldattığımı ve tam fiyatını ödemedem 'malını' elinde tuttuğumu düşünecek. Panikleyip kendini ele verecek, çünkü burada söz konusu olan sadece Roman kızı kaçırmak değil. Beau ile kişisel savaşı hakkında haber yayılırsa, daha önce de açıkladığım gibi, boku yemiştir."

"Amcası onu öldürür mü sence?"

"Evet, şüphesiz. Kan bağı onlar için çok önemlidir, ama hainlere ikinci bir şans verilmez. Brambilla'nın haberi olmadan, sebebi ne olursa olsun Beau ile kavga etmek, tüm örgüte zarar verebileceği için ihanet olarak görülecektir. Öldürülecektir. Her halükarda sen kazanırsın."

"Ben öyle istemiyorum. O, piçlerin sonuncusu. Büyükanneime söz verdim. Onu kendi ellerimle öldürmeliyim."

"Bırak ben halledeyim, Gianni. Sen katil değilsin. Sen bir iş adamısın. Bir söz verdin ve onu yerine getiriyorsun, ama ellerini kana bulaman gerekmiyor."

Arabaya doğru dönmüştüm, ama durup tekrar ona döndüm.

"Beni tanıdığını sanma, Abaddon. Medeni, her şeyden önce kanunları saygı duyan bir adam gibi görünebilirim. Bu doğru, ta ki biri aileme bulaşana kadar. O an geldiğinde, atalarımın kanı beni ele geçirir. Bir Andresano, hiçbir suçu cezasız bırakmaz. Ve bu durumda, bir adım daha ileri gittiler. Büyükannemi mahvettiler. Nesiller boyunca kadınlarımızı mahvediyorlar. Affetmek yok, merhamet yok."

Arabayı açtım.

"Ellerimde kan olduğunu mu söyledin? Ben ikiyüzlü değilim. Seni işe aldığım andan itibaren ellerimde kan var. Onun ölümü benim elimden mi yoksa senin elinden mi olacak, fark etmez. Her halükarda, ben yine de bir katil olacağım. Ve biliyor musun? Umurumda değil. Her şeyden çok, o piçlerin hayatta kalan son torunlarının gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemek istiyorum."

Günler Sonra

"Başlamak üzere," diye Abaddon'un sesini duyuyorum.

Ses doğrudan saatimden geliyor ve cevap vermeme gerek olmadığını biliyorum.

Giydiği deri ceketin üzerine tutturulmuş kameranın hareketlerinden, büyük ve karanlık bir oda olduğunu anlıyorum.

Net yüzler yok, sadece gölgeler var. Karanlıkta saklanan adamlar.

Gerçek kimliklerini ve doğalarını gizleyen sapıklar, savunmasız kadınları ele geçirmek için gizlice bir araya geliyorlar.

"Onun için istediğim kadar teklif verebilir miyim?" "Evet. Ne gerekiyorsa öde."

Elodie

Bölüm 6

Kadının beni giydirmesine izin veriyorum, topluluktan kaçtığımdan beri yıllar boyunca biriktirdiğim tüm gücümü toplamaya çalışıyorum.

Amber ile kaçak hayatımda, travmalarımın başa çıkmak için terapi gibi bir lüksüm hiç olmadı ve dürüst olmak gerekirse, bunun işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyorum.

Sırlarımı anlatmakta iyi değilim, özellikle de beni korkutanları.

İçimde, yeniden ziyaret etmeye cesaret edemediğim derin korkular, karanlık yerler taşıyorum.

Bu yüzden, kalbimi gerçekten yaralayan şeylerin çoğunu saklayacağımsa, bir profesyonelle konuşmanın bir anlamı yok.

"Saçını öreceğim," diyor kadın. "Çok uzun. Vücudunun bir kısmını kapatacak ve biz bunu istemiyoruz."

Kendisi de bir kadın olarak nasıl onlar için çalışabildiğini sormak istiyorum. Bizi, sapıkları tatmin etmek için satılan ve daha sonra ölümle ya da daha kötüsüyle sonuçlanacak bir meta gibi muamele görmemize yardım ettiğini bilerek, geceleri nasıl yastığa başını koyup uyuyabiliyor?

Ama ben saf değilim. Masumiyetimi uzun zaman önce geride bıraktım ve onun yaptıklarının sebebini biliyorum: para.

Para dünyayı döndürür, onu şehvet ve güç arzusu izler.

"En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap," diyorum, *açık artırma* için "beni hazırlamaya" geldiğinden beri ilk kez onunla konuşuyorum.

Sadece bu kelimeyi kullanmak, bir eşya gibi muamele göreceğimi bilmek, umutsuzluğa sürüklendiğimi hissettiriyor.

Hayır, Elodie. Şimdi pes edemezsin. Onlar kazanamaz, diyor bir ses içimden. Amber'ı düşün.

Şu anda tehlikeli bir yabancının elinde olan kız kardeşimin hatırası, bu gece oynamam gereken rol hakkındaki tüm şüphelerimi silmeye yetiyor.

Kadının iç çektiğini duyuyorum.

Giydiklerimin fiyonklarını düzeltiyordu, ama şimdi önüme geçip gözlerime bakıyor.

"Sadece işimi yapıyorum," diyor.

Kendine bunu söylemeye devam et, seni sefil korkak.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, öfkemi kontrol edebilmek için omzunun üzerinden bakarak.

"Bunu giymelisin," diyor ve bana şeffaf bir bornoz uzatıyor. Aslında çok güzel, tıpkı giydiğim iç çamaşırı seti gibi.

Bu piçler, en iyi teklifi almak için gerçekten yüksek kaliteli parçalara yatırım yapıyorlar.

Kollarıma bornozu geçirebilmesi için kollarımı kaldırıyorum. Görünüşe göre, bunu kendim yapamayacağımı düşünüyor, ya da belki...

Odaya bakındığımda birdenbire daha önce fark etmediğim bir şey ararken dehşete kapılıyorum: kameralar.

Onları görmüyorum, ama birdenbire, sanki bir tür ritüel gerçekleştirircesine beni giydirmesinin sebebinin bu olabileceğinden şüpheleniyorum.

Duvarları dikkatlice incelemeye çalışıyorum, o piçlerin beni hangi açıdan izliyor olabileceklerini merak ediyorum. Ama bunu daha fazla düşünmeye vaktim yok, çünkü o bornozun kuşağını bağladığı anda kapı açılıyor ve benim kişisel canavarım Fiorello içeri giriyor.

Bu benim için yeterli bir kanıt. Evet, beni izliyor. Tek tesellim, bana karşı bu kadar sahiplenici olduğu için, görüntüleri izleyen tek kişinin o olması.

Beni çıplak gördüğünü bilmek beni rahatlatmıyor, ama birkaç kişinin izlemesi kadar kötü değil.

Sanırım gerçek zamanlı olarak izliyordu. Tam da ben bitirdiğim anda içeri girmesi tesadüf olamaz.

"Git," diyor kadına ve kadın emri tekrar etmesini beklemiyor.

Onun üzerinden yayılan korku dalgalarını neredeyse hissedebiliyorum ve bir kez daha Fiorello'nun acımasızlığını hafife aldığımı fark ediyorum. Günler önce bana eski karısına yaptıklarını anlattığında bunu biraz anlamıştım. Ama o zaman bile, belki de paniklememek için çaresiz bir çabayla, onun diğerleri kadar kötü olmadığına inanmaya devam ettim.

Şimdi onun en kötülerinden biri olduğundan eminim.

"Çok güzelsin," diyor, gözleri yarı çıplak vücudumu açık bir açlıkla tararken, beni izlediğini açıkça belli ediyor.

Onun önünde çıplak kalacağım düşüncesiyle, dişlerimi o kadar sıkı sıkıyorum ki, dişlerim birbirine sürtünüyor.

Gülümsemeyi pek alışkanlığım yoktur, ama şu anda gösterdiğim gülümseme hayatımın en sahte gülümsemesidir.

"Ben seninim," diye cevap veriyorum, sesim şeker gibi tatlı.

O bana yaklaşıyor ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyarken içimi bir tiksinti titremesi kaplıyor.

"Henüz değil. Ama olacaksın. Ve bir kez sana sahip olduğumda, başka hiçbir erkek sana dokunamayacak."

Belki başka bir kadın, sesindeki sahiplenici tavrı aşk olarak yanlış anlayabilir. Ama ben bunu bir tehdit olarak algılıyorum, çünkü karısını öldürdüğünü hatırlıyorum.

"Neden hala yapmadın?" diye soruyorum, kendimi durduramadan.

Onun dokunuşunu istediğimden değil. Bu düşünce bile beni çılgılık atmak istememe neden oluyor. Ama merakımı engelleyemiyorum. Bana karşı hissettiği bariz arzusu olmasına rağmen kendini nasıl dizginledi?

"Bu gece ne olacağını biliyor musun?"

Kafamı sallıyorum, çünkü o zaten müzayedeyi genel hatlarıyla açıklamıştı.

"Angelo'yu seni bir aylık deneme süresi için müzayedeye çıkarmaya ikna ettim. Burada buna test diyoruz. Ama senin benim tanıdığım, tamamen güvendiğim biriyle gitmen için ayarladım. O bize yardım edecek, ama aynı zamanda sana da yatırım yapacak. Muhtemelen

senin tatlılığını tatmak için. Bu yüzden seni henüz becermedim. Eninde sonunda başka biri becereceğini biliyordum. Ve eğer ben becerdikten sonra olursa, bunu ihanet olarak görürdüm. Seni ve onu öldürmek zorunda kalırdım. Ama sana hiç dokunmadığım için, henüz benim izimi taşımıyorsun. Ona iyi davran, her şey yoluna girecek."

Elodie

Bölüm 7

Bacaklarım titriyor. Müzayedenin ne anlama geldiğini bilsem de, onun, belki de bu gece, benim isteğim dışında, biriyle seks yapmam gerektiğini söylemesi, tüm zihinsel gücümü tüketiyor.

Tanrım, nasıl kaçacağım? Ya satıldığım adam Angelo ve Fiorello'dan daha kötü çıkarsa? "Endişelendiğini görüyorum, kızım.

Endişelenme. O iyi biri olacak.

sana, yoksa sonra bana hesap verecek."

Onun bana sarılmasına izin veriyorum, onun ne kadar ahlaksız olduğuna odaklanmamaya çalışıyorum.

Bana deli gibi aşık olduğunu söyleyen bir adam, hedeflerine ulaşmak için beni başka birine teslim etmekten çekinmiyor mu?

Bana ilk kez tanıdıklarından birinin açık artırmada benim için "teklif vereceğini" söylediğinde, onun her zaman ne kadar sahiplenici olduğunu düşünerek, başka bir erkeğin bana dokunmasına asla izin vermeyeceğine gerçekten inandım.

Bu pişin birazcık onuru olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Ya en yüksek teklifi o vermezse?" diye soruyorum, hangisinin daha kötü olacağından emin değilim: Fiorello'nun sözde arkadaşıyla gitmek mi, yoksa tamamen yabancı biriyle gitmek mi?

Her halükarda kaçmam gerekecek ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Daha yüksek bir teklif olmayacak. Söz veriyorum," diyor. "Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Geri adım atıp yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Sen çok güzelsin kızım, ama seks bebekleri pazarı için biraz yaşlısın.

pazarı için biraz yaşlısın. Her erkek otuzlu yaşlarındaki bir kadını almak istemez."

Tabii ki hayır. Sapıklar korkmuş, savunmasız küçük kızları tercih ederler.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum, zoraki bir gülümsemeyle. "Yani, bundan sonra bir ay sonra mı tekrar görüşeceğiz?"

Aptal, sorumu istediği gibi yorumluyor elbette.

"Neden soruyorsun? Beni özleyecek misin? Bu kadar uzun süre ayrı kalacağımız için üzülüyor musun?"

"Çok. Ama sana güveniyorum Fiorello. Kimsenin bana zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyorum, çünkü ben seninim."

O eğilip kulağıma fısıldadı: "Asla, aşkım. Daha önce de söylediğim gibi, sana iyi davranacak. Bu ay çabucak geçecek. Bittiğinde, buraya geri dönmek yerine, birlikte kaçacağız."

"Bizi duyacaklarından korkmuyor musun? Bugün aklıma geldi de, belki kameralara yakalanabiliriz."

"Kameralardan ben sorumluyum. Angelo bana tamamen güveniyor. Merak etme, buraya her geldiğimde, daha sonra telefonumdaki görüntüleri siliyorum. Bu gece tek istisna olacak. Giydirildiğin videoyu izlemek, önümüzdeki ay boyunca benim tesellim olacak," diyor ve benim zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor.

Hassasiyet dalgasını derinlere itiyorum. Şu anda korkuya yer yok. "Evet, beni unutmamak için kullan."

"Seni unutmak imkansız, Elodie'm. Sen benimsin. Mükemmel yüzünün ve vücudunun her özelliğini ezberledim. Artık yeterince konuştuk. Seni şımartıyorum. Bu gece iyi iş çıkar ve seni gelecekteki karım olarak seçtiğimde haklı olduğumu kanıtla."

Bir adım, sonra bir adım daha.

Kalın, halı kaplı podyumda tökezlemekten korkan şey, imkansız derecede yüksek topuklu ayakkabılar değil, korkunun kendisi.

Sonunda, kafamda elli üç adımı saydıktan sonra sahneye ulaşıyorum.

Seyirciler karanlıkta gizlenmiş durumda. Orada oturduğunu hayal ettiğim erkekleri göremiyorum, ama onların bakışlarına tamamen maruz kalmış durumdayım.

Hayatımda hiç böyle bir korku hissetmemiştim, ve geldiğim yeri düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor.

Kaçacak yer yok. Bu canavarların insafına tamamen teslim oldum. Görünüşe göre gücümü ve cesaretimi abartmışım.

Ağlamak istiyorum ve ilk kez, utanç verici bir şekilde, kurtarılmak istiyorum.

Babamın çiftliğinden kaçtığımdan beri, kaderimi kimsenin belirlemesine izin vermemekle gurur duyuyordum. Ama bugün, parlak zırhlı bir şövalyenin beni buradan uzaklara götürmesini hiç umursamazdım.

Müzayedecinin söylediklerini duymuyorum, ama beni giydiren aynı kadın yaklaşıp cüppemin kuşağını çözerek yere düşürdüğünde irkiliyorum.

Hiç utangaç olmadım. Annemin kızıyım. Her zaman insanların gözlerine bakmışımdır ve vücudumdan hiç utanmamışımdır, ama şu anda istesem bile bunu yapamıyorum.

Panik atak geçirmenin eşiğindeyim.

Gözlerimi yere dikip, Tanrı'nın beni kurtarması için sessizce dua ediyorum.

Bana verdiğin her şansı, Tanrım, özgürlüğüm için

Oda arkamda aydınlanıyor ve etrafa bakındığımda dev ekranlar canlanıyor. Hepsi de yüzümün yakın plan görüntüsünü gösteriyor.

Altın rengi gözlerim — babamın bir zamanlar şeytanın silahı olduğunu, annemin onu baştan çıkardığı gibi erkekleri baştan çıkarmak için yaratıldığını iddia ettiği gözlerim — kocaman ve etkileyici.

İlk teklif açıklanır ve rakam beni şaşkına çevirir.

Yüz bin dolar.

Tanrım, bu insanlar da kim?

Sinirlerim bozuk olsa da, durum farklı olsaydı gülerdim.

Gerçekten birinin beni bir ay boyunca tutmak için bu kadar para ödeyeceğini mi düşünüyorlar?

Bu düşünceden zar zor kurtulmuşken, biri fiyatı iki yüz elli bine çıkardı.

İlk kez bunun gerçek olduğunu anlıyorum, ama bununla birlikte başka bir gerçek de ortaya çıkıyor: Beni izleyenler beyefendiler değil. Normal erkekler kadınları satın almaz, onları kazanır. Buradakiler fantezilerini gerçekleştirmek için bir arkadaş ya da fahişe istemiyorlar.

Bir *köle* istiyorlar.

İradesi olmayacak birini. Asla saygı duymayacakları birini.

Satın aldıkları kadınları insan olarak görmüyorlar. Onlar birer nesne.

Seks oyuncakları.

Bölüm 8

Bu korku gösterisini izlemek gibi bir niyetim yoktu.

Her şeyin nasıl gelişeceğini görmeme gerek yok. Abaddon'a sonsuz güvenim var ve onu bize getireceğini biliyorum.

Yine de bir şey gözlerimi telefona sabitliyor, onun taşıdığı gizli kameradan gelen görüntülere yapışık kalıyorum. Onu nihayet gördüğüm anda, güvende olduğundan emin olana kadar izleyeceğimi biliyorum.

Daha önce odadan geçtiğinde hiçbir şey göremediğimden farklı olarak, şimdi sahneye dönük oturduğu için sanki ben de oradaymışım gibi hissediyorum. Işıklandırma parlak, o piçlerin satılanları inceleyebilmeleri için özel olarak tasarlanmış.

İlk fark ettiğim şey, manken gibi uzun bacakları, ama hareket ettikçe, benzerliğin burada bittiğini anlıyorum.

Elodie, şeffaf bir bornozla zar zor örtülmüş, geniş kalçaları, kalın uylukları ve kıvrımları olan bir kadın. Bir erkeğin günlerce kendini kaybedip, yemek yemeyi ve içmeyi unutabileceği türden bir vücut.

Gözlerini aşağıda tutuyor, yüzünü gölgede bırakıyor. Tek görebildiğim, arkaya bağlanmış siyah saçları – belki at kuyruğu, belki örgü – ve iç çamaşırının yakasına gerilen dolgun göğüsleri.

Aniden, etrafındaki duvarlar bir kadının görüntüleriyle parıldıyor ve söylenmeden, onun olduğunu anlıyorum.

Ve sonunda, Elodie'nin Angelo Brambilla'nın dikkatini çekmesinin nedenini anlıyorum, her ne kadar o, genellikle kaçırılıp satılan yaşın üzerinde olsa da.

O güzel değil. O bir tanrıça.

Vücudunun bir erkeği günlerce, belki de sonsuza kadar kendine kaptırabileceğini söyledim, ama bu, köşeli yüzünün mükemmelliği, altın rengi tenine kontrast oluşturan dolgun, pembe dudakları ve hepsinden önemlisi, sıcak bal ile güneş ışığı arasında bir yerde, başka hiçbir şeye benzemeyen rengi ile gözleri ile karşılaştırıldığında hiçbir şey.

Ekranlarda, yüzünde belirsizlik ifadesi var.

Hayatından koparılıp, sapık bir alıcının elinde bir oyuncak olarak kullanılan bir kadının aklından neler geçiyor olabilir?

Tek düşünebildiğim, kız kardeşlerimden birinin böyle bir şeye maruz kalması ve bu beni birini öldürmek istememe neden oluyor.

Kamera tekrar ona odaklanıyor ve şimdi, yavaşça yüzünü kaldırıyor, izlediğini bildiği adamlara doğrudan bakıyor.

Muhtemelen onları göremiyor. O adamların kendilerini filme almaya izin vereceklerini sanmıyorum. Yüz bin dolardan başlayan bir insan müzayedesini, muhtemelen iş dünyasının önde gelen isimlerinin katıldığı bir etkinliktir.

Abaddon en az beş metre uzakta olduğu için yüz hatları hala bulanık, ama ekranlardaki görüntülerden yüzünün hatlarını ve güzelliğini çoktan ezberlemiş durumdayım.

Kız, meydan okurcasına çenesini kaldırınca şaşırıyorum.

Korkmuyormuş gibi davranıyor, başını dik tutuyor, ama bunun rol yaptığını hissediyorum.

Onun yerinde olan herhangi bir kadın korkudan titrerdi.

Ben: *Teklif ne kadar yüksek olursa olsun. Onu istiyorum.*

Mesajı Abaddon'a gönderiyorum.

Orada olan her şeyi duyabiliyorum, ama o sadece gönderdiğim mesajları okuyabiliyor. Birinin Bluetooth sinyalinin kesip dinlemesini riske atmak istemedik.

Cevap vermesi birkaç saniye sürer:

A: *Endişeli misin?*

Bunu sorarak ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. O da bir erkek ve onun güzelliğine karşı bağışık olduğunu sanmıyorum.

Elodie'yi Sicilyalılarından almak Angelo'yu istikrarsızlaştıracak mı, haklı mı bilmiyorum, ama şimdi her zamankinden daha fazla bu planı uygulamaya kararlıyım.

Onu istememin nedeni ise intikamdan daha fazlası.

Abaddon, açık artırmada satılan tüm kadınları kurtaramayacağını söyledi.

Haklı. Ama bunu kurtarabilirim. Ve kurtaracağım.

Artık yüzünü gördüğüm için, artık o sadece bir isim ya da Angelo'ya ulaşmak için bir araç olmadığı için, onu orada bir nesne gibi muamele görmesi için bırakmayacağım.

Onu satın alıp kullanmalarına izin vermeyeceğim. Onun ifade dolu, mükemmel yüzünde hâlâ görebildiğim gururu yok etmelerine izin vermeyeceğim.

Müzayedeci, açılış teklifi olarak yüz bin dolar olduğunu duyurur. Yarım dakika bile geçmeden biri teklifi iki yüz elli bine çıkarır.

Bu Abaddon değildi. Tahmin ettiği gibi, güzelliği o piçlerin cüzdanlarını açmasına neden oluyor.

Ben: *Beş yüz teklif et.*

A: *Bu çok fazla.*

Ben: *Bu, rakiplerin çoğunu ortadan kaldıracak. Dediğimi yap.*

O teklifi verir ve hemen ardından biri bir milyon diye bağırır.

Ben: *Bir terslik var.*

A: *Evet. Tekliflerin bu kadar hızlı yükselmesi normal değil.*

Ben: *İki milyon teklif et.*

A: *Emin misin?*

Ben: *Eminim. Ve o seni geçmeye devam ederse, beş yüz binlik artışlarla devam et. Onu durdurmayacağını açıkça belirt. durmayacağını açıkça belirt. Onu dışarı çıkarana kadar durma.*

Ama o, teklifi bir milyondan iki milyona çıkarır çıkarmaz, odaya ağır bir sessizlik çöker.

Abaddon onun tam karşısında oturuyor ve Elodie ona bakıyor.

Elodie endişesini gizleyemiyor ve tek istediğim onu oradan çıkarmak.

Müzayedeci protokolü izliyor ve diğerlerine teklifi geçme şansı veriyor.

Kimse teklifini yükseltmez.

Sonunda açık artırmayı kapattığında, tekrar nefes alabiliyorum.

Artık güvendesin, Roman kız.

Elodie

Bölüm 9

Fiorello bana açık artırmada satılacağımı söylediğinde kafamdan ne geçtiğini hiç bilmiyorum.

Belki de evliliklerinden sıkılmış, toplumdan sakladıkları ahlaksız yanlarını göstermek isteyen orta yaşlı erkeklerle dolu bir oda hayal ettim.

Ancak, müzayedecinin teklifleri bağırmaya başladığı andan itibaren, bunun gerçek ve oldukça karlı bir iş olduğunu anladım. İlk kez, içine düştüğüm planın düşündüğümünden çok daha büyük olduğunu anladım.

Ve her şeyden öte, o sapık seyircilerin önünde kendimi naif, masum ve savunmasız hissettim.

Biri bir milyon teklif verdiğinde, dizlerim o kadar titriyor ki ayakta duramayacağımdan korkuyorum.

Zaten beni yüzüstü bırakmak üzere olan midem ritmik spazmlarla kasılır ve her an son yemeğimi kusabileceğimi hatırlatır.

Bu yüksek teklifin ardından, oda bir süre sessizliğe bürünür, ama ben artık müzayedecinin sözlerini dinlemiyorum. Aklım, benim için bu kadar para ödemeye razı olan birinin sadece seks istemediğine takılıp kalmıştır. O, bana istediği gibi zarar vermek istiyor.

Tek istediği normal seks olsaydı, o kadar zengin bir adam bunu lüks bir eskort ajansında kolayca bulabilirdi. Amber ve ben, birden fazla kez, yaşlı kadınlar tarafından, güzelliğimizi överek ve "kataloğuna" katılmayı kabul edersek, onların deyimiyle "kaygısız bir hayat" sunarak, ince bir şekilde yaklaşıldık.

Eğer istediğimiz şey para olsaydı, teklif ettikleri meblağlar müstehcen derecede cazip olurdu.

Ama değil. Bizim istediğimiz Şey 6zg6rl6k. Kendimize ait olmak. Bu y6zden her zaman kibarca reddedip uzaklaşıyoruz.

Ancak bize teklif edilen paraların hiçbiri, bu gece ortaya konan paraya yaklaşmıyor. Bu da bana, bu adamların genę kadınlarla seks yapmaktan daha fazlasını istediklerini g6steriyor; karar verme g6c6ne sahip 6zg6r bir kadının asla izin vermeyeceği sapkınlıklar istiyorlar.

"İki milyona satıldı!"

İki milyon dolar mı?

İkinci adamın teklifini duymadım bile, ama sonunda sadece ikisinin benim için rekabet ettiğini fark ettim.

Benimle bir ay için iki milyon mu? G6zlerim yaşlarla doldu.

Tanrım, o beni 6ld6recek.

Etrafıma bakınıyorum, kaçmanın bir yolunu bulmak için ęaresizce arıyorum, ama şimdi odanın etrafında stratejik olarak duran adamlar g6r6yorum. G6venlik g6revlileri. Her hareketimi izliyorlar.

Beni giydiren kadın geri geliyor ve bornozu tekrar 6zerime geçiriyor.

Direnış g6stermiyorum. şok iğindeyim.

Teklif veren adamlar ayağa kalkmaya başlıyor. G6lgelerinin odadan ęıktıęını g6rebiliyorum.

Sonra biri yaklaşıyor. Yeterince yaklaştığında, onun Fiorello olduğunu g6r6yorum.

Y6z6 6fkeyle ęarpılmış.

G6zlerinde artık arzu yok, hatta hastalıklı sahte sevgisi bile yok.

Bana vurmak 6zereymiş gibi bakıyor. İğg6d6sel olarak bir adım geri atıyorum.

Zayıflık g6stermeyi sevmiyorum, ama ben taştan yapılmış değilim. Ve bunu kabul etmek ne kadar acı verici olursa olsun, ben yıkılıyorum.

O yaklaşıyor, 6fkesi her yerinden fışkırıyor, elini sanki bana dokunacakmış gibi, ya da belki de vuracakmış gibi kaldırıyor. Anlayamıyorum.

Ama o bir Şey yapamadan, karanlıktan bir ses geliyor.

"Geri ęekil. O artık benim."

Kaçırıldığım andan beri özenle sürdürdüğüm oyunu devam ettirmeli, bu ayrılıktan dolayı yas tutuyormuş gibi davranmalıyım, çünkü içimden bir ses Fiorello'nun planının başarısız olduğunu söylüyor. Beni satın alan onun arkadaşı değildi.

Ama rol yapmayı bırakıyorum, çünkü bir şekilde, Fiorello'nun kontrolü altına geri dönersem, kaderimin başkalarınınkinden çok daha kötü olacağını biliyorum. Sanırım psikopat, işler istediği gibi gitmediği için beni suçluyor.

Beni satın alan adam ile önümdeki deli arasında, Fiorello'nun eski karısını öldürdüğünü bildiğim için itaat etmeyi seçiyorum. Fiorello'nun omzunun üzerinden, Fiorello orada değilmiş gibi davranarak, doğrudan "alıcımı" izliyorum.

Geri getirilirim ve beni satın alan adam beni öldürmezse, Fiorello kesinlikle öldürecektir.

Eski karısı hakkında söylediklerini unutmadım. Ona *fahişe* dedi, onu ihanetle suçladı.

Kararımı veriyorum.

"Evet. Ben sizinim, efendim."

Fiorello kıpırdamıyor, ama benimle konuşan adam sonunda öne çıkıyor ve kendini gösteriyor.

Koyu tenli, uzun boylu, deri ceketinin üzerine dökülen uzun saçları vardı. Hayal ettiğim orta yaşlı erkeklere hiç benzemiyordu.

Görünüşü çok daha tehlikeli. "Gel," diyor ve elini uzatıyor.

"Değişmesi gerekiyor," diye ısrar ediyor Fiorello.

Üçüncü bir ses duydum ve şimdi o piç Angelo'nun da burada olduğunu anladım. "Bırakın onları."

Fiorello hemen geri çekildi.

Mafya patronu ve benim "sahibim" alçak sesle konuşuyorlar ve birkaç saniye sonra Angelo da ayrılıyor.

Adam yaklaşıyor. Karanlık gözleri ruhumu delip geçiyor gibi ve çok korkmuş olmama rağmen sessiz kalmaya zorluyorum kendimi.

Elini enseme koyar ve tek kelime etmeden beni asansöre doğru yönlendirir.

Asansörün yukarı çıkışı boyunca, neredeyse bir dakika boyunca, onun bakışlarını üzerimde hissediyorum, ama başımı eğik tutuyorum, zihnim bu yeni esirden kaçmak için çaresizce planlar yapmaya devam ediyor.

Bu yeni esir alan kişiden kaçmak için çaresiz planlar yapıyorum.

Sonunda, bir helikopterin beklediğı çatı katına ulaşıyoruz.

Uçakları severim, uçmayı her zaman sevmişimdir, ama helikopterlerden nefret ederim. Bana göre onlar kırılgan küçük metal kutular ve hiç birine binmedim, ama bu gece, bu da içime gömmem gereken bir başka korku olacak.

Hayatımda dolu dolu olan korkulardan bir tane daha.

Elodie

Bölüm 10

Kemerimi gerektiğinden uzun süre kurcaladıktan sonra doğru şekilde bağlandığından emin olduktan sonra, yanımda oturan adam bir çeşit seyahat çantasından küçük bir battaniye çıkarıp sanki bir çocukmuşum gibi üzerime örttüğünde hazırlıksız yakalandım.

Bana başka bir şey söylemedi ve kafamda binlerce soru dolaşsa da, hayatımda ilk kez sessizliği tercih ettim.

Her zaman yüzleşen, tehlikeyle kafa kafaya gelen kişi bendim. Ama bu gece değil.

Konuşamayacak kadar sarsılmış durumdayım ve her şeyden çok, cevaplardan korkuyorum.

Yavaşça, dikkatlice koltuğumda dönerek, benim için iki milyon dolar ödeyen adamı inceliyorum.

O, bir vücuda para harcayacak kadar zengin bir milyarderden çok, bir motosiklet kulübü üyesine benziyordu - ki bu gece o piçlerin hepsi için tam da öyleydim.

Gözleri kapalı, ama duruşu hala tetikte. Korkutucu, tehlike saçıyor, ama Fiorello, Angelo ya da diğer Sicilyalılar gibi.

Soğuk, dizginlenmiş bir öfke gibi. Asla kontrolünü kaybetmeyen türden.

Benimkinin tam tersi.

"Uyu, Elodie," diyor aniden, beni korkutarak. "Sana zarar vermeyeceğim."

Sözlere inanmam, ama bu seferki doğru olsun diye dua ediyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum, ama şehir altımızda küçülmeye başladığında mide bulantısı geliyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp onun önerisini uygulamaya çalışıyorum, ama yüzlerce metre yükseklikte metal bir kutunun içinde sıkışıp kaldığımı bilerek rahatlayamıyorum.

"Kimsin sen?" diye soruyorum sonunda, ihtiyatı bir kenara bırakarak.

Gerçekten bir cevap beklemiyorum, bu yüzden o şöyle dediğinde irkiliyorum:

"Düşmanının düşmanı."

Gözleri kapalı kalıyor.

"Bu seni benim dostum yapar mı?"

"Benim arkadaşım yok," diye cevaplar düz bir sesle. Ve bu sefer, gerçekten sessizliği tercih ediyorum.

Helikopter birkaç dakika sonra havaalanı gibi görünen bir yere iner.

Tam sakinleşmeye başlamışken, panik tekrar içimi kaplar.

Seçeneğim olmaması önemli değil. Bu adama ya da bana zarar vermeyeceğine dair sözüne güvenmiyorum. Bir tür güvenceye ihtiyacım var.

"Seyahate mi çıkıyoruz?"

"Seni Amerika Birleşik Devletleri'nden çıkarıyorum." Sakinmiş gibi davranmayı bırakıyorum.

"Ne? Gidemem! Belgelerim bile yok! Kız kardeşimin bana ihtiyacı var!"

"Kız kardeşin tehlikede değil. LeBlanc ona aşık. Endişelenmen gereken senin hayatın."

Sanırım Amber'ın baştan çıkarıp tuzağa düşürmesi gereken adamdan bahsediyor.

Ona inanmam için hiçbir nedenim yok, ama nedense doğruyu söylediğini biliyorum.

Uçağa kadar yanımda yürüyor ve ben bir an kaçmayı düşünüyorum. Ama nereye gidebilirim ki? Hiçliğin ortasında, muhtemelen gizli bir havaalanında bulunuyoruz ve benim ne giysim ne de kimliğim var.

"Efendim, adınızı bilmiyorum, neden bana para harcadığınızı da bilmiyorum. Ama bana zarar vermeyeceğinizi söylediniz, bu yüzden size yalvarıyorum, bırakın beni."

Kendi kulaklarıma, ben naif bir köy kızı gibi geliyorum. Bu adam o kadar parayı boşuna harcamadı. Onun sözde yardımının arkasında daha fazlası var.

Boyutlarından anladığım kadarıyla özel bir jet uçağının merdivenlerini tırmanıyoruz.

"Senin için teklif veren diğer adam, kadınlarını bir seferde elli tecavüzcüye kadar olan toplu seks partilerine sunmaktan hoşlanıyor, sırayla bedenlerini paylaşıyorlar," diyor monoton bir sesle, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi. "Onlara hayatta kalmaları için asgari düzeyde yiyecek ve su veriliyor, dinlenmeden akla gelebilecek her şekilde kullanılıyorlar. Kadınlar nefes almayı bırakana kadar durmuyorlar. Bu günlerce sürebilir. Ya da haftalarca."

Yüzümdeki dehşeti fark ettiğini düşünüyorum, ama yine de devam ediyor:

"Elodie, açık artırmayı bana kaptırdığı için mutlu değil. Seni bırakırsam, bir sonraki gün doğuşunu göremezsin."

Onun acımasız açıklamasından sonra titrememi gizlemeye çalışıyorum, ama o fark ediyor ve beni jete yönlendiriyor.

Başım dönüyor ve bir koltuk görür görmez kendimi koltuğa bırakmaya çalışıyorum. Tökezleyip neredeyse düşüyordum, ama o beni yakaladı ve kemerimi tekrar bağladı.

Fiorello'nun sözleri kafamı karıştırıyor. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Arkadaşı beni açık artırmada "kaybettiğinde" gösterdiği öfke gerçektir. Neden beni öldürecek birine teslim etsin ki?

"İçerideki adamlardan biri bana yardım edeceğini söyledi," diye patladım, bu bir tuzak olabilir ve bu yabancı aslında

Fiorello'nun tanıdığı biri olabilirdi.

"Ne?" İlk kez bana gerçekten dikkat ediyor, beni gerçekten görüyor gibi görünüyor. Şimdiye kadar sanki bir çocukla uğraşıyormuş gibi davranıyordu.

"Beni esir tutan adamlardan biri, Angelo için çalışan bir Sicilyalı, bana yardım edeceğini söyledi. Bana aşık olduğunu, bir arkadaşının benim için teklif vereceğini ve bir ay boyunca beni güvende tutacağını yemin etti."

Bana baktı ve yüzünde acıma duygusuna yakın bir şey gördüm.

"Eğer söyledikleri doğruysa, ki ben buna şüpheliyim, o 'arkadaş' erken çekildi. Muhtemelen bu kadar yüksek teklifler beklemiyordu, artık genç olmayan biri için. Açık artırma başladıktan hemen sonra, iki yüz elli bine ulaştığımızda, diğer herkes kenara çekildi. Sadece ben ve diğer alıcı kaldık. O adam seni kendi başına bıraktı, Elodie. Bu dünyada kahramanlar yoktur."

"Kahramanlara inanmıyorum," diyorum, insan kaçakçılığı gibi bu çarpık oyun hakkında bu kadar az şey bildiğim için kendimi aptal hissederek. "Ve senin iyi bir adam olduğuna da inanmıyorum."

Karşımdaki koltuğa oturur ve kendi kemerini bağlar. kemerini bağladı.

"Bu sadece senin zeki bir kadın olduğunu kanıtlar."

Bölüm 11

"Onu Toskana'daki villama getir," diyorum Abaddon'a telefonda.

"Bence hata yapıyorsun, Gianni. Orijinal plana sadık kalmalıyız."

"Seni duyabiliyor mu?"

"Hayır. Uçağın süitinde dinleniyor." "Ona

kıyafet verdin mi?"

Sinirli bir şekilde iç çekiyor. "Sana sunduğum hizmetler dışında benim hakkımda pek bir şey bilmediğini biliyorum, ama tekrar söyleyeyim. Ben kadınlara kötü davranmam."

Onun gücenip gücenmemesi umurumda değil. Kardeşlerim dışında hiçbir erkeğe güvenmiyorum. Kendi babama bile.

"Onu bana getir," diye tekrar ediyorum.

"Onu yanında tutarak ne beklediğini bilmiyorum. O, şekillendirilebilecek bir kil değil, Gianni. O, sert ve şüpheli. Kızgın, bunu anlayabiliyorum, ama uysal gibi davranıyor. Korkmuş olsa bile, bana karşı çıktı, sorular sordu. Tavsiyemi istersen, ondan uzak dur. Hedefimize ulaştığımızda onu serbest bırakacağız. O zamana kadar, Doğu Avrupa'da güvenli bir yerde kalmasını sağlayabilirim."

"Angelo'ya karşı elimizdeki kozları kaybetmek için iki milyon dolar harcamadım. Senin planına uyum sağladım çünkü o piçlerin zihinlerini benden daha iyi bildiğine güveniyorum. Ama bu kadın Angelo'nun ortaya çıkmasını sağlayacak anahtar ise, o zaman onu gözümün önünde tutabileceğim bir yerde kalacak."

"İnan bana, o senin en büyük kumarın. Düşündüm de, bunun sebebi sadece Angelo'nun amcasının arkasında yaptıklarını öğrenmesinden korktuğu için altını ıslatıyor olması değil. Elodie'nin

kız kardeşi Amber, artık onun olmadığını fark ederse, LeBlanc'a gerçeği söylemekten ve Sicilyalı'nın planını ifşa etmekten onu hiçbir şey alıkoyamaz. Ve LeBlanc, düşman edinmek isteyeceğiniz türden bir adam değil."

"Aralarındaki sorun ne, biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama Angelo'nun ona kafa tutmaya çalışması, ne kadar aptal olduğunu kanıtlıyor."

"Beau'nun Angelo'dan intikam almak istediğini söylemen, onun benim kontrolüm altında kalması gerektiğini daha da pekiştiriyor."

"Gianni..."

"Bu bir rica değildi, Abaddon. Bu bir emirdi. Pilota haber ver. İlk durağında yakıt ikmali yaptıktan sonra, benim özel havaalanıma devam et."

Tanrı bilir nasıl, onu Amerika Birleşik Devletleri'nden çıkarmak için gerekli belgeleri ve onu taşıyan uçağı (benim uçağım değil, ortaklarının kiraladığı bir uçak) Amerikan hava sahasından fark edilmeden geçirmek için bir yol buldu.

Şu anda Elodie'yi bana bağlayan hiçbir şey yok. Benimle olacağını kanıtlayan hiçbir şey yok.

"Bak, onun Avrupa'da olduğunu kimsenin bilmesinin neredeyse imkansız olduğunu garanti edebilirim. Aldığım belgeler kusursuz ve anlaştığımız gibi, onu koruyacağım. Aslında, 'işimizi' bitirene kadar ortadan kaybolacak. Onu İtalya'ya götürmek bu işi çok kişisel hale getirir."

"Ben ihtiyatlı biri olarak bilinmem, Abaddon." "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Sen neden önemsiyorsun?"

"Benim damarlarımda da Roman kanı akıyor."

"Ama o senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bir bakıma, hepimiz aileyiz."

Onun çalışmalarını takdir ediyorum ve şu ana kadar sadakatini kanıtladı, ancak bu konuşma beni rahatsız etmeye başladı, ancak Elodie'yi buraya getirme konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğumu tam olarak açıklayamıyorum.

Abaddon kısmen haklı. Aramızdaki mesafe ne kadar uzak olursa, bizi birbirimizle ilişkilendirecek birinin olma ihtimali o kadar azalır. Ama benim için, onu kurtarmak için para ödediğim için bu Roman kızı benim sorumluluğumda.

"Toskana'ya indiğinde bana haber ver. Havaalanına seni karşılamaya birini gönderirim."

"Kalamayacağım. Asya'da yapmam gereken işler var."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm ve bu yüzden onun sorumluluğunu kişisel olarak üstleneceğim. Elodie, onu serbest bırakana kadar güvende olacak."

Bu kelimeyi sevmiyorum. Elodie benim tutsağım değil, ama şimdilik özgür de değil.

Bana ayrıntıları vermeden, diğer teklifçinin kim olduğunu söyledi. Ahlaksız bir piç. Bu da demek oluyor ki, Angelo'ya karşı koz olarak ona ihtiyacım olmasının yanı sıra, hayatı hala o adam tarafından tehdit altında. Abaddon, o piçin asla kaybetmek için oynamadığını söylüyor.

"Artık tartışmayacağım, Gianni. Ne yaptığını biliyorsundur. Bana talimatları ver, vardığımızda hemen seninle iletişime geçeceğim."

Telefonu kapattım, hala kafamda beliren sorunu düşünüyordum.

Onu tutmayı hiç planlamamıştım. Kadınları evime, ailemin yanına getirmiyorum, özellikle de buradaki insanlar meraklı olduğu için.

Parmağımı masanın üzerine vurarak, bu durumun istediğim gibi sonuçlanması için çözülmesi gereken başka bir sorun, başka bir sıkıntı daha olduğunu düşünüyorum.

Elodie buradayken beklenmedik ziyaretçileri kabul edemem.

Telefonu tekrar kaldırıyorum, ancak aramak üzere olduğum kişiyle konuşmak istemiyorum.

"Gianni?" İkinci çalınıştta, kız arkadaşım sayılabilecek en yakın arkadaşım Capria Mancini cevap veriyor. "Beni daha ne kadar özlemle öldüreceksin diye merak ediyordum."

Masamın altında bacaklarımı uzatıyorum, onun sözlerine tamamen kayıtsız kalarak.

İkimiz de biliyoruz ki, iyi seks ve ailelerimizin serveti dışında bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok. Gerçek duygulara benzeyen hiçbir şey.

"Konuşmamız gerek."

Birkaç saniye sessiz kalır ve nedenini tahmin ettiğini anlarım. Aptal ya da naif değildir. Ben

bir amaç olmadan bir kadını arayan türden bir adam değilim. Genellikle, ikimiz için de saatlerce süren tatmin edici seks.

Yıllar boyunca, ara sıra ayrılıp barıştığımız, ikimizin de başka insanlarla görüştüğü bir ilişkimiz oldu. İkimiz de kıskançlık duymuyorduk. Ailelerimiz, aniden nişanlandığımızı duyursak şaşmazlardı. Yıllar önce, daha gençken, kolaylık olması için onunla evlenmeyi bile düşünmüştüm. Ama bu fikir çoktan aklımdan çıkmıştı.

Aylardır, bunu sonsuza kadar bitirmeyi düşünüyorum. Capria değişti, ısrarcı ve baskıcı oldu, daha önce hiç talep etmediği bir bağlılık ima etmeye başladı.

Kimsenin beni köşeye sıkıştırmasına izin vermem. Elodie'nin gelişi, bunu bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için mükemmel bir bahane olacak.

"Ne zaman görüşmek istersin?"

"Bu akşam. Seni akşam yemeğine götüreceğim."

"Bağda mı? Beni o restorana çok uzun zamandır götürmedin. Tommaso'nun şefinin, Amasi tano^[5] valisi için özel olarak hazırladığı bir yemekle ödül kazandığını duydum. Denemek için can atıyorum."

"Eminim ailen de sana eşlik etmekten çok mutlu olur.

Bu mutfak macerasında, *cara*^[6]. Ancak bu gece, konuşmamız gerekenler kısa sürecek.

"O zaman benim daireme gel. Yemek yaparım."

Gözlerimi devirdim ve neredeyse gülümseyecektim. Capria hayatı pahasına bir yumurta bile kızartamazdı. Durumu kendi lehine çevirmeye çalışıyordu.

"Benim oyun oynamadığımı hala anlamadın mı?" "Ben..."

"Sana saygı duyuyorum, bu yüzden yüz yüze konuşmakta ısrar ediyorum. Bunun bu gece mi yoksa hiç mi olmayacağına karar vermek sana kalmış."

"Saat sekizde hazır olurum, Gianni."

Telefonu kapattıktan sonra, onun açıkça kabul etmesine rağmen, gecenin uzun geçeceğini biliyorum.

Kolayca pes etmeyecek.

Ama yapacak bir şey yok. Ben birçok şeyim, ama kadınlara zalim değilim. Onlarla oyun oynamam.

Bir şeyi bitirdiğimde, bu kesin bir karardır. Asla şüpheyeye yer bırakmam ve bunu her zaman yüz yüze yaparım.

Bölüm 12

Neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım kadının, keten peçeteyle ağzını siliyormuş gibi yapmasını izlerken, onunla nasıl evlenmeyi düşündüğümü merak ediyorum.

Capria'nın yaptığı her hareket, izleyicilerini baştan çıkarmak ya da etkilemek için hesaplanmış, bu da onun iyi bir eğitim aldığına kanıtıdır.

Düşündüm de, seks sırasında bile kendini tamamen bırakmıyor.

Eminim ki, partnerlerinin tek varlık nedeninin kendilerini memnun etmek olduğunu düşünen, bu tür bir performanstan tatmin olacak kadar güvensiz erkekler vardır.

Ben değilim.

Gürültücü bir anneyle büyüdüm. İyi ya da kötü, duygularını asla saklamayan bir kadın.

Ve dürüst olmak gerekirse, Capria'yı gerçekten tanımak için hiç yeterince ilgilenmedim, ama sürekli rol yapan, o anın gerektirdiğine göre kendini yeniden şekillendiren birine bağlı kalma düşüncesinden hoşlanmıyorum.

"Bunu bitirmemize gerek yok," diyor, her kelimesi sahte bir tatlılıkla dolu.

"İkimiz de bunun gerçek bir ilişki olmadığını biliyoruz, Capria."

Bu gece ilk kez, gözlerinde acı gibi bir şey görüyorum. "Herkes bizim birlikte olduğumuzu düşünüyor."

"Etiketler umurumda değil. Ama birlikte olsak bile, sana söylüyorum, bitti."

"Daha önce de aylarca görüşmeden geçirdik."

"Evet. Ama artık senin benden asla alamayacağın bir şey istediğin bir noktaya geldik."

"Çocuk istemiyorum."

Sinirlenmemeye çalışıyorum. Onu incitmeye gerek yok. "Ama sen evlenmek istiyorsun. Bu olmayacak. Benimle olmaz."

"Umurumda değil."

"Bu konuşma anlamsız. Fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Benimle eve gel. Bir gece daha, Gianni, sonra ikimiz de kendi yolumuza gidebiliriz."

"Kendine bunu yapma. Sen sonsuz hayranları olan güzel bir kadınsın. Yakında birini bulursun."

Sesimi yükseltmiyorum, ama o beni yeterince iyi tanıyor ve ısrarının faydasız olduğunu biliyor. Kararımı değiştirmeyeceğim.

"Zaten birisi olduğunu kim söyledi?" diye soruyor, sonunda öfkesini göstererek, buz gibi dış görünüşünün ardında gerçek duygularını belli ediyor.

"Varsa da umurumda değil. Sadakat beklemedim. Ama hayatımda hiçbir şeyi belirsiz bırakmam. Biz bittik ve bu sefer geri dönüş yok. Hayatına devam et. Artık bir seçenek değilim."

Onun da benim gibi yemeğine dokunmadığını fark ettim ve geceyi bitirmek için sabırsızlanarak garsona işaret ettim.

"Sen hiçbir zaman bir seçenek olmadın, Gianni. Beni hiç gerçekten istemedin. Benim hiç gerçek bir şansım olmadı bile."

Ona karşı çıkmıyorum. Birçok kusurum var, ama yalan söylemek onlardan biri değil.

"Eve giderken yolunu mu kaybettin?" diye soruyor ağabeyim Tommaso, şaraphanesinin restoranının terasına çıktığımda.

Burası halka açık değil. Varlığından çok az kişi haberdar. Ama onun burayı açık hava dinlenme yeri, düşünmek için bir yer olarak yaptırmış olduğunu öğrendiğimde, ben de kullanmaya başladım.

Onun yanındaki kanepeye oturuyorum — bizim gibi iki erkeğin oturması için değil, havuz kenarında uzanmak için daha uygun bir mobilya.

Altımızda, Toskana ay ışığında uzanıyor. Bu gece, uzaktan bağlar görünüyor.

"Rahatlamam gerekiyordu," diye cevap veriyorum sonunda. "Artık neden yalnız kalmak istediğinde buraya geldiğini anlıyorum. Buranın huzuru eşsiz."

Gözümün ucuyla onun beni izlediğini görüyorum. "Ne oluyor, Gianni?"

Bir an için ona gerçeği söylemeyi düşündüm.

Büyükannemize verdiğim söz hakkında. Sessizce sürdürdüğüm intikam hakkında. Kendimi sorumlu tuttuğum Roman kadın hakkında.

Ama her seferinde olduğu gibi, bu yükü onunla ve Gaetano ile paylaşmayı düşündüm, ama vazgeçtim.

Onlar sadece kardeşlerim değil. En iyi arkadaşlarım. Ve tam da bu yüzden onları bu işe asla karıştırmayacağım.

Bir şey ters giderse, bedelini onların ödemesini göze alamam.

"Capria ile ilişkiyi bitirdim," diyorum.

"En başından beri başlamamalıydın."

Tommaso ona olan nefretini hiç saklamadı. Ailede onu tolere eden tek kişi Giovanna'ydı, ama o da herkesi sever.

"Neden şimdi?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın?"

"Ben sorunlarım hakkında konuşmak için dünyanın en iyi adamı değilim, o yüzden senin de aynı şekilde hissettiğini anlıyorum. Ama bilmeni isterim ki, seni tanıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, bilmiyormuş gibi davranarak. "Yıllardır onunla bu yarı ilişkiyi sürdürüyorsun.

Bu durumdan memnunsun. Ayrılıyorsunuz, başka insanlarla yatıyorsunuz, sonra tekrar bir araya geliyorsunuz. Öyleyse neden şimdi bitiriyorsun? Ne değişti?"

"O evlenmek istiyor."

"Küçük cadı sana bunu mu söyledi?"

"Hayır. Ama ben aptal değilim. İşler karmaşıklıktan önce her şeyi yoluna koymanın daha iyi olacağını düşündüm."

"Buraya bunun için gelmedin. Bunu bir saniye bile düşünmezsin."

Beni daha fazla zorlamayacağını biliyorum. Bu, ağabeyim hakkında en sevdiğim özelliklerden biri. Baskı yapmadan kararını vermeni sağlar.

"Hiç, neye dönüştüğünü sorgulatan bir şey yaptın mı?"

"Kadınlardan bahsediyorsak, ben her gün günah işliyorum Gianni. *Annem* ruhum için ne kadar dua ederse etsin, cehennemde bir yerim var."

Evet, ne demek istediğini anlıyorum. O da benim gibi birçok kırık kalp bırakmış. Ama ona büyükannemizden, ailemizin hikâyesinden, onur ve en küçük kız kardeşimizi korumak adına işlediğim suçlardan bahsetsem ne düşünürdü?

Dönüp onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Bence cehennem, tüm Andresano'ların son bulacağı yer, kardeşim. Ama benim yargım herkesten daha sert olacak."

"Bana neler olduğunu anlat, Gianni."

"Önemli bir şey değil. Sadece hayatımı değerlendiriyorum. Pazar günü öğle yemeğinde görüşürüz."

Elodie

Bölüm 13

"En azından nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?" diye soruyorum, uçağın birkaç saat içinde ikinci kez iniş yaptığını fark ettiğimde.

İlk durağı anladım; yakıt ikmali içindi. Ama şimdi, bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyorum.

Beni satın alan adam uzun bir süre sessizce bana bakıyor.

Benim gibi endişeli, huzursuz insanlar için sessizlik en kötü zehirdir.

Beni kemirir ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilemem. Kayıtsızlığa katlanmaktansa kavga etmeyi, tartışmayı tercih ederim.

Karşımda oturan adam bir buz parçası kadar soğuk.

Yolculuğun ilk bölümünde uyuyormuş gibi yaparken, onun telefonla konuştuğunu duydum. Kelimeleri anlayamadım, ama sanırım beni Angelo'nun elinden kurtarmakla görevli kişiyle konuşuyordu.

Şimdi Abaddon olduğunu bildiğim "alıcım" hakkındaki ilk izlenimim doğru çıktı: Beni Sicilyalılardan kurtarmayı planlayan kişi o değildi, en azından bu işe en çok yatırım yapan kişi o değildi.

"İtalya," dedi basitçe.

"Ben bir tutsak mıyım?"

"Hayır. Ama gitmekte özgür de değilsin."

Ne anlama geldiğini bilmediğimden, zorlukla yutkunuyorum.

"Beni bir şekilde kullanacak mısın?" Uçak Amerika'dan havalandığından beri aklımdan çıkmayan soruyu soruyorum. "Düşmanımın düşmanı olduğunu söyledin. Bu, seni ya da birlikte çalıştığın kişileri iyi adamlar yapmaz."

"Olmaz."

"Tek kelimelik cevapların sinir bozucu," diyorum, ihtiyatlı davranmayı bir kenara bırakarak.

Duygularımı böyle içime atmaya devam edersem, kalp krizi geçireceğim. Endişe o kadar şiddetli ki nefes alamıyorum.

"İtalya'da güvende olacaksın, Elodie. Ve sonra, seni bırakmanın güvenli olduğuna karar verdiğimizde, hayatını özgürce yaşayabileceksin."

"Sözünün eri bir adam mısın, Abaddon?" Adını bildiğime şaşırmış görünüyor, ben de açıklıyorum: "Uçuş görevlisinin sana öyle seslendiğini duydum."

Sonunda cevap vermeden önce beni daha yakından inceledi.

"Evet, ben sözümün eriyim. Angelo ve sözde koruyucunla birlikte seni bekleyen kader ölümden beter olurdu, Elodie. Beni ve beni tutan kişi kahraman değiliz. Ama inan bana, şu anda senin için en iyi, hayır, *tek* seçenek biziz."

Uçak indiğinde midem bulanır, çünkü bu sefer bunun son olduğunu biliyorum.

Ne anlama gelirse gelsin, varış noktama ulaştım.

Bu hiç hoş bir his değil. Güvenliğim söz konusu olduğunda sürprizlerden nefret ederim. Kendimi ve Amber'ı korumak için çok uzun süre mücadele ettim ve şimdi özgürlük ve seçim hakkı parmaklarımın arasından kayıp gidiyor gibi hissediyorum.

Emniyet kemerini çözüyorum, bunu istediğim için değil, Abaddon beni izlediği ve tek kelime etmeden tam olarak bunu beklediğini açıkça belli ettiği için. Başka seçeneğim yok.

Ayağa kalkıp terli avuçlarımı, bana verilen birkaç giysi ile birlikte verilen kot pantolonuma siliyorum.

Amerika'dan ayrılır ayrılmaz bana uçaktaki süitte bir bavul beklediğini söyledi.

Daha fazla konuşmasını beklemedim. Odaya koştum, kapıyı kilitledim ve doğruca banyoya gittim.

Dušta cildimi sertçe ovduktan sonra, valizi açtım ve temiz külot, kot pantolon ve beyaz keten kazak giydim. Günlerce sadece kısa pijama takımı giymiştim, bu da onların elinde ne kadar savunmasız olduğumu hatırlatmanın başka bir yoluydu.

Kendimi açıkta hissediyordum ama buna karşı koymadım. Hangi savaşları vereceğimi seçmeyi genç yaşta öğrendim.

Şimdi yeniden giyindim ve kendimi daha iyi hissediyorum. Bu giysiler o piçlerin memnuniyeti için değil. Bana, içten içe bunun hala doğru olmadığını bilsem de, yeniden kendi kaderini belirleyebilen bir kadın olduğum yanılsamasını veriyorlar. Her halükarda, özgüvenim biraz olsun geri geldi.

Kot pantolonum kalçalarımı sıkıyor, bu Amber ve benim annemizden miras aldığımız bir "hediye": hoşuma gitse de gitmese de erkeklerin dikkatini çeken kum saati vücudu.

Spor ayakkabımın bağcığı çözülmüş. Çömelip bağcığı yeniden bağlamak için gereğinden fazla oyalanıyorum. Dışarıda beni bekleyen kişiyle yüzleşmemek için, bağcığı sonsuza kadar bağlayıp yeniden bağlayabilirim.

"Bagajın için endişelenmene gerek yok. Biri senin için alacak."

"Misafirmişim gibi mi?" "Ne?"

"Duydun beni. Sanki bir tatil köyüne gidiyormuşum gibi davranma. Ne dersen de, ölümden kurtulmuş olsam da, ben hala bir tutsağım."

"Evet, öylesin," diye itiraf etti ve dürüstlüğüyle beni şaşırttı. "Ama senin düşündüğün şekilde değil, Elodie. İtalya'da bile olmamalıydın. Bugünü şanslı günün olarak gör."

"Evet, ben buyum. Yaşayan en şanslı kadın." "O sana zarar vermeyecek."

"O kim?"

"İyi bir Samiriyeli."

"Tabii ya. Sonra da beni Paskalya Tavşanı ve Noel Baba ile tanıştıracaksın."

"Bu kadar savunmasız bir durumda olan biri için çok keskin bir dilin var."

"Rol yapmaktan bıktım. Hayatım boyunca bunu yaptım. Gerçek bir şeye ihtiyacım var."

Onun cevabını beklemeden, içimde her zaman taşıdığım cesarete sarılarak, öncülük edip uçaktan atlıyorum.

Bir an için güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı.

Çok uzun günler boyunca penceresiz bir odada kilitli kaldım.

Gözlerim yavaş yavaş yeşil manzaraya alışıyor, ama birkaç metre ötede park etmiş arabayı fark etmeden önce manzarayı sindirecek vaktim olmuyor.

Kapı açılır ve takım elbise ve kravatlı bir adam dışarı çıkar.

Henüz yüzünü göremiyorum, ama beni buraya getirmelerini emreden kişinin o olduğunu bilmek için buna gerek yok.

Korku beni sarar ve Abaddon'un sözleri zihnimde yankılanır: *O sana zarar vermez.*

Derin nefesler alıp, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Arkamda birinin olduğunu hissettiğimde – elbette Abaddon – harekete geçiyorum.

Müzayede sahnesinde yürüdüğüm gibi merdivenlerden aşağı iniyorum.

Ama bu sefer başım dik, gözlerim beni bekleyen adama sabitlenmiş.

Elleri pantolonunun ceplerinde. Kendinden emin ama agresif değil. Bu durum bile beni tedirgin ediyor.

Abaddon ne derse desin, başka bir Angelo bekliyordum.

Zemine ulaştım ve bunun pervasızca olduğunu bilsem de, yabancıya doğru yürümeye devam ediyorum. Eğer korkmuş küçük bir kız bekliyorsa, ona bu zevki tattırmayacağım.

Ve sonunda yüzünü görüyorum.

Hareketsiz durup yüz hatlarını incelemek niyetinde değildim ama hareket edemiyorum.

İğrençlik göstermek, beni istemediğim halde başka bir ülkeye sürükleyen kibirli adama sert bakışlar atmak istedim.

Ama onda beni esir alan bir şey var.

Güçlü, köşeli çenesi mi, delici mavi gözleri mi, bilmiyorum. Belki de kalın sarı saçları. Ya da belki de hepsi bir arada, kendine tamamen güvenen, kendi gücünün tam olarak farkında olan bir adamı oluşturan özellikler.

O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam.

Beni saran şiddetli, anlık çekiciliğe hazırlıklı değildim. Onu nefret etmek için kendimi zorlamam gerekiyor.

Kontrolü yeniden ele geçirmek için başımı sallıyorum. Daha önce de yakışıklı bir yüze aşık olmuştum.

Angelo'nun yakışıklılığı ve sahte cazibesinin onu modern zamanların prensi yaptığına inanmıştım.

Aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

Bölüm 14

Ekrandaki görüntüler ona haksızlık ediyordu.

Elodie'nin uçaktan inip bana doğru yürüdüğünü gördüğüm anda, ikimizin de onun hissetmediğini bildiğimiz bir özgüven takındığını fark ettim.

Yüz yüze geldiğimizde, güzelliğinin etkisi daha da yoğunlaştı.

Onun yüzünü ve vücudunu incelediğimi saklamaya çalışmıyorum. Her şeyi istediğim gibi yapmaya alışkınım ve koşullar normalden çok uzak olsa da, başka türlü davranarak kendimi değiştirmeye niyetim yok.

Gözlerim onun yüz hatlarını takip ediyor ve gururlu bir şekilde yukarı doğru kalkık çenesinde son buluyor, bu da onu daha da meydan okuyan bir hale getiriyor.

Ağzı cömert, dudakları hafifçe büzülmüş, bu da şüphesiz günaha davet ediyor.

Ben İtalyanım, doğası gereği kadınsı güzelliğin hayranıyım.

Ama bu kelime, altın tenli, kehribar gözlü Roman kadını tanımlarken neredeyse anlamsız, gereksiz geliyor.

Elodie, kelimenin tam anlamıyla bir kadın.

Zayıf bir erkeği korkutabilecek kadar mücadeleci bir tavrı olan çarpıcı bir kadın. Ama benim için? Bu sadece kanımı daha da kaynatıyor.

Beklendiği gibi makyaj yapmıyor. Abaddon'un bunu düşündüğünü sanmıyorum ve nereye götürüldüğünü bilmediği halde görünüşüne özen göstereceğini daha da sanmıyorum.

Bildiği kadarıyla, bir kaçıranı başka bir kaçırana değiştirmiş olabilirdi.

Ağzı, sanki düşüncesizce bir şey söylememek için sıkı sıkıya kapalı, bu da beni tuhaf bir şekilde eğlendiriyor.

Abaddon, aralarında geçen birkaç kelimedede, onun hiç de uysal davranmadığını söyledi. Ona karşı koydu, gücünü ve cesaretini kanıtladı.

Tahtında otururken, hayranlık duyan tebaası ayaklarına kapanırken, kolaylıkla bir prenses gibi görünebilirdi. Benim dünyamda, erkekler Elodie gibi bir kadın için vahşice savaşırlardı.

Sadece bir çocuk, onun sahip olduğu ham duygusallığı fark edemezdi.

Onun varlığı bende uyandırdığı anlık, açgözlü arzuyu gizlemek için kendimi zorluyorum ve onun buraya zevk için gelmediğini kendime hatırlatıyorum.

Elodie, düşmanıma karşı sigorta poliçem. Onun aracılığıyla, o piçi kendini ifşa etmeye zorlayacağım.

"Uçuşun nasıldı?" diye soruyorum, onun güzel yüzünü tadabilmek için yeterince yaklaşıyorum ama kokusunu alabilecek kadar yaklaşmıyorum, gerçi rüzgâr kokusunu bana çoktan ulaştırmış durumda.

Hemen cevap vermiyor ve narin vücudunun arkasında, birkaç metre uzakta duran Abaddon'u görüyorum. Bize birbirimizle yüzleşmemiz için zaman tanıyor. Bu adam etkileşimi hiç sevmez. Aynı alanda iki kişiden fazlası onun için zaten kalabalıktır.

Ona bakmaya devam ettim. Bu tanrıçanın yüzünde kazınmış öfkeyi görebiliyorum. Ama gözlerinin derinliklerinde, içimde keskin ve ilkel bir şeyleri harekete geçiren başka bir şey var. Korku.

"Yalan söylememi ister misiniz, Bay...?"

Ona sahte bir isim verebilirdim. Ama ben öyle biri değilim. "Giancarlo Andresano."

"Yalan söylememi ister misiniz, Bay Andresano?"

"Rahat ol, Elodie. Ama şunu bil ki, yalancıları yakalamakta çok iyiyim."

Bu durumun çılgınlığı benim de dikkatimden kaçmadı.

En sıra dışı koşullarda tanıştık, ama şimdiden birbirimizi kışkırtmaya başladık.

"Uçuşum keyifli geçti," diye başlıyor, "kaçırılmış biri için beklenmedik bir durum."

Onun öfkesini görmezden geliyorum.

"İtalya'ya hoş geldin, Elodie. Umarım burada keyifli vakit geçirirsin. Şimdi, iyi bir misafir ol ve arabaya bin. Birkaç dakika sonra ben de gelirim."

Alt dudağını o kadar sert ısırıyor ki, kanadığından eminim. Yine, söylememesi gerektiğini düşündüğü bir şeyi söylemekten kendini alıkoyduğu izlenimini ediniyorum.

Birkaç saniye bakışlarımı karşıladıktan sonra, sonunda pes eder ve şoförümün kapıyı açık tuttuğu arabanın arka koltuğuna oturur.

Abaddon'a doğru yürüdüm.

"Tekrar soracağım," diyor selam vermeden. "Bundan emin misin, Gianni?"

"Evet. Benim kişisel korumam altında kalacak." "Yani senin altın kafesinde, demek istiyorsun."

"Angelo'nun ellerinde olmaktan çok daha iyi... ya da alıcının."

Tiksintiyle yüzünü buruşturur. "Onların ona ne yapacağını bilemezsin."

"Anlat bana."

Beş dakika boyunca diğer alıcının kim olduğunu ve satın aldığı kadınlara ne yapmaktan hoşlandığını ayrıntılı olarak anlatır.

"Onun hakkında bulabileceğin her şeyi araştırmanı istiyorum."

Abaddon kaşlarını kaldırdı. "Beni başka *bir iş* için mi tutuyorsun?" İkimiz de ne demek istediğini biliyoruz. Adamın ölmesini isteyip istemediğini bilmek istiyor.

"Hayır. Gerekirse, onu yetkililere teslim ederim." "Ve o da cezasız kalacak."

"Bu adam hakkında bu kadar çok şey biliyorsan, neden onu kendin öldürmedin?"

"Çünkü bir keresinde işleri kişisel algılama hatasına düştüm. Bir daha asla. Ben eğlence için öldürmem. Benim için bu bir iş, senin şirketlerini yönetmen gibi."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Benim inandığım şey, dünyanın farelerle dolu bir lağım çukuru olduğu. Bazıları pahalı takım elbise giyiyor, diğerleri siyasi konuşmalar yapıyor. Kendimi temizlikçi olarak görüyorum. İlaçlayıcı. Birisi dünyayı bu tür pisliklerden arındırmak zorunda."

Katılmamak mümkün değil. Angelo'nun ölen akrabaları yüzünden tek bir gece bile uykusuz kaldığımı iddia etmek ikiyüzlülük olur.

"Diğer teklifçiyle ilgili beni bilgilendir. Eğer dediğin gibi biriyse, Elodie'yi müzayedede kaybetmeyi hafife almayacaktır."

"Eğer haklıysam, endişelenmemiz gereken tek kişi Angelo. O ortadan kaldırıldığında, Elodie özgür kalacak."

"Bu ne anlama geliyor?"

"LeBlanc, kız kardeşiyle birlikte. Elodie onlarla yaşamaya başlarsa güvende olacaktır."

"Onu tuzağa düşürmesi gereken kadınla ilişki mi? Bu pek akıllıca gelmiyor."

Neredeyse gülümsüyor. "Roman kızı gördün. Küçük olan da aynı derecede güzel. Herhangi bir erkek, ikisine de direnmek için ölü olmak zorunda."

Bölüm 15

Elodie, arabada yanına oturduğumda kıpırdamadı, bana dönüp bakmadı da.

Emniyet kemerinin takılı olduğunu, güzel yüzünün pencereye doğru çevrilmiş olduğunu fark ettim.

"Serbestçe konuşabilir miyim?" diye sorar, muhtemelen şoförü kastederek.

"Evet. O tamamen güvenilirdir."

"Abaddon onun sözünün eri bir adam olduğunu söyledi. Güvenli olduğunda beni serbest bırakacağını söyledi."

"Benimle konuşurken bana bak, Elodie."

Bu küçük isteğimi bile yerine getirmekte isteksizmiş gibi, itaat etmek için birkaç saniye bekliyor.

"Ben de sözümün eriyim ve şu anda sana, senin bir tutsak olmadığını söylüyorum."

"Evet, bunu zaten biliyorum. Ama özgür de değilim. Artık bu konuyu konuşmak istemiyorum. En azından ne kadar kalmam gerektiğini söyleyebilir misin?"

"Güvenli olana kadar. Bir ay, iki ay." Kendi kemerimi bağlarım. "Şimdi, bana kendinden bahset."

"Neden? Angelo'yu tanı mıyordum. Sadece onun için çalış ıyordum." "Kendini haklı çıkarmak zorunda değ ilsin."

"Hiçbir şeyi haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Ama Abaddon, sizin benim düşmanları mı nın düşmanları olduğunuzu söyledi. Beni oradan çıkarmak için iki milyon dolar ödeyerek zahmete girdiniz, bu yüzden benim o piç kurusu hakkında bir şeyler, bir sır bildiğ imi düşündüğ ünüzü varsayıyorum. Üzgünüm ama paranızı boşa harcadınız. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben de öyle tahmin etmiş tim."

"Yine de benim için o kadar para mı ödedin?"

O paranın servetime en ufak bir zarar vermeyeceğini söyleyebilirdim, ama bu bir garsona hakaret olurdu. O piçin restoranlarından birinde çalıştığını ve muhtemelen geçinmek için fazla parası olmadığını biliyorum.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, sırtını düzeltti, daha dik oturdu ve benimle göz göze gelmek için duruşunu sertleştirdi.

İçimde bir şey ısırır. Bu kadın en kötü şekilde kullanılmış, bir meta gibi muamele görmüş, o orospu çocuklarına seks oyuncağı olarak verilmek üzereyken, yine de tanıdığım çoğu ayrıcalıklı insandan daha fazla haysiyet gösteriyor.

Sessizce birbirimize bakmaya devam ediyoruz ve bir an için ikimiz de birbirimizin gözlerinin derinliklerinde kayboluyoruz.

Onun da bu çekiciliği hissettiğini biliyorum. İkimiz de bunu istemiyoruz, ama bu his burada, güçlü ve kaçınılmaz.

Zihnimin derinliklerinde bir ses, onu çok daha önceden, Abaddon'un kamera görüntülerinde onu müzayede sahnesine çıkarken gördüğüm anda istediğimi hatırlatıyor.

Onu baştan çıkarmak istemediğimi söyleyebilirim, ama ben bile bu mazereti yutmuyorum. Elodie'yi Toskana'ya götürmeye karar verdikten hemen sonra Capria ile ilişkiyi bitirdiğim için.

Ailemden öğrendiğim kadarıyla, en ufak bir ihanet ihtimali bile benim için söz konusu olamaz. Birlikte olduğum kadınlara karşı acımasızca dürüstüm; gerçeği kabul etmelerini kolaylaştırmak için onu güzel sözlerle süslemem.

"İster inan ister inanma, seni oradan sadece kendi çıkarlarım için çıkarmadım."

"O zaman neden?"

"Senin o sahneye çıktığını gördüm, Elodie. Senin kullanılmasına izin vermek istemedim."

Cevabımdan şaşırmış gibi görünüyor, ama ifadesi çabucak değişiyor. "Beni *korumak* için iki milyon dolar ödediğine gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Öyle demedim. Sen ilgimi çekiyorsun. Daha doğrusu, Angelo'nun ilgisini çekiyorsun. Bu da, şimdilik seni yanımda tutmanın ikimize de yararı olduğu anlamına geliyor."

"Benim açımdan öyle değil."

"Beni kurtardığınız için teşekkür ederim, efendim" demek çok hoş olurdu.

Bana bakıyor ve neredeyse eminim ki kafasında homurdanıyor.

"Hiç kimse bana hoş biri olduğumu söylemedi, *efendim*," diyor ve son kelimeyi uzatarak.

Onun mücadelecisi ruhuna hayran kalarak koltuğa yaslanıyorum. "Peki neyle suçlandınız?"

"Ne?"

"Bana kendinizden bahsedin."

"Ne bilmek istiyorsun? O piç kurusu için çalışıyordum. Bir gece, aptalca bir şekilde onun akşam yemeği davetini kabul ettim. Ona kendimden biraz bahsettim," diyor, kucağında katlanmış ellerine bakarak. "Ona bu dünyada sadece ben ve kız kardeşim olduğumuzu, birbirimiz için yaşadığımızı söyledim. Ancak daha sonra, ona, eğer ortadan kaybolursam kimsenin umursamayacağını söylediğimi fark ettim."

"Başka ailen yok mu?"

"Hayır," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde ve yalan söylediğini düşünüyorum.

Şimdilik ısrar etmemeye karar veriyorum. Çok kısa bir sürede yeterince baskı gördü.

"Devam et."

"Ne bilmek istiyorsun, Giancarlo?" "*Gianni*."

"Bu bir takma ad gibi geliyor. Arkadaşların sana böyle sesleniyor olmalı. Ben senin arkadaşın değilim. Ben *istemeden misafir* oldum."

"Sen bilirsin. Şimdi, bana kendinden bahset."

Elodie iç çeker ve kollarını kendine sarar. Elleri küçüktür, ama parmakları uzun ve zariftir. Mücevherlerle süslenirse çok güzel görüneceklerini düşünürüm.

"Sana söz veriyorum, önemli kısımları anlattım. Ailem yok. Sadece ben ve Amber varız. Bu yüzden bir ricam var. Ama cevap vermeden önce şunu söylemeliyim: Sen sözünün eri bir adamsın. Ben de yeminlerini tutan bir kadıyım. Mümkünse, telefonda kız kardeşimin sesini duymak istiyorum. Onun güvende olduğunu bilmem

Güvende olduğunu bilmem gerekiyor. Bunu kabul edersen, sana sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum. Benden ne istersen yaparım."

Elodie

Bölüm 16

"Yalvarma," dedi. "Seni buraya bu yüzden getirmedim. Bana ya da benim için asla yalvarmak zorunda kalmayacaksın."

"Kız kardeşim için her şeyi yaparım. Onun sesini duyabilmek için dilenmek bile sorun değil."

Yumruklarımı sıkıp sakinleşmeye çalışıyorum. Çok endişeliyim, ki bu durum göz önüne alındığında muhtemelen normal. Yine de, tüm bu karışık duygular yüzünden göğsüm patlayacakmış gibi hissetmek sadece rahatsız edici değil, aynı zamanda korkutucu da.

Yalnız kalmak istiyorum. Saatlerce. Mümkünse günlerce, çünkü İtalya'da kalmaktan başka seçeneğim yok.

Ama önce Amber'ın sesini duymam lazım.

Ayrıca bu adamla aramıza mesafe koymak istiyorum. Arabanın dar alanında onunla bu kadar yakın olmak, *onun* varlığını çok fazla hissetmeme neden oluyor.

Korku hissetmiyorum ve bu beni daha da korkutuyor.

Hayır. Bilinmeyen bir kadere sürükleneceğim diye paniğe kapılmak yerine, onun söylediği her kelimeye inanmak istiyorum, bu da kendimden nefretimi daha da derinleştiriyor.

Angelo'nun bana yaptıklarından sonra hiçbir şey öğrenmedim mi?

Belki de asla öğrenemeyeceksin, diyor bilinçaltım, *çünkü derinlerde, sen sadece muhtaç bir aptalsın.*

"Onunla konuşmana izin vereceğim," diyor. "Ama kız kardeşinin cevap vereceğini garanti edemem."

"Tehlikede değilse cevap verecektir. Aramızdaki bağ çok güçlü. Onun sesini duymak için hissettiğim aynı ıstırap ve çaresizliği Amber de hissediyor."

Şoför, heybetli bir kapının ardındaki geniş bir araziye giriyor ve bir malikanenin önünde durduğumuzda, şokumu gizleyemiyorum. "Bir ev mi?"

"Benim evim."

Mülkten ona bakıyorum. "Beni neden buraya getirdin?"

"Ne bekliyordun? Bir zindan mı?" "Eğer bir tane olsaydı şaşırmazdım."

"Peki ya sadece burada olduğun sürece seninle vakit geçirmek istediğimi söylersem?"

"O zaman size satılık olmadığımı söyledim, efendim. Eğer ödediğiniz para yüzündense..."

"Dur. Böyle diyerek beni ya da kendini aşağılamayın. Hiçbir zaman bir kadını satın almaya ihtiyaç duymadım. Tekrar etmeyeceğim: Sizi sadece buradan çıkarmak için teklif verdim. İnsanları hiçbir zaman bir meta olarak görmedim, görmeyeceğim de."

Sesindeki o kadar çok haysiyet var ki, utanıyorum.

Onun bu hikayenin kahramanı olduğuna inanmıyorum, ama açıkça görülüyor ki, tamamen kötü adam da değil.

"Özür dilerim. Seni kırmak istemedim."

Çenemi tutup gözlerime bakmamı sağladı. "Düşündüğünü söyleyen, dürtüsel kadınları sorun etmiyorum. Eğitimli maymunlar gibi dans eden dalkavukları hiç sevmedim. Ama saygısızlığa tahammülüm yok. Verdiğim saygıyı karşılığında beklerim."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Bir parçan benden nefret ediyor. Belki de çoğunluğun benden nefret ediyor ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmayacağım, çünkü açıklayamadığım nedenlerden dolayı seni burada tutmam gerekiyor. Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek."

Şimdi sinirli görünüyor, sanki beni buraya getirdiği için pişmanmış gibi.

getir

miş "Beni gönderecek misin?"

gibi "Burada kalmazsanız, Avrupa'da bir yerde kalmanız gerekir.

gör

ünü

yor.

Yine de gözetim altında olursun. Yine de korunursun."

"Ama sen yanında olmayacaksın."

Kaşları çatıldı, sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi. Ben de beklemiyordum, ama gerçek şu ki, konuştuğça, ya da her neyse, ona yakın kalmanın benim için en güvenli seçenek olduğu daha da netleşiyor.

Abaddon haklıydı. Gianni bana zarar vermez.

Elimdeki telefona bakarken, ofisinde durduğunu fark etmemiş gibi davranıyorum. Yepyeni, muhtemelen tek kullanımlık. Amber ile konuşmam için izin verdiğinde kullanabileceğimi, aksi takdirde kapalı kalması gerektiğini söyledi.

Sanki bir James Bond filminde yaşıyorum: tehlike, casusluk ve muhteşem, gizemli bir İtalyan'ın çılgın karışımı.

Amber'a çok fazla soru sormaması için ne söyleyebileceğime dair bana net talimatlar verdi ve söz verdiğim için itaat etmeyi düşünüyorum.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra nihayet onun sesini duydum.

"Alo?"

"Amber, benim."

"Aman Tanrım. Lütfen iyi olduğunu söyle."

Duygularımı kontrol etmek için çok uğraşmam gerekiyor. O hayatta. Küçük kardeşim hayatta.

"Sakin ol, ben iyiyim. Ama telefonda uzun süre kalamam."

"Bana aramana nasıl izin verdiler?"

"İzin vermediler. Birinin yardımıyla kaçtım." "Kim?"

"Amber, sakın ol. Bu senin yapacağın bir şey değil. Sana talimatlar vermem gerekiyor ve sen de bunları aynen uygulamalısın, anladın mı? Seni gönderdikleri adam tehlikeli biri."

"Biliyorum."

"Sana zarar verdi mi?" Bunu bilmem gerekiyor, ama aynı zamanda Gianni de benden bunu istediği için soruyorum.

Ve garip bir şekilde, kız kardeşime bir şey olursa, onu kurtarmanın bir yolunu bulacağını düşünüyorum.

"Hayır, ama bu kadar uzun süre kaçıp saklandıktan sonra, tehlike kokusunu alabiliyorum. Artık özgür olduğuna göre, ben gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Dallas'tayız."

"Hayır. Gitmenin güvenli olduğunu söyleyene kadar onunla kal." "Ama onun tehlikeli olduğunu söyledin, Elodie."

"Evet. Ama bana söylenenler doğruysa, onu baştan çıkarmak için gönderildin, yani hala onunla birlikteysen, bu işe yaramış demektir. Gitme, yoksa ikimiz için de her şey bitebilir."

"Bana ne istediğinin farkında mısın? Bu adamı neredeyse hiç tanımıyorum."

"Amber, dikkatlice dinle: tehlikeli olsa bile, sana zarar vermedi. Beni kaçıran adamlar ikimize de tarif edilemez şeyler yapmakla tehdit ettiler. Sen onların emirlerine uysan da uymasan da beni satacaklardı. Oraya geri dönmeyeceğim. Ve onların sana zarar vermesini de göze alamam."

Odaklanmak yerine, şu anda çok daha önemsiz bir konuya yöneldi. "Beni nasıl aradın?"

"Bana yardım eden kişi bana bir telefon verdi."

"Bana burada kalmamı söylüyorsun, peki ya sen? Nereye saklanacaksın? Senin de güvende olduğunu bilmeden içim rahat etmeyecek."

"Güvendeyim, ama muhtemelen bir süreliğine eyaletten ayrılmam gerekecek." Gianni, Avrupa'da olduğumu söylemememi söyledi.

"Aman Tanrım."

"Ve ben güvenli olduğunu söyleyene kadar Bay LeBlanc'ın yanında dikkat çekmeyeceksin. Bu telefonu at ve yeni bir tane al."

"Korkuyorum."

"Biliyorum. Ben de korkuyorum," diye itiraf ettim.

Onu korkutmak istemiyorum, ama ağlamak üzereyim ve ben asla ağlamam.

"Ne yapacağız?"

"Şu anda başka çaremiz yok. Kullandığın telefonu atman gerekiyor. Beni kaçıran adamlar ve o

LeBlanc denen adam da aramalarını kolayca takip edebilir. Yeni bir telefon al ve mümkün olduğunca çabuk bana mesaj at. Seni aradığım bu numarayı saklayacağım. Güvenli olduğunu söyledi."

"Kim?"

"Adından başka bir şey söyleyemem. Giancarlo sadece bana yardım etmek için bu işe karıştı. O önemli ve onurlu bir adam," yalan söylüyorum, ama içten içe bunun bir kısmının doğru olmasını, onun gerçekten iyi bir adam olmasını diliyorum. "Hayatı bu karışıklıkla ya da geçmişimizle lekelenmemeli. Biz yeniden bir araya gelene kadar Beau'na yakın dur."

"O benim sevgilim, erkeğim ya da başka bir şey değil. Söylediklerine güvenip bir süre burada kalacağım, ama o zaten şüpheleniyor. Bana sorular sordu. Ne kadar uzun kalırsam, risk o kadar artar."

"Her zamanki gibi ikimizi de nasıl koruyacağımı bulacağım. Sen sadece birkaç hafta dayanmalısın. Ya da birkaç ay."

"Birkaç ay mı?" Sesi korkuyla tizleşir.

"Tekrar söylüyorum, bana güvenmeni istiyorum Amber. Ve panik yapma. Asla unutma, biz hayatta kalanlarız. Daha önce yenilmedik, şimdi de yenilmeyeceğiz. Söylediklerimi unutma. O telefonu yok et."

Telefonu kapattığımda, arkamda Gianni'yi hissettim.

"İsteddiğini aldın, Elodie. Ben anlaştığımın şartlarını yerine getirdim. Şimdi yukarı çık, duş al, kıyafetlerini değiştir ve akşam yemeğinde bana katıl. Sonra bana kendinle ilgili her şeyi anlatacaksın."

"Ben zaten..."

"Angelo ile geçirdiğin zamandan bahsetmiyorum. Senin hikayeni istiyorum. Kız kardeşine, hayatta kalanlar olduğunuzu söyledin ve ayrıca geçmişin benim itibarımı lekelemesini istemediğini de söyledin. Şimdi hepsini duymak istiyorum."

Elodie

Bölüm 17

Aşağı inmek için gerekenden çok daha uzun sürüyor. Uzun, kalın saçlarımı o kadar çok taradım ki, şimdi bir elmas kadar parlıyor. Kıyafetlerimi değiştirdim, en az üç farklı elbise denedim ve sonunda krem rengi, kolsuz, diz boyu bir elbiseye karar verdim. Bu geceki görünüşümü gerçekten önemseydiğimden değil, kaçınılmaz olanı, yani Gianni ile konuşmayı ertelemek için.

Nasıl açılacağımı bilmiyorum, güvenmeyi ise hiç bilmiyorum.

Beni korkutan şeyleri gömmek zorunda kaldım, çünkü Amber'ın önünde kendimi bırakma lüksüne hiç sahip olmadım. Ben en büyüğüm, en güçlüsüm. Her zaman yıkılmazmışım gibi davranmak zorunda kaldım.

Kız kardeşim ve ben bukalemun gibiyiz. Tehlikeli bir dünyada tek başımıza hayatta kalmak için, olmamız gereken her şey oluruz. İnsanların bizi istedikleri gibi görmelerine her zaman izin verdik: küçükken savunmasız yetimler, büyüdüğümüzde ise femme fatale'ler.

Yanlış bilgi.

Hayatta kalmanın anahtarı
budur. Asla seni
tanımalarına izin verme.
Onların yorumlamasına izin
ver.

Korkularını asla gösterme. Onlar yokmuş gibi davran.

Sürekli yargılanıyoruz ve dürüst olmak gerekirse, hiç umursamadım.

Ama yine de, hiç açıkça yalan söylemedim. Biri bana doğrudan bir şey sorarsa, hikayeler uydurmam. Konuyu saptırırım, kaçarım, yön değiştiririm... ama asla yalan söylemem.

Onlarca farklı soyadıyla yaşamak ya da kendi kökeninden kaçmak kolay değil. Yıllarca bu tür bir hayat sürdürdükten sonra, Amber ve ben sadece her şeyi geride bırakmak istedik.

Angelo ile yaşadığım felaketle sonuçlanan karşılaşmadan hemen önce, ülkeyi terk edip Avrupa'nın bir yerine gitmeyi planlıyorduk. Roman mirasımızı geri kazanmak ve yeni bir başlangıç yapmak için.

Ve sonra, yıllar sonra kendimizi güvende, dokunulmaz hissettiğimiz anda... kaçırdım.

Artık biliyorum ki, dünyadaki en tehlikeli duygu korku değil. Güvenlik. Rahatlık. Kötülükten korunduğumuz yanılsaması.

Geçmişimizden nihayet kurtulmaya o kadar yakındık ki, geriye dönüp baktığımda ağlamak istiyorum.

Hedeflerimiz o kadar da büyük değildi. Yıllarca soyadlarımızı değiştirip (Douglas, Martin, Stevens) sadece gerçek isimlerimizi koruduktan sonra, tam anlamıyla bir kimlik krizi yaşıyorduk. Bu durum Amber'ı benden daha çok rahatsız ediyordu, ama yine de, birinin bizi babamızın topluluğuna geri götüreceğini düşünmeden, sadece bir gece huzur içinde uyumayı özlüyordum.

Oraya asla geri dönemezdim. Yıllarca özgür olduktan sonra olmazdı. Yalnız kalmayı, kendimizi savunmayı öğrendik ve şimdi bu...

Yabancı bir İtalyan adam, kabul etmek istemediğim ama bir türlü kafamdan atamadığım bir duyguyu geri getiriyor: onun samimi olduğuna, belki de dünyada iyi insanlar olduğuna inanma arzusu. Kahramanlar.

Angelo'nun adamları tarafından hapsedildiğimde kendimi güçlü hissettim. Belki de başka seçeneğim olmadığı ve terör o kadar eziciydi ki, kendimi rahat bırakamadım.

Şimdi her şey farklı geliyor.

Gözlerimi bir an için kaparsam, İtalya'da çekici bir erkek arkadaşımın evindeymiş gibi davranabilirim. Bu rüyayı bir iki gün yaşayabilirim, ama bu hem aptalca hem de tehlikeli.

Kapı çalınır ve kapıyı açtığımda, geldiğimizde gördüğüm hizmetçilerden birini görürüm.

"Buona sera, signorina," diyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"İtalyanca bilmiyorum."

"Özür dilerim üzgünüm," diyor kızararak
kızararak gözleri ağır ağır aksanlı. "Demek
istediğim, iyi akşamlar, bayan."

"Oh! Vay canına, İtalyanca'da aşk itirafı gibi gelmişti," kendimi
durduramadan ağzımdan geçiriyorum.

Gülümsedi. "Bay Andresano akşam yemeğinden önce bir içki
içmek için sizi bekliyor," dedi. Tam da korktuğum şeydi.

"Ben... şey... Hazırım. Beni götürebilirseniz çok sevinirim."

Amber beni duyabilseydi, bu resmi tavırlarıma gülerdi. Kız
kardeşim bir prenses gibi davranır. Ben ise, yeterince uzun süre
hareketsiz duran her şeyle konuşan basit bir kıyım.

Hizmetçiyi takip ediyorum, acele etmeden, sinirlerimi
yatıştırmaya çalışıyorum. Ama tüm hazırlıklarım, terasa çıkıp
Gianni'yi gördüğüm anda boşa gidiyor.

Kahretsin. Gianni değil. *Giancarlo*. Onunla yakınlaşmak
istemiyorum

Yalancı. Sorun tam tersi.

Angelo, yakışıklı olmasına rağmen, çimlerin büyümesini izlemenin
heyecanından daha fazla

otların büyümesini izlemenin verdiği heyecandan fazlasını
uyandırmazken, Gianni bana bakarak bile dizlerimi titretir.

"Çok güzelsin, Elodie," diyor, bakışları vücudumun üzerinde
dolaşıp sonra yüzüme sabitleniyor, bu da istemememe rağmen ona
biraz daha saygı duymama neden oluyor.

Vücudumun erkeklerin bakışlarını çektiğini biliyorum ve
genellikle gördükleri tek şey bu. Sanki yemeye can attıkları bir filet
mignonmuşum gibi, nadiren gözlerime bakma zahmetine giriyorlar.

"Teşekkür ederim. Tutsağına kıyafet sağlamakla çok nazıksın,"
diyorum, onu kızdırmak için değil, dikkatimi başka yöne çekmek için,
çünkü şu anda bana bakışları midemde kelebekler uçuruyor.

"Misafirlerime her zaman en iyisini veririm," diyor, yaklaşarak.
"Kaçırılanlara bile."

Oynak bir tavır sergilemesine rağmen, yaklaştıkça gözleri
kararır ve bir an için bana dokunacak sandım. Ama bunun yerine
ellerini pantolonunun ceplerine sokar ve ben hafif bir hayal kırıklığı
hissini içimden atarım.

Dikkatimi başka yöne çekmek için ben de onu baştan aşağı süzerim. Baştan aşağı siyah giyinmiştir — pantolon, gömlek, ayakkabılar — bu da koyu sarı saçları ve delici mavi gözleriyle tezat oluşturur. Arkasında alacakaranlık gökyüzü — tam olarak gece değil ama artık gündüz de değil, sadece Tanrı'nın yaratabileceği renklerle boyanmış — ve o muhteşem görünüyor.

Gözlerimi tekrar onun yüzüne çevirirken zorlukla yutkunuyorum ve kendimi konuşmaya zorluyorum, onun bu kadar kolay ördüğü gibi görünen şehvet ağını kırmak için. "Yine de, tutsağın sana teşekkür ediyor. .

."

"Neye rağmen?"

"Bej, benim seçeceğim bir renk değil."

"Neden?"

"Çünkü sıradan bir renk. Cansız."

"Peki neyi seversin?" "Ne önemi var?"

"Cevap ver."

"Kırmızıyı severim. Koyu pembe tonlarını. Yeşili. Tekdüzelik denizinde kaybolmuş hissetmekten nefret ederim."

"Öne çıkmayı mı seviyorsun?"

"Senin düşündüğün şekilde değil. Ben bir kimliğe sahip olmayı seviyorum. Sadece bir numara, bir renk, bir isim olmak istemiyorum. Kız kardeşim papatya olmak istediğini söylüyor."

Kaşlarını çattı. "*Papatya* mı?"

"Evet. Amber kökler istiyor. İstikrar."

"Peki ya sen?"

"Asla plan yapmak istemiyorum. Beklenmedik şeyleri seviyorum."

O bir adım daha yaklaştığında, ne itiraf ettiğimi fark ettim.

Bu kadar çok konuşmak istememiştim. Ama pişman da değilim.

Ancak hazırlıklı olmadığım şey, o tembel, kendinden emin tavırla beni selamladıktan sonra... Gianni, birbirimizi ilk gördüğümüz andan itibaren ikimizin de istediği şeyi yapmak üzereydi.

Bölüm 18

Onu öpmek niyetinde değildim. En azından şu anda değil. Onun seksapelinin açıkça hafife almışım.

En rahatsız edici olan şey, bana doğru geldiğinden beri, tavırlarında beni baştan çıkarmaya yönelik hiçbir ima olmamasıydı, ama yine de daha önce hiç yaşamadığım ilkel bir açlığı uyandırmıştı.

O dolgun vücudu ile kehribar rengi gözlerinin sessiz çağrısı, ışık hızında kan dolaşımda yayılan bir uyuşturucu etkisi yaratıyor.

Onu ensesinden yakaladığımda, beni tüketen sadece arzu değil, kontrolümü kaybettiğim için duyduğum öfke de var.

Elodie benim geldiğimi görüyor. Yüzünü benimkine yaklaştırdığımda geri çekilebilir. Ama bunun yerine, bal gibi gözleriyle bana bakıyor ve sanki bir şey beklermişçesine dudaklarını yalıyor.

Ağızlarımız birbirine değdiği anda, kendi iradeleri oluşur. Bir tanıma vardır — erkekten kadına.

İnsanlıktan daha eski bir şey.

Medeniyet kuralları veya sosyal davranışlarla hiçbir ilgisi olmayan bir çağrı.

Derin, vahşi bir arzu.

Türün devamı için bilinçsiz bir dürtüyle bedenlerini birleştirmek üzere kaderlerinde yazılı olan iki eşin birbirlerinde tanıyabileceği bir açlık.

Hiç bu kadar yoğun bir ihtiyaç hissetmemiştim. Hiçbir zaman bir ağız, bir vücut, bir kokuya duyulan şehvet duyularımı bu kadar ele geçirmişti.

Bu, dizginlenmeyi reddeden şiddetli bir şehvet.

Cinsel, anında tatmin isteyen. Dillerimiz nihayet bir araya gelip dans etmeye başladığında zevk şoku yaşatan

dansına başladığında zevk şoku gönderen şiddetli bir şehvet.

Ensesindeki el artık yetmiyor ve onu belinden kendime çekiyorum, aramızda hiç boşluk kalmasın diye.

Kaçması gerekirken, tam tersine, mükemmel eşini bulmuş bir yapboz parçası gibi kendini bana yapııştırıyor.

Dudaklarımızın çarpışması, yutkunma, dillerin ve dişlerin çarpışması, erotik ve şehvetli. Ama bunun ötesinde, heyecanımı stratosfere ulaştıran bir şey var: güven.

Elodie öpülmeye izin vermiyor, istediğini alıyor.

Elleri boynuma dolanıyor, hevesli parmakları saçlarıma dolanıyor, aç dişleri cildimi okşuyor.

Onun özgürce teslim olması hissi sarhoş edici. Sanki hiçbir şeyin önemi kalmadığı, sadece içgüdülerimizin olduğu bir transa düşmek gibi.

Artık nerede olduğumuzu hatırlamıyorum. Sadece ondan daha fazlasını istiyorum, onunla ilgili her şeyi.

Elim onun yan tarafına kayıyor. Temiz, taze teninin kokusunda kayboluyorum. Çok doğal. Onu çıplak istiyorum, o sıcak, yumuşak teninin her santimini keşfetmek istiyorum. Her kıvrımı, eminim ki cennete götürecektir.

Onu bana daha sıkı çekip ereksiyonumu hissettirdiğimde inliyor, ama sonra ne kadar ileri gittiğimizi fark edince beni itiyor.

Onu bırakıyorum ve birkaç saniye boyunca, nefes nefese, bu plansız çekiciliğin güçlü etkisiyle sarsılmış olarak birbirimize bakıyoruz.

Belki de hizmetçilerden biri içeceklerimizi sormaya gelmeseydi, sonsuza kadar öyle kalabilirdik.

Ancak o zaman kendimi gerçek dünyaya geri döndürürüm, ama o zaman bile gözlerimi onunkilerden ayıramam.

"Ne içersiniz?" diye soruyorum ve bu anda, sesimdeki sakinlik içimdeki kaosu hiç ele vermediği için Oscar ödülünü kazanabilirim.

Bu sahte sakinlik, düşmanın veya rakibinin

rakibinin ne hissettiğini asla belli etmemesi gereken bir yerdir.

Elodie burada düşmanım düşmanım ama şu şu
o hayatımda isimsiz bir şey.

Bu konuda sınırlar koymak ikimiz için de daha iyi

sınır
koymak Bana şaşkınlıkla bakıyor, nefesi hala düzensiz.
ikimiz Yüzündeki değişimi görebiliyorum, arzudan kafa karışıklığına,
için de
daha iyi.

ve sonra öfkeye doğru.

Kontrolünü kaybeden tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyor. Onunla oynadığımı düşünüyor. Elodie, akşam yemeğini unutmak ve onu doğrudan süitime götürmek üzere olduğumu bilmiyor.

Aramızdaki kimya sayesinde onu baştan çıkarmak zor olmayacaktı, ama ben kadınları asla kullanmadım. Bu gerçekleştiğinde, sonunda o uzun, altın rengi bacakların arasında kendimi kaybettiğimde, o seçim özgürlüğünün tamamen farkında olacak.

"Su," diyor sonunda.

Terasta oturması için ona bir sandalye çekiyorum. Ben işaret vermeden personel akşam yemeğine başlamayacak.

Birisi içeceklerimizi servis edene kadar beklerim ve ancak onlar gittikten sonra tekrar konuşurum.

"Burada olmamızın bir nedeni var."

Suyunu içerken bardağına odaklanmış görünüyor, ama öpücüklerimden dolayı hala şişmiş dudakları dikkatimi dağıtır, bu yüzden kendimi başka yere bakmaya zorlarım.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Daha önce de söylediğim gibi: her şeyi."

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldığını görüyorum. "Kız kardeşim ve ben, Teksas'ın kırsal kesiminde bulunan köktendinci bir tarikattan kaçtık."

Bir anlığına ona bakakaldım, kulaklarımın beni yanıltmadığından emin olmak için.

Zor bir hayat hikayesi bekliyordum, elbette. O ve kardeşi genç, güzel ve dünyada yalnızlar. Görünüşe göre fakirler de.

Ama hayal ettiğim hiçbir şey buna yakın değildi. "Devam et."

Bana bakmadan parmağını bardağın kenarında gezdiriyor.
"Babamız tarikatın lideriydi. Uzun bir hikaye, ancak yetişkin olduktan sonra tam olarak anlayabildik, ama bizi kaçmaya itecek kadar korkutmuştu."

"Duymak
istiyorum."

"Tamam."

Elodie

Bölüm 19

Bu, ilk kez öpüldüğüm an değildi.

Kaçmadan hemen önce toplulukta tanık olduğumuz şeylere rağmen, çocukken bile büyüklerin o genç kızlara yaptıklarının erkekler ve kadınlar arasındaki normal bir ilişkiye hiç benzemediğini biliyordum. Bu yüzden daha sonra, yetişkin olarak, bir erkeğin bana sarılması veya beni öpmesi beni hiç korkutmadı.

Ancak, hiç deneyimlemediğim şey, tüm vücudumun ve tüm duyularımın bir erkek tarafından ele geçirilme hissiydi.

Gianni'yi öpmek boğulmak gibi, ama bu kendi tercihim. Derinliği sonsuz gibi görünen bir okyanusa dalmak ve yine de daha derine, daha derine inmek istemek gibi.

Onun deneyimli ve kasıtlı dili beni hızla ıslak sıcaklığına çekiyor ve ağzında inlememe neden oluyor.

Üzerimde olan o büyük eller beni korkutmuyor. Beni korkutan şey, onun verdiği olandan çok daha fazlasını istemem.

Gün batımında, o terasta, elbiseyi ve iç çamaşırlarımı çıkarmayı ve son günlerde yaşadığım tüm kabusları unutturmasını istiyorum.

Dünyanın sadece canavarlarla dolu olmadığına dair bir söz duymayı arzuluyorum.

Her şeyin yoluna gireceğini söylemesini duymak istemem beni o kadar korkutuyor ki, onu itmek zorunda kalıyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de beni öpmeye devam etmeye zorlamasını, seçim yapma yükünden kurtarmasını bekliyorum. Belki de benim hissettiğim kadar sarsılmış görünmesini bekliyorum.

Ama onun sakın tavrını gördüğümde, sanki benim kadar sorumlu olan o, beni şehvet fırtınasının ortasına atıp

o şehvet fırtınasına atmış ve beni orada yalnız bırakmış gibi hissediyorum.

"Bana hikayeni anlatırsan seni yargılamayacağım," diyor, belki de sessizliğimi yanlış yorumlayarak.

"Neden yargılayasın ki? Ben yanlış bir şey yapmadım." Çenemi kaldırıyorum. "Anlat bana, Elodie."

Devam etmeden önce bir yudum su içiyorum. "Babam Amerikalı bir misyonerdi, annem ise Calé Roma'ydı. Bize anlattığı her şeyi hatırlamıyorum, o öldüğünde çok küçüktük. Birbirlerine aşık oldular ve babam onu Amerika'ya götürdü. Annem bir daha akrabalarını hiç görmedi. Size fazla ayrıntı veremem, onların hikâyesini iyi bilmiyorum. Ama bir süre sonra, geri döndükten sonra, babam annemin aşık olduğu adamdan çok farklı davranmaya başladı. En azından annem bize öyle anlatmıştı."

"Ya da belki de başlangıçta ona görmek istediği şeyi göstermiştir."

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanlar bir gecede o kadar değişmez, Elodie. Devam et."

"O, köktendinci bir tarikat kurdu. Babam, kendisini ve diğer patriarkları 'büyükler' olarak adlandırıyordu. Bu tarikatta, biz kadınlar itaatkar olmak üzere yetiştiriliyorduk. Hiç söz hakkımız yoktu." Bana şaşkın bir şekilde bakıyor ve ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. "Amber ve ben, bir bakıma annem sayesinde biraz daha özgürduk. Annem bize gizlice Roman kültürü ve danslarını öğretti. Başlangıçta, babamın onu hala sevdiğini düşünüyorum. Bu yüzden annemin bazı davranışlarına göz yumuyordu. Ama sonra her şey değişti."

"Ne değişti?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Ben ikiz erkek kardeşimle birlikte doğdum."

"Bir kardeşin mi var?"

"Vardı... Sanırım öldü. Bu konuyu konuşmaktan gerçekten hoşlanmıyorum, Gianni..."

"Seninle ilgili her şeyi duymak istiyorum."

Susamış gibi yapıp bir yudum daha alıyorum ve devam ediyorum.

"Babam, karısının ikiz doğurduğunu, bunlardan birinin erkek olduğunu görünce, içinde bir şey kırıldı. Bu,

erkek çocuktu. O andan itibaren, orada doğan her erkek çocuğun 'uzaklaştırılması', yani evlatlık verilmesi gerektiğine karar verdi. Daha sonra hepsinin öldürüldüğünü öğrendik."

"Neden?"

"Sadece tahmin edebilirim. Aynı dönemde, on beş yaşına giren her kızın yaşlıların karısı olması gerektiğine dair bir yasa çıkardı. Hepsi için, grotesk bir tür çok eşlilik gibi. Sanırım o ve diğer yaşlılar gelecekte rekabet istemiyorlardı."

"Tanrım! Kimse itiraz etmedi mi?"

"Hatırlamıyorum, çok küçüktüm. Bildiğim tek şey, anlayacak yaşa geldiğimde herkesin bunu 'normal' bir şey olarak gördüğü."

"Annen bile mi?"

"Tamamen değil. Onların çok kavga ettiklerini hatırlıyorum. Ona korkunç şeyler söylerdi, üçümüzün Şeytan'ın kızları olduğumuzu ve bunun kanıtının sarı gözlerimizde olduğunu söylerdi. Bir gün, bize onun öldüğünü söyledi. Öylece. Sanırım o an, onun gerçek zulüm saltanatının başladığı andı."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Evet. O konuya da geleceğim. Sana her şeyi anlatacağım. Annem öldüğü andan itibaren, evin içine kilitlendik. Girmemize izin verilen ayrı bir kanat vardı ve oradan çıkmamıza asla izin verilmiyordu."

"Yani sizi koruyorlardı? Yani, sizi toplumdan bir şekilde uzak tutarak, o zehirli ortamın en kötüsünden kurtulmuş oldunuz?"

"Şu anda bildiklerimi bilseydim? Hayır. Bence o sadece bizim olan biteni görmemizi istemiyordu... henüz değil. Yani, yaşlılar arasında o kızların 'paylaşılması'nı. O buna istediği adı verebilirdi, ama bunlar evlilik değildi. Bunlar sistematik tecavüzlerdi."

"Anlamıyorum. Eğer o kadar kapalı bir topluluksa, bunu nasıl yapabildiler? Hepsi akraba değil miydi?"

Başımı sallıyorum. "Evet, akrabaydılar. Kızları. Yeğenleri. O canavarlar sadece pedofil değildi. Aynı zamanda ensest de yapıyorlardı."

Ayağa kalkar, tüm vücudu gerginleşir. Ben de aynı şeyi hissediyorum, çünkü bunu kelimelere dökmek zorunda kalmayalı çok uzun zaman oldu.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, geçmişime dokunduğumda midem bulanıyor.

"Peki ya o kızların anneleri?"

"Beyinleri yıkanmıştı. Orada doğmamış olsalar da, kendileri de aynı şeyi yaşamışlardı. Bu bir kısır döngü. Bugün o yerleşkeye gidersen, görürsün. Oradan ayrılmayı reddediyorlar."

"İstismara uğrayan gençler bile mi?"

"Evet. Anneler, kızlarının yaşlılara, özellikle de en üst düzey lider olan babama hizmet etmelerine izin vermenin en büyük onur olduğuna inanıyorlar."

Yüzündeki tiksintiyi görebiliyorum ve beni dünyaya getiren canavarla aynı kandan geldiğim için utanç duyuyorum.

"Hükümet neden müdahale etmiyor?"

"Amber ve ben kaçtıktan sonra birkaç kez isimsiz olarak ihbarda bulunduk ve büyüdüğümüzde de ısrar etmeye devam ettik. Hiçbir şey olmadı. Komplekse girmek için makul bir neden olmadığı, arama emri için gerekçe olmadığı söyleniyor. Bizim dışımızda kimse resmi bir şikayette bulunmadı."

Bölüm 20

Neredeyse bir saat sonra, hala akşam yemeği için kalkmadık. O kadar şeyden sonra yemek yiyemeyiz.

Onun ne kadar solgun olduğunu görünce, geçmişten bahsetmenin ona acı verdiğini anlıyorum, ama bilmem gerekiyor.

Angelo'nun esiri olarak yaşadığı o günlerin, seks kölesi olarak satılma riskini göze aldığı o günlerin, hayatının en kötü kabusu olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım. Elodie böyle bir kabusu doğmuştu.

Fundamentalist kültürler hakkında okudum ve bazı anlatımlarda pedofiliye değiniliyordu, ama çoğu insan gibi ben de, çocuklarını korumak olan en büyük görevleri olan ebeveynlerin, çocuklarını hastalıklı zevkleri için birer nesne olarak kullanacaklarına gerçekten inanamıyordum.

Elodie'nin anlattığına göre, anneler beyin yıkamaya maruz kalıyor ve bu yüzden buna razı oluyorlar ya da en azından bu sapkın eylemleri normal bir şey olarak kabul ediyorlar.

Ben o kadar cömert, o kadar hoşgörülü olamam. Onları affedemem de. Bir çocuk bile doğru ile yanlışın farkını bilir. Sadece onlar da Elodie ve Amber gibi bu tarikata doğmuş olsalardı, sözde beyin yıkamayı anlayabilirdim. Ama Elodie'nin anlattıklarına göre, annesi de dahil olmak üzere tüm kadınlar bu topluluğa kendi özgür iradeleriyle gelmiş ve orada kalmışlar. Yaşlı kadınların "kaybolmaya" başladığını fark ettiklerinde bile, muhtemelen liderlerin genç kızlarla istediklerini yapmak için serbestlik istedikleri için, diğerleri isyan edip karşı çıkmamışlar.

Onu kollarımın arasına çekmekten kendimi alıkoyuyorum, çünkü bana anlatmayı bitirmek için zamana ihtiyacı olduğunu hissediyorum.

Yine de, koruma sağlamamak benim doğama aykırı. Kişiliğimdeki bu değişmez özellik nedeniyle, Angelo'nun soyundan gelen herkesi ortadan kaldırmadan durmayacağım.

Sevdiklerimi korumak için yapmayacağım hiçbir şey yoktur.

"Yetkililerin nasıl böyle görmezden gelebildiğini hala anlayamıyorum," diyorum.

"Bence garip olan bizdik. Kimse çiftlikte neler olduğunu gerçekten bilmiyordu. Onlara göre biz, bütün gün dua eden deli insanlardık. Rahatsız eden şeylerle yüzleşmemek için başka tarafa bakmak çok kolaydır."

"Bana göre, yetkililer hiçbir şey yapmayarak o kızların yaşadıklarından sorumlu."

Masayı o kadar sıkı tuttuğunu görüyorum ki parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Sonra ayağa kalkıp dışarı koşuyor.

Onun peşinden gidiyorum. "Elodie."

"Onları suçladığın şeyden ben de suçluyum, Gianni. Onları orada bıraktık."

"Hayır, bana birkaç kez ihbar etmeye çalıştığını söyledin. Başka ne yapabilirdin ki? Silahlı olarak oraya girmek mi? Bunun için sorumlu olmanın imkânsız olduğunu anlamıyor musun?"

"Unutmak istedik!" "Ne?"

"İlk kaçtığımızda, kardeşim ve ben çok fazla kabus gördük, ama sonra, konuşmaya bile gerek kalmadan, karşılıklı anlaşarak, delirmemeye çalışarak yolumuza devam ettik. Onları oradan kaçırmayı kaç kez planladığımı bilseniz. İçeri girip onları kurtarmaya çalışmak için, hatta..."

"Ne olsa bile mi?"

"Belki de gelmek istemeyecek olsalar bile." "Nasıl istemeyeceklerdi ki?"

"Bir süre sonra, çoğu, kendilerini kullanmalarına izin vererek kendi ruhlarını ve yaşlıların ruhlarını kurtardıklarına inandılar. Hiçbir eşin şikayet ettiğini duymadım."

"Evet, belki haklısın. Onları, topluluk içinde daha güvende olduklarını düşünecek kadar korkutmuş olabilirler. Ama bu, daha önce söylediğim şeyi değiştirmez."

"Ne?"

"Oraya geri dönersen, kesinlikle tekrar ölür ya da hapse girersin. Suçlu varsa, o da istismara tanık olduktan sonra bile çiftlikte yaşamaya devam eden annelerdir. Bana anlattıklarına göre, sen ve Amber neredeyse çocuk sayılırdınız."

Elodie, kaçmaya karar verdiklerinde henüz on beş yaşında olmadığını söyledi, ama bunun nedenini hala açıklamadı. Yıllar boyunca edindiğim bilgilere göre, yetişkin kadınlar çocuk doğuruyor ve belirli sayıda çocuk doğurduktan sonra bir kenara atılıyorlar. Kendi kızları onların yerini alıyor ve *üreme görevini* üstleniyorlar. Elodie ayrıca, sadece beyaz giyinebileceklerini ve saçlarını asla kesemeyeceklerini söyledi.

"Seni ayrılmaya iten ne oldu, Elodie?"

"Doğum günüm yaklaşıyordu. Zaten kaçmayı planlıyordum, ama bir olay oldu ve kız kardeşimle birlikte hemen kaçmak zorunda kaldık."

"Anlat bana."

"On beş yaşında evlenecektik. Kapalı kapılar ardında neler olduğunu bilmiyorduk, ama buna *aşk töreni*^[7], bir geçiş ritüeli diyorlardı. Ancak, yaşlılarla birlikte neredeyse bir hafta boyunca kilitli kaldıktan sonra, oradan çıkan tüm kızlar bir aydan fazla süreyle toplum revirine gönderildi."

Onun devam etmesini beklerken midemde kurşun gibi bir ağırlık hissediyorum. "Buraya gel."

"Teselliye ihtiyacım yok."

"Benim var."

Onun tekrar itiraz etmesini beklemedim. Onu kollarıma aldım ve sıkıca sarıldım.

"Kız kardeşim, evlilikten sonra genç kızlar ile yaşlılar arasında gerçekleşen karşılaşmalara verilen isim olan "ele geçirme törenlerinden" birine tanık oldu. Bu törenlerde her zaman sadece

kızla yapılır, Gianni. Gördüklerini bana ayrıntılı olarak anlattı. Ertesi gün Amber şoka girdi. Konuşmuyordu, zar zor nefes alıyordu. Daha fazla bekleyemeyeceğimizi biliyordum, bu yüzden kaçtık.”

Titriyor.

Onu kucağıma alıp, ona tahsis edildiğini bildiğim odaya doğru merdivenleri çıkmaya başladım.

"Özgürsün, Elodie," onu yatağa yatırdıktan sonra tekrar tekrar söylüyorum, ama biliyorum ki zihninin bir köşesinde hala o lanet olası çiftlikte.

Güzel gözleri donuklaşmış, ben de kalkıp doktor bir arkadaşımı aramaya gidiyorum.

Telefonu kapattığımda, "Bunu sonsuza kadar yapmaya devam edecekler," diyor. "Benim bir şey yapmam gerekirse, öyle olmayacak."

Doktor onu muayene edip dinlenebilmesi için sakinleştirici verdikten yarım saat sonra, hala odadan çıkamıyorum. Yataktan biraz uzakta koltuğa oturup, uykusunu izliyorum.

Saatler sonra, bu gece bir daha uyanmayacağından emin olduğumda, birinci kattaki ofisime gidiyorum.

Telefonu çeviriyorum ve Abaddon ilk çalınıştta cevap veriyor. "Yine hizmetine ihtiyacım var."

"Yarın akşam Roma'da buluşabiliriz. Asya'daki görevim iptal oldu. Bir şey mi oldu? Elodie..."

"Evet, onunla ilgili, ama düşündüğün gibi değil. Yarın görüşürüz."

Elodie

Bölüm 21

Öğlen uyandığımda, yatağın yanında Gianni'nin bıraktığı bir not Yata buldum.
k.

Dün gece doktorun beni muayene etmeye geldiğini hatırlıyorum. ve uyumama yardımcı olacak bir şey vereceğini söylediğini hatırlıyorum.

Normalde hayır derdim. Yabancı birinin evindeyim — *aksi ispatlanana kadar, yeni kaçıranım*, diye düşünüyorum, ama hemen sonra kendimi gülünç hissediyorum — ve ayrıca, Amber'a bile en karanlık korkularımı hiç itiraf edemediğim halde, bir şekilde beni açılmamı sağlayan bir adam.

Kağıdı tekrar elime alıp mesajı tekrar okudum.

Kendinizi evinizde hissedin. Roma'ya gitmem gerekti. En geç yarın akşama kadar döneceğim. Ne düşünürseniz düşünün, siz benim misafirimsiniz. Gününüzün tadını çıkarın. Personel her zaman hizmetinizde olacaktır.

Kalkıyorum, küvette uzun uzun banyo yapıyorum ve çok uzun zamandır ilk kez gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalışıyorum.

Çoğu insan için bu kolay olabilir; ama benim için çok fazla konsantrasyon gerektiriyor, bu da çelişkili görünebilir.

Gerçek şu ki, gergin ve huzursuzum ve bunun büyük bir kısmının benim doğamdan kaynaklandığını ve değiştirilemeyeceğini bilsem de, en azından biraz dinlenmem gerekiyor, yoksa bir noktada tamamen çökeceğim.

Ayrıca Amber'ın Beau ile iyi olacağına inanmam ve daha da önemlisi, İtalya'da geçirdiğim bu zamanı kaçınılmaz bir şey olarak kabul etmem gerekiyor.

Zihnim, esir tutulduğum günlere geri dönmeye çalışıyor, ama küvetten çıkıp kendime kraliçe muamelesi yapmaya karar vererek bu anıları uzaklaştırıyorum.

Vücudumun her yerine losyon sürüp hizmetçilerden birini çağırarak bana bir cımbız getirmesini rica ediyorum. Ayrıca evde makyaj malzemesi olup olmadığını da soruyorum. Ne yazık ki, olmadığını söylüyor.

Yarım saat sonra, kaşlarımı aldıktan sonra, verilen giysiler arasında bulabildiğim en parlak renk olan somon rengi bir kot pantolon ve tişört giyerim, sonra spor ayakkabılarımı giyerim ve mülk çevresinde yürüyüşe çıkmaya karar veririm.

Mutfağa uğrayıp bir meyve alıyorum ve elma yerken Gianni'nin arazisinde dolaşıp etrafımdaki manzarayı seyreliyorum.

Duvarların ötesine geçmedim. Deneseydim biri beni durdurur muydu bilmiyorum, ama şu anda ayrılma isteğim yok.

Ve tabii ki hiçbir belgem yok, ama bugün bunu halletmeyi planlıyorum.

Konuştuğumuzda, sahte ya da değil, belgeleri yanımda istediğimi söyleyeceğim.

Yolda, hem erkek hem de kadın işçilerle karşılaşıyorum ve onların bana merakla baktıklarını fark ediyorum.

Gianni'nin bana verdiği telefonu çıkarıyorum ve onun kurallarından birini çiğneyerek telefonu açıp bulunduğum bölge hakkında internette hızlı bir arama yapıyorum.

İtalya, Toskana.

Elbette adını duymuştum, ama çok sayıda şarap imalathanesi olduğu dışında pek bir şey bilmiyordum.

Ayrıca Toskana'nın üçgen şeklinde olduğunu ve manzarasının çoğunlukla inişli çıkışlı tepeler ve dağlardan oluştuğunu keşfediyorum, ki bunu kısa yürüyüşüm sırasında etrafıma bakarak kolayca doğrulayabiliyorum.

En ilginç turistik yerleri gösteren birkaç sayfayı kaydırıyorum ve kendime bir söz veriyorum: bir gün geri gelip hepsini kendi tempomda görecekim.

Şimdi telefonu kapatmam gerektiğini biliyorum, ama omzumdaki küçük şeytan birkaç dakika daha kalmanın zararı olmaz diye fısıldıyor.

Böylece, Google'a onun adını yazarak merakımı gideriyorum.

İlk sonuçlar İtalyanca olduğu için, bunun yerine Amerika Birleşik Devletleri'ni filtreliyorum. Orada yerel dedikodu sitelerinde olduğu kadar çok hikaye yok, ama Gianni'nin gerçekten var olduğunu anlamam için yeterli.

Bana verdiği isimle ilişkili fotoğrafını görünce şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

Bir yanımda bunun sahte ya da takma ad olduğunu umuyordu.

Ama hayır, işte orada: Giancarlo Andresano, İtalya'nın en geleneksel ailelerinden birinin varisi.

Onun hakkında ne kadar çok okursam, o kadar kafam karışıyor.

Onun gibi bir adamın Angelo'ya karşı ne gibi bir garezi olabilir ki?

Yani, o pişin muhtemelen bir sürü düşmanı olduğunu biliyorum, ama Gianni hakkında yaptığım araştırmada suçlayıcı hiçbir şey yok. Bence, Angelo'nun dostu ya da düşmanı olmak için, birinin tıpkı onun gibi olması gerekir.

Sayfayı aşağı kaydırmaya devam ediyorum ve sadece iş hayatıyla ilgili değil, ailesi hakkında da pek çok haber olduğunu fark ediyorum.

Bir başlık midemi bulandırıyor.

O ve kardeşlerini "gayri meşru çocuklar" olarak nitelendiriyor, çünkü görünüşe göre onlar babalarının gizli ikinci ailesiymiş.

Tarayıcıyı kapatıyorum, ona karşı garip bir koruma hissi duyuyorum, insanların sadece dedikodu satmak için bu kadar acımasız olabilmelerinden nefret ediyorum.

Sadece birkaç adım attığımda telefonum çaldı.

Tanrım, suçüstü yakalandım. Lanet şeyi kapatmayı tamamen unutmuşum.

Ve kimin aradığına dair hiç şüphem yok.

"O şeyi kapalı tutmanı söylemişim, Elodie." "Yalan söyleyebilirdim, ama söylemeyeceğim. Seni arıyordum."

"Polis raporlarında senin gibi kaçırılmış başka bir kadın mı buldun? Sabıka kaydımı mı araştırdın?"

Sesi kızgın gelmiyor. Tonu hafif.

"Hayır. Gördüğüm kadarıyla, şanslı olan tek kişi benim." "İyi uyudun mu?"

"Evet. Dün gece için teşekkürler. O doktor bana ne verdi bilmiyorum ama gerçekten dinlenebilirdim."

"Yarın seni yemeğe çıkarmak istiyorum."

"Ne?"

"Yemek. Şarap."

"Ben..."

"Evet mi, hayır mı?"

Tanrım, ne kadar da taşralıyım! Böyle bir durumu nasıl idare edeceğimi hiç bilmiyorum.

"Sadece... Beni dışarı çıkarmayı beklemiyordum."

"Kaçıran ve kaçırılan" olayını çoktan geride bıraktığımızı sanıyordum.

İronik tonuna rağmen, sesinde gerçek bir endişe duyabiliyorum.

"Dün gece sana söylediklerim yüzünden beni yemeğe çıkarmak zorunda değilsin."

"Ben merhametle hareket etmem Elodie, öyle hissetsem bile, ki hissetmiyorum. Seni dışarı çıkarmak istiyorum çünkü güzelsin."

"Ama beni kimse görmemeli."

"Benimle birlikte olursan, yapabilirsin. Kimse bir şey yapmaya cesaret edemez. Ama kalabalık bir yerden bahsetmiyorum. Yakınlarda çok sevdiğim bir restoran var. Sadece on masası var ve hepsi özel odalarda."

Derin bir nefes alıyorum, kalbim çarpıyor. "En son bir akşam yemeği davetini kabul ettiğimde, günlerce hücrede kaldım."

"Tek riskin, geceyi benim yatağında bitirmek, ama sana söz veriyorum, oraya kendi isteğinle gideceksin."

Ve bu kibirli sözlerle, beni kızdırmak yerine kalbimi hızla attıran bu sözlerle, telefonu kapattı.

Bölüm 22

Şoför benim arazimde yol alırken, Roma'da Abaddon ile yaptığım konuşmayı düşünmeden edemiyorum.

Onunla belirli bir amaçla görüşmeye gittim: Elodie, yetkililerin makul bir neden olmadığı için babasının mülküne adım atmadıklarını söyledi ve ben bu durumu anlamam gerekiyordu.

Bana, 1993 yılında "Waco Kuşatması" olarak bilinen ve elli bir gün süren FBI ile bir dini tarikat arasındaki çatışmayı anlattı. Ona göre, bu olay ABD tarihinin en şok edici olaylarından biri haline gelmişti.

Elodie'nin babasının evi gibi, bu tarikatın evi de Teksas'taydı. Görünüşe göre, başlangıçta kendi hallerinde yaşıyorlardı. Ancak David Koresh adında bir adam topluluğa katılıp kendini yeni peygamber ilan ettiğinde her şey değişti.

Kendisi birden fazla eşe sahipken, takipçilerinden tek eşliliği talep etti. Silah stoklamaya başladı ve müritlerini aşırı içkiye teşvik etti.

Sonunda yetkililer müdahale etmeye karar verdi. ABD Adalet Bakanlığı arama emri çıkardı, ancak kolluk kuvvetleri geldiğinde silahlı ateşle karşılandılar.

Dört ajan ve birkaç tarikat üyesi öldürüldü. FBI operasyonu devrıldı ve yerleşkeyi kuşattı. Texas Rangers ve ABD Ulusal Muhafızları da dahil olmak üzere diğer taktik birimler de operasyona katıldı.

David ilk başta basına röportajlar verdi, ancak daha sonra FBI, onlar ile dış dünya arasındaki tüm iletişimi kesti.

Koresh, Tanrı'nın kendisine kuşatmaya direnmesini emrettiğini belirten bir açıklama yaptı. Yine de, daha sonra tarikat üyeleri tarafından fiziksel ve cinsel istismara uğradıklarını açıklayan on dokuz çocuğu serbest bıraktı.

Zaman geçtikçe durum daha da kötüleşti, iki taraf da geri adım atmaya yanaşmadı. Sonunda, toplu intihar korkusuyla FBI, binayı basıp liderleri tarafından rehin alınan takipçileri kurtarmayı kolaylaştırmak için kompleksin içine göz yaşartıcı gaz bombaları attı.

Çatışma, yirmi çocuk ve iki hamile kadın ile Kor esh^[8] 'in de aralarında bulunduğu yetmiş altı kişinin ölümüne neden olan bir yangınla sona erdi.

Operasyon bir felaketle sonuçlandı. Görünüşe göre, Koresh'in sağ kolu yardımcısı onun isteği üzerine onu vurdu, ardından yangını çıkardı ve sonunda intihar etti.

Bu olay, bazılarının yetkililerin yanında, bazılarının ise onlara karşı çıkmasıyla büyük bir kamuoyu tepkisine neden oldu. Gerçek şu ki, dini topluluklara müdahale konusunda artık çok daha fazla ihtiyatlı davranılıyor. Birçoğu, FBI ve kolluk kuvvetlerinin düzensiz eylemleri olmasaydı, bu insanların kurtarılabilceğine inanıyor.

Abaddon'a bir görev verdim: Elodie'nin eskiden ait olduğu topluluğa verdiği isim olan *çiftliği* yetkililerin soruşturmaya zorlayacak herhangi bir şey bulmasını emrettim.

Ne kadara mal olacağı umurumda değil. Orada mahsur kalan kızlar için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmem gerekiyor, yoksa asla huzur bulamayacağım.

Elodie'nin sözlerini unutamıyorum: *Annem aniden öldü.*

Onları babalarının öldürdüğünden hiç şüphem yok.

O piç kurusu kızlarından her şeyi aldı: özgürlüklerini, hayallerini, hatta annelerini bile.

Eve dönerken, Abaddon bana tarikatla ilgili bir ön rapor gönderdi ve Elodie'nin bana anlattığı her şeyi doğruladı.

Bu bilgileri nasıl elde ettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Ben cevapları istiyorum, o da cevapları veriyor.

Rapora göre, orada doğan erkek çocuklar, ergenliğe girmeden hemen önce, on yaşına geldiklerinde öldürülüyorlar, böylece kadın çocukların ilgisini çekmek için büyüklerle rekabet etmesinler.

Elodie'nin belirsiz bir şekilde tarif ettiği gibi, kadınlar otuz yaşına geldiklerinde ortadan kayboluyorlar.

Kültün resmi açıklaması, kadınların başka bir eyaletteki başka bir şubeye gönderildikleri yönünde, ama ben gerçekte öldürüldüklerine inanıyorum. Ahlaksız piçler, ergenliğe yeni girmiş kızlara fetişleri var. Kadınlar yaşlandıkça ve birkaç kez doğum yaptıkça, "değerlerini" yitiriyorlar.

"Altı Aydınlanmışın Çocukları" — bu piçler kendilerine böyle diyorlar.

Şu anda tarikatın altmış üyesi var, ancak en yoğun döneminde üç yüz üye vardı.

Üç yüz kişinin, iğrenç eylemlerini haklı çıkarmak için dini kullanan yarım düzine sapıgın kontrolüne girmesine izin vermesi delilik.

Arabadan inerim ve hizmetçim Elodie'nin akşam yemeği için hazırlanmakta olduğunu söyledikten sonra odama giderim.

Yarım saat sonra, giyinmiş olarak süitimden çıkıyorum ve koridorda ona rastlıyorum.

Birkaç saniye boyunca, onun güzelliği karşısında sessiz kalıyorum.

Dün ona getirdiğim tamamen yeni gardıropta bulunan elbisenin renginden tanıdığım bu elbiseyle muhteşem görünüyor.

"Muhtemelen bu kıyafetleri gönderme zahmetine girmenize gerek yoktu demeliyim," diyor yaklaşırken. "Ama söyleyemem, çünkü hepsi çok güzel. Bu," diyor altın rengi teniyle mükemmel bir kontrast oluşturan koyu pembe, omuzları açık elbiseyi işaret ederek, "ben de seçebilirdim." Bir adım daha yaklaşıyor ve kasıklarımın bir sıcaklık yayılıyor,

penisim boxer şortumun sınırlarına karşı gerilir.

Bu kadın sadece varlığıyla bile çekici, ama bu şekilde, baştan çıkarmaya kararlı görünürken, karşı konulmaz.

Artık o kadar yakın ki, dudaklarından çıkan sıcak nefesi hissedebiliyorum.

Boyu benim bakışlarımla aynı hizada olmadığı için başını geriye eğerek boynunu ortaya çıkardı. "Nankör bir tutsak rolünü oynamayacağım, Gianni. Bunun yerine sadece şunu söyleyeceğim: teşekkürler, gardiyan."

Gülmemi engelleyemiyorum.

Bu küçük şeytan tahmin edilemez.

"Ah, debla^[9] ..."

"Bana öyle demene bayılıyorum."

Kolumu beline doladım. "Neden?"

"Uzun zamandır kim olduğumu, köklerimi saklamak zorunda kaldım. Gelecekte ne olursa olsun, bunu bir daha asla yapmayacağıma karar verdim. Artık kaçmak istemiyorum. Kendim olarak dünyayı fethedeceğim."

Onun bu açıklaması içimde derin bir şeyleri harekete geçirir. Onun güzelliğini başkası için sergilediği düşüncesi, bende bir tür sahiplenme duygusu uyandırır.

"Henüz gelecek hakkında düşünmene izin yok."

"Düşüncelerimi kontrol edemezsin, İtalyan."

Başımı eğip, ağzımı omzuyla boynu arasındaki kıvrıma bastırıyorum.

"Bunu yarın sabah söyle, Elodie. Söz veriyorum, bütün gece uyanınca hatırlayacağın her anın bana ait olmasını sağlayacağım."

Tartışmak istermiş gibi bana bakar, ama konuşmadan telefonum çalar ve o uzaklaşır.

Bölüm 23

"Oğlum, yarın öğle yemeğine gelecek misin?"

Elodie'ye beklemesi için işaret ettim ve annemle konuşmak için yanından ayrıldım. "Bu pazar olmaz *anne*."

"Tommaso, Capria'dan ayrıldığını söyledi."

"Başından beri ciddi bir ilişkimiz olmadı ki." "O öyle düşünmüyordu."

"Başkalarının beklentilerinden sorumlu tutulamam, *signora*."

"İyi bir insan olup, bunca yıllık gelgitlerden sonra ikinizin sonunda sorunlarınızı çözeceğinizi söyleyebilirim, ama ben kendim olmak istiyorum. O küçük yılanı hiç sevmedim. Yani dualarım kabul oldu."

"Onu bu kadar sevmediğini bana hiç söylememiştin."

"Sizin hayatlarınıza karışmamaya çalışıyorum. Her bir çocuğumu tanıyorum ve sizi iyi yetiştirdiğime inanmak istiyorum, size neyin tuzak neyin tuzak olmadığını ayırt etme yeteneği de dahil. Ve bu, şüphesiz, bir tuzak."

"Geç kalmış tavsiyen için teşekkürler."

O, "Sanki daha önce söyleseydim dinleyecektin gibi. Andresanoslar hakkında söylenecek bir şey varsa, o da bizim katır kadar inatçı olduğumuzdur."

"Her halükarda, artık bunun için endişelenmene gerek yok."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"O zaman neden yarın gelmiyorsun?"

Sessizce ona kadar sayarım.

Hoş geldin hoş dünyaya dünyaya dünyasına İtalyan
annelerin kim "Çünkü zaten planlarım var."

"Çünkü zaten planlarım var." "Yeni
bir kız arkadaş mı?"

Koridorun diğer ucundaki Elodie'ye bakıyorum.

Kız arkadaş mı?

Bazen hala kendini *esir* olarak nitelendiren birine nasıl öyle
diyebilirim ki?

"Henüz bir isim koymadım. Şimdi gitmem gerek. Akşam
yemeğine çıkıyoruz."

"Senin villanda mı kalıyor?"

Annem buraya kadınları getirmediğimi bilir. Sevgilimle geceyi
geçirmeyi planlıyorsam genellikle Floransa'daki dairemde kalırım.

"Evet, burada." "O

zaman durum ciddi."

"İyi geceler *anne*. Haftaya görüşürüz." "Onunla
tanışmak istiyorum."

"Hayır."

"Henüz hayır mı, yoksa asla hayır
mı?" "*Anne...*"

"Tamam. Arkadaşına selamımı söyle. Son bir soru: İtalyan mı?"

"Hayır, Amerikalı."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum." "Hoşça
kal, Greta."

Telefonu kapatıp beni bekleyen tanrıçaya doğru yürüyorum. O
anda bir tabloya dalmış gibi davranıyor.

"O benim annemdi."

"Anladım," diyor ve dinlediğini itiraf ederek beni şaşırtıyor.

"Personelden bana İtalyanca'da birkaç temel kelime öğretmelerini
istedim, şimdi 'mamma'nın 'anne' anlamına geldiğini biliyorum."

"Adımı söyle."

"Ne?"

"Mamma'yı söylediğin şekilde çok seksiydin. Bana sadece kazara
Gianni diyorsun. Bilerek söylediğini duymak istiyorum."

Dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Bu bir tür erotik fantezi mi?"

"Şimdiye kadar değildi, ama olabilir."

Eğilip kulak memesini ısıyorum.

"Adımı söyle, Elodie."

Az önce ısırdığım yeri dilimle okşadım ve o da istediğimi yaptığında, bir inilti çıktı.

Sikim kalınlaşıyor, pantolonuma baskı yapıyor ve akşam yemeğini tamamen unutmadan buradan çıkmamız gerektiğini biliyorum.

"Gidelim, Elodie. Sana bir gece dışarı çıkacağımıza söz verdim ve bu sözümü tutacağım."

"Küpeler de çok hoşuma gitti," diyor, yeni gardırobuyla birlikte ona gönderdiğim elmaslarla süslenmiş şamdan şeklindeki parçaya dokunarak.

"Sana çok yakışmışlar."

Gümüş çatal bıçaklarını masaya bırakıyor. "Yemek yemiyorsun. Bütün akşam yemeği boyunca sadece beni izledin."

Onu götüreceğime söz verdiğim restoranın özel yemek odalarından birini ayırttım. Hiç kız arkadaşımın buraya gelmemiştim, ama bir keresinde kız kardeşim Donatella'nın doğum gününü burada kutlamıştım ve o burayı çok sevmişti.

Bir bakıma ikisi de benzer mizaçlara sahipler. İkisi de hayata tutkuyla bağlı, bu yüzden burasının Elodie için de mükemmel olacağını düşündüm.

Vardığımız anda onun ne kadar büyülenmiş olduğunu görünce haklı olduğumu anladım. Garson bizi pencere kenarındaki bir masaya yönlendirdiğinde, alacakaranlıkta Toskana'nın muhteşem manzarasını seyrederek uzun süre sessiz kaldı.

Sonunda bana döndüğünde, gözleri parlıyordu. Donatella'nın her küçük şeyden duyduğu mutluluk beni hiç şaşırtmıyor. Her zaman mutlu bir genç kadın olmak için her türlü sebebi vardı

ve hayatı dolu dolu yaşamaya kararlı.

Ama Elodie'nin yaşadığı onca şeyden sonra gülümsemesini görmek beni büyüledi. İçindeki güç hayret verici.

"Her zaman çevremdeki en güzel şeye odaklanmayı tercih ederim," diye cevap veriyorum sonunda. "Ben güzelliğin uzmanı sayılırım, Elodie."

Kafasını yavaşça sallar. "Neden beni baştan çıkarmaya bu kadar kararlısın, Gianni?"

"Neden olmasın? Senden hoşlanıyorum ve senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Özgürüz. Önümüzde hiçbir engel yok."

"Böldüğüm için özür dilerim efendim," diyor garson, "ama dans gösterisi başlamak üzere. İzlemek isterseniz, tatlılarınızı oraya servis ettirebilirim."

"Dans gösterisi mi?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Beğeneceğinizi düşünüyorum."

Ben daha sözümü bitirmeden, o çoktan ayağa kalkmıştı.

"Eminim öyle yapacağım."

"Tanrım, her gün böyle mi dans ediyorlar?" diye sordu, kadınların davetini kabul edip benim ülkemden gelen ve Toskana'da ortaya çıktığı söylenen geleneksel bir dans olan saltarello'yu öğrenmek için yanıma geri döndü.

"Hayır, sanırım sadece hafta sonları."

Oturması için sandalyesini çekmek için ayağa kalktım.

"Çok eğlendim. Sen dans etmeyi bilmiyor musun?"

"Evet," diyorum, "ama burada, Toskana'da, diğer yerlerden farklı olarak, bu dans üç kişi yapılır. Ben sadece izlemeyi tercih ettim. Paylaşmakta pek iyi değilim."

O gülüyor ve haklı olarak gözlerini deviriyor. "Üç *kadın* dans ediyordu. İkimiz ve sen olacaktık."

"Öyle olsa bile," diye cevap veriyorum.

İlk başta şaka yapıyordum, çünkü kardeşim bana hatırlattığı gibi, Capria ile özel olarak görüşmediğim zamanlarda, onun başka insanlarla birlikte olması hiç umurumda değildi.

Ama Elodie ile açık bir ilişki içinde olma düşüncesi ağızımda acı bir tat bırakıyor.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım. Bu gece için
teşekkürler." "Henüz bitmedi."

Bölüm 24

Sessizce villaya geri döndük, ama ikimizin de aynı düşüncelere dalmış olduğumuzdan emindim.

Aramızdaki cinsel gerilim o kadar yoğundu ki, bıçakla kesilebilirdi.

Bunun kanıtı, şoför keskin bir viraj aldığında uyluklarımızın birbirine değmesiyle ortaya çıktı. Aramızdaki sarsıntı, sanki yıldırım çarpmış gibi gözlerimizi birbirine kilitledi.

Şoför nihayet park ettiğinde, onu uğurlayıp arabadan inip onun kapısını açtım.

Elimi belinin altına koyuyorum ve temasla birlikte titrediğini hissediyorum. Elim çekmıyorum; bana alışmasını istiyorum. İsteddiği zaman beni durdurabilir ve bunu biliyor.

"Akşamın tadını çıkardın mı?" diye soruyorum içeri girdikten sonra. "Evet, ama eğlence henüz bitmedi demiştin."

Ona yaklaşıyorum, bana bakmasını sağlıyorum. "Hâlâ şifreli konuşmak mı istiyorsun?"

"Bunca zamandır yaptığımız şey bu değil miydi?"

"Hayır. Seni istediğimi çok açık bir şekilde belirttim." "Neden? Uygun olduğum için mi?"

"Kendini bu kadar küçümseme. Sen ateşli bir mizaca sahip, güzel ve zeki bir kadınsın. Neden senden etkilenmeyeyim ki?"

"Ben öyle demek istemedim. Şu anda en hazır olan benim demek istedim."

"Ben kolay yolu seçen türden bir adam değilim, Elodie. Benim sikim beni kontrol etmiyor."

Dönüp merdivenlere çıkmaya başladım. "Şimdiden yatmaya mı gidiyorsun?"

"Diğer seçenek, seni bir mağara adamı gibi omzuma atıp odama taşımak olurdu."

"Seni engelleyen ne? Toplumsal kurallar mı?"

"İkimizin de istediği şeyi inkar ederek kendine yalan söylüyorsun, ama ben hiçbir kadına zorla bir şey yapmadım. Yatağıma giren her kadın, orada olmayı kendi isteğiyle seçti."

"Gerçekten mi? Peki kaç tanesi isteği dışında evine geldi?"

Aniden, bu konuşma beni yordu. "Gitmek ister misin?"

"Bana izin verir misin?" diye sordu

şüpheyle. "Eğer istediğin buysa, evet."

Artık gardiyan rolünü oynamaktan bıktığım sonucuna vardım.

Angelo'ya ulaşmanın başka bir yolu olacaktır.

"Ciddi olamazsın," diyor, sesinde güvensizlik var.

"Ben asla blöf yapmam, Elodie. Yarın saat kaçta çıkmak istersin?"

"Ben..."

Gözleri, sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi kravatıma takılır.

Bana gelince, bir kadının üzerimde bu kadar güç sahibi olması beni çok sinirlendirse de, onun güzel yüzünden gözlerimi ayıramıyorum.

"Uçağı istediğin yere götürmesini ayarlayabilirim. Pilotu arayacağım, en geç yarın öğleden sonra burada olacak."

"Belgelerim yok."

Onun yanından geçip ofisime doğru yürüyorum.

Beni takip ettiğini ve kasayı açıp zarfı çıkardığımı izlediğini biliyorum.

Zarfı ona uzattım.

"İhtiyacın olan her şey burada. Bunlar gerçek belgelerin değil, ama bunları kullanarak Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönebilir ve resmi yedek belgeler için başvurabilirsin. Bundan sonra, sen

kız kardeşini bulmaya gidebilirsin." Bir an duruyorum. "En önemlisi, artık benim *tutsağım* olmayacaksın."

O, onu almak için hiçbir hareket yapmaz.

"Beni koruyacağını söylemiştin."

Tanrım, bu kadın kanımı kaynatıyor ve bu sefer sadece şehvetten değil.

"Sana söz verdim ve eğer istiyorsan sözümü tutacağım. Ama burada kendi isteğin dışında olduğun hayaline kapılmayacağım. Seni buraya getirdiğimde sana seçenek sunmadım ve bunu kendi nedenlerim için yaptığımı itiraf ediyorum. Ama seni Avrupa'da, benden uzakta, benim çatımın altında olmadan tutabilirdim."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü seni gördüğüm andan itibaren seni istedim."

Bu sonunda onu tedirgin etmiş gibi görünüyor.

"Ne demek 'beni gördüğün andan itibaren'?"

"Seni Sicilyalılardan kaçırان adam o gün gizli kamera takıyordu. Evet, onu seni satın almak için ne gerekiyorsa yapması için ben emrettim, çünkü seni Angelo'ya karşı bir silah olarak kullanmak istedim. Ama yüzün o ekranda belirlediği anda, bu artık intikam meselesi olmaktan çıktı. Aramızdaki bu duygu meselesi haline geldi. Sana karşı içgüdüsel bir açlık."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, karşılıklı arzunun güçlü çekimi ofisteki havayı inceltip nefes almayı neredeyse imkansız hale getirdi, sanki biri oksijeni kısıtlıyormuş gibi.

Boynunda atan bir damar fark ettim ve benim vücudum da pek iyi durumda değildi.

Sanki saf çelikten dövülmüşüm gibi

hissediyorum. "Tekrar söyle."

"Ne?"

"Bana yemin et, bu çılgınlığa başımdan dalmış olsam bile, vücudumun her hücresinin arzuladığı şeye teslim olacak kadar cesur olsam bile, istediğim an çekip gidebileceğime yemin et."

Sesindeki güvensizliği duymaktan nefret ediyorum. Onun meydan okuyan halini seviyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu belinden kendime doğru çekiyorum.

"Hala anlamadın mı? Arzuladığın özgürlük, kimse sana veremez ya da elinden alamaz." Elimi onun kalbinin üzerine koydum. "O burada, benim Roman kızım. Sen özgür doğdun. Her zaman özgür olacaksın."

"Gianni..."

Teslimiyet dolu inlemesi, kendimi kontrol etme umudumu paramparça ediyor.

Elbisesi ince kumaşından sertleşmiş meme uçlarını hissedebiliyorum, istem dışı bir tahrikle göğsüme sürtünüyorlar.

Yüzü arzuyla kızarmış ve dudaklarını öptüğümde Elodie, sanki içinde yanan bir alev varmış gibi kavurucu bir sıcaklıkta.

Artık rol yapmıyoruz, paylaştığımız açlığı gizlemiyoruz. Yutan öpücüğümüzün yoğunluğu altında sendeliyor.

Sert kalçalarını kavrarken, bana sürtünerek inlemesine neden oluyorum.

Bir kolumla onu kucağıma alırken, diğer kolumla masamdaki her şeyi yere süpürüyorum.

"Seni tatmam lazım," diye uyarıyorum. "Burada mı?"

"Evde başka kimse yok, *amore*."

O başını sallar, sessizce evet der ve benim sikim beklentiyle fermuarımın içinde gerilir.

Bacaklarının arasına yerleşirim, ellerim uzun elbisesini yukarı çeker, ağzım vahşi bir açlıkla onun ağzını yutar, ama kendimi geri çekmeye zorlarım, ona nefes alma şansı vermek için.

Elodie nefes nefese, benim açgözlü saldırımdan şişmiş dudaklarını yalıyor.

Ellerim uyluklarının içinden yukarı kayıyor, gözlerimiz tüm bu süre boyunca birbirine kilitli.

Onun merkezini kaplayan nemli ipeğe ulaştığımda, boğazımdan gırtlaktan gelen bir homurtu kopar. "Tanrım, Elodie!"

Sırılsıklamdı ve elim ilk dokunduğunda tatlı bir inilti çıkardı.

Yanıyorum. Onu sadece sikmek istemiyorum, onu tamamen tüketmek istiyorum.

Her bir santimini.

Elbisesi arkasındaki fermuarı açıp başından çıkarıyorum. Artık bu muhteşem kadın, üzerinde sadece küçük siyah bir tanga kalmış durumda.

Giysilerinin altında hayal ettiğim vücut, bir erkeği diz çöküp dua etmeye zorlayacak türden.

İnanılmaz derecede ince beliyle, sadece kıvrımlı değil, aynı zamanda dolgun kalçalarının kontrastı, onları dişlerimle ve dilimle tatmak için beni çaresizce arzulandırıyor.

Dolgun ve narin vücuduna mükemmel bir şekilde orantılı göğüsleri, geniş ve pembe ile açık kahverengi arasında bir renkteki meme uçları, ağzımı istiyor.

Onu tekrar öpüyorum, iki göğsünü de ellerimle kavıyorum. Heyecandan ağırlaşmışlar, uçları sertleşerek zevk veren sıkı noktalar haline gelmişler. Başparmaklarımla meme uçlarını yuvarladığımda, neredeyse masadan atlayacak.

Onu sakinleştirip sandaletlerini çıkarmadan ayaklarını masanın kenarına koyuyorum.

Kendimi alçaltıyorum, sarhoş edici kokusunu içime çekiyorum ve sonra dudaklarımı hala onu örten kumaşa bastırıyorum.

İnce kumaşın üzerinden onu yalıyorum, ipek kumaşın içinden bile tatlılığını tadıyorum.

Külotunu yavaşça aşağı indiriyorum ve o da beni izlemek için dirseklerine dayanıyor.

O güven dolu gözlerde kendimi kaybediyorum. Onların her zaman bana bakmasını istiyorum.

Onun bana bu şekilde bakmasını asla engellemeyeceğim.

Düşüncelerim kaotik, karışık, sahiplenici, ama şu anda mantıklı olmasını umursamıyorum.

Kaos istiyorum.

Onun içinde kendimi kaybetmek istiyorum.

Bölüm 25

Alt dudağını ısıyor ve utanç duyduğunu anlayabiliyorum, ama bacaklarını kapatmaya çalışmıyor.

Sonunda çıplak amını ağzımın önüne getirdiğimde, yavaşça eğilip onu yalamaya başlıyorum.

O kıvranıyor ve ben bir meme ucunu yakalayıp ceza olarak sıkıyorum.

Elodie lezzetli bir ses çıkarır ve ben de tüm göğsünü ağzıma almak için yükselirim.

Dilimle gergin meme uçlarını daireler çizerek yalarım ve gözlerimi yüzünden ayırmadan iki parmağımı onun ıslak kıvrımlarına kaydırırım.

Başı tamamen teslim olarak geriye düşer, vücudu zevke teslim olur.

"Benim için çok ıslak. Tanrım, bu mükemmel," diye onu övüyorum ve parmaklarımı onun içine kaydırıyorum.

O inler ve etrafımı sıcak ve sıkı bir şekilde sıkar.

Yine, bana teslim olduğu, bana güvendiği bilinci beni doldurur, ama düşüncelerimin yönünü beğenmediğim için, şehvet dışında her şeyi uzaklaştırırım.

Bir göğsünü emiyorum, sonra diğerini, çünkü deliyim ve onun her santimini tatmak için açım. Ağzımı karnına, göbeğine doğru kaydırıp tekrar uyluklarının ortasına ulaştığımda, başını kaldırıp beni izliyor.

Şu anda gözlerinde bir kırılganlık var ve onun sahip olduğunu bildiğim içsel gücü ile bu savunmasız tarafı arasındaki kontrast, ki eminim çok az kişinin gördüğü bir taraf, ona dünyayı ayaklarının dibine sermek istememe neden oluyor.

Hislerimden hoşlanmıyorum. İlişkilerimi anlamam ve tanımlamam gerekiyor, ama o benim şimdiye kadar yaşadıklarımın hiçbirine uymuyor.

Yüzündeki hayranlık dolu ifadeyi silmek istiyorum, çünkü kendimi sonsuza kadar o ifadeye kaybedebilirim.

Aramızda sadece cinsel çekim var. Ben sadece onun arzusuna ihtiyacım var. Duygular peşinde değilim.

İki başparmağımla am dudaklarını ayırdım.

"Bu ilk seferinde yavaş gitmek istedim, ama sen beni delirtiyorsun, *bella*."

"Gianni, lütfen..."

Masada kalçalarını hareket ettirerek kaldırmaya çalışıyor, ama ben onu sabit tutmak için kalçalarından tutuyorum.

Dilimi onun içine daldırırken, başparmağımla klitorisini yavaşça dairesel hareketlerle okşuyorum.

Birkaç saniye boyunca elleri ahşap yüzeyde açık kalır, ama kısa süre sonra saçlarıma geçerler, ilk utangaçlığı geride bırakır, tatmin olma ihtiyacı onu ezip geçer.

Acele etmeden onu yiyorum, tadını çıkarıyorum.

Onun tadı, bir kadının o eşsiz kokusu, hızla bağımlısı olmak istediğim bir uyuşturucuya dönüşür.

O kadar hassas ki, dilimin her hareketinde yüksek sesle inliyor, yalvarıyor ve daha fazlası için başımı çekiyor.

Onun tatlı noktasını bulup, arzuyla titremeye başlayan gergin sinir demetini ovduğumda, Elodie ilk kez ağzımda patlar.

Vücudu şiddetle titrer ve bir yaban kedisi gibi, susuzluktan ölüyormuşum gibi her damlasını emdiğimde bana lezzetli bir doyunluk sesi verir.

Titremeleri azalmaya başladığında bile klitorisini okşamaya devam ediyorum ve o, gerginlikten bunalmış bir halde beni itmekle, yüzümü bacaklarının arasına sıkıştırıp orada tutmak arasında kalıyor.

Durmuyorum, yüzümü hala açgözlü bir şekilde amına gömüyorum. Ona hiç ara vermiyorum, ıslak kıvrımlarını, klitorisini yalıyor, sıkı kanalının derinliklerine dalıyorum.

İkinci orgazm, ondan günahkar bir inilti koparıyor. Aminin dudaklarını hafifçe ısıyorum ve o daha fazlasını isteyen inlemelerle haykırıyor.

Buna bağımlı hale gelebilirim. Onun zevkine. Onun her şeyine.

Sadece bacakları masanın üzerinde gevşeyip, bitkin düşmüş gibi görüldüğünde onu yalamayı bırakıyorum.

Vücudunda geriye doğru yolumu izliyorum, ama bu sefer o baştan çıkarıcı göğüslerde durmuyorum. Onun kendi tadını almasını istiyorum.

Onu derin bir şekilde öpüyorum, dilimle onu beceriyorum, her iki göğsünü yoğururken nefesini yutuyorum.

Bacaklarını belime doluyor ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor.

Öpücükler birbirine karışıyor çünkü ikimiz de durmak istemiyoruz; bu artık sadece arzu değil, ihtiyaç.

Onun dilini emiyorum ve o da bana daha sertçe karşılık veriyor.

"İstersen gömleğimi yırt, umurumda değil, sadece ellerini bana koy. Beni tırmalayın, Romani."

O itaat eder ve kumaştan düğmelerin çıkardığı sesi duyarım.

Gömleği, ceketini ve kravatı çıkarmak için yeterince uzun süre ayağa kalkarım, sonra onu kucağıma çekerim.

Ben onunla kapıya doğru yürümeye başladığımda, "Durma" diye yalvarır.

"İlk seferimizde seni masanın üzerinde sikmeyeceğim.

Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

"Bekleyemem, Gianni," diye inliyor, tırnaklarını kollarımda gezdiriyor.

Meme ucumu emdiğinde, pes ediyorum.

Etrafa bakıyorum ve ona zarar vermeyecek tek yüzey şöminenin yanındaki kalın halı, bu yüzden onu dikkatlice yatırıyorum.

Ben soyunurken, Elodie şehvet tanrıçası gibi yere uzanır, bacaklarını açar, göğüsleri düzensiz nefeslerle inip kalkar, gözleri utanmadan vücudumu tarar.

Yıldırım hızıyla prezervatifi takıyorum ve kendimi indirip bacaklarının arasına yerleşiyorum.

Sandaletlerini çıkarırım, sonra bacaklarından birini kaldırıp baldırından aşağıya, cinsel organına kadar öperim.

Klitorisini tekrar dudaklarımın arasına alıyorum ve o kıvranarak kendini bana sunarken, birden patlıyorum.

"Yavaş ve tatlı olanı sonraya bırak. Acıtırsa söyle, ama şu anda seni derinden sikmem lazım, *amore*."

O sırılsıklam, ama yine de parmağımı onun yarık boyunca kaydırarak benim için hazır olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Lütfen..."

"Bana daha fazla aç. Senin içine girdiğimi görmek istiyorum."

Kendimi alçaltıyorum, ama henüz ona dokunmuyorum.

"Çok fazla olursa bana söyler

misin?" "Bana zarar vermezsin."

"Asla, ama senin için deli oluyorum. Nazik davranmayacağım.

Bu sıkı küçük amcığı sikmek için can atıyorum."

Elimi kaldırıp parmaklarımla alt dudağını okşuyorum, onu ayırıp eğilip dilini emiyorum.

Yüksek sesle inliyor.

Penisimin başını girişine yerleştirip itmeye başlarım.

"Siktir!"

Elodie o kadar ıslak ki, küçük bir çiçek gibi açılıyor ve beni zorlukla da olsa içine çekiyor.

Amcığı çok küçük olduğu için zorlamam gerekiyor.

"Oh!" Duvarları penisimi sıkıca sarıyor ve ben daha başını içeri sokabildim. "Lütfen..."

"İşte böyle, uslu bir kız ol ve iste. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Göz bebekleri büyür, inler ve kalçalarını sallar. Çıkarım ve kalın ucumu kaygan kıvrımlarının arasında gezdiririm.

O inleyerek bacaklarını daha da açar, bu daveti reddedemem.

Yüzünü çerçevelerim ve o olağanüstü gözlerine bakarak tamamen dışarı çıkıp tekrar içeri girerim, onu tamamen içime alırım.

Dişlerimi sıkıyorum, çünkü onun cinsel organının beni kavraması, testislerime doğrudan bir şehvet dalgası gönderiyor - onu vahşi bir şekilde sikme, sınırsızca vurma dürtüsü beni deliliğin eşiğine sürüklüyor.

Ağzını ele geçiriyorum, sanki onun tatlılığı benim oksijenimmiş gibi, sanki o ve besinim bir ve aynıymış gibi onu öpüyorum. Sanki Romni büyüklerim her nefesime hükmediyorlarmış gibi.

Ondan tamamen çekiliyorum ve tekrar içeri girdiğimde, bana acı dolu, muhtaç bir inilti veriyor.

Tırnakları omuzlarıma batıyor, altımda kıvranıyor, sanki beni itip atmalı mı, yoksa daha sert sikmem için yalvarmalı mı karar veremiyor gibi.

Onu sahiplenmenin verdiği zevk vahşi, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Altımda kıvrımlı hareketler yapıyor, o sıkı küçük amcıyla beni yutuyor.

Beni sıkıştırış şekli enfes. Nefesi düzensiz ve cinsel organı küçük spazmlarla sıkışıyor, sanki tekrar boşalmak üzereymiş gibi.

Elimi saçlarına geçirip, bana bakmasını sağladım. "Bu gece uyumana izin vermeyeceğim."

Gözleri parlayarak, zorlukla yutkunur. "Uyumak istemiyorum. Uyandığımda her şeyin biteceğinden korkuyorum."

Söz vermek istemiyorum, ama garanti istiyorum.

Bugün için mi benim olacak bilmiyorum - aramızdaki ilişki kırılgan ve karmaşık - ama aynı zamanda, onu yakın zamanda bırakamayacağımı da biliyorum.

Tekrar bir ilişkiye girmek niyetinde değildim, ama içimdeki bir ses susturulmayı reddederek çığlık atıyor.

Benim.

Bölüm 26

İçimdeki kaosu bir kenara iterek, onun vücuduna binip, artık sınır tanımadan onu sikiyorum. Sert ve derinden.

Titriyor, ama yavaşlamamı istemiyor. Omuzlarımı kaldıraç olarak kullanarak kalçalarını kaldırıyor ve bana daha fazlasını vermeye zorluyor.

Amcığı o kadar sıcak ve ıslak ki, her çekip geri girdiğimde çıkan sesler beni delirtiyor.

Onu acımasız bir ritimle sikiyorum, kalın sikimin kalınlığını alması için amını genişletiyorum.

Her içine girdiğimde, sanki ilk sefermiş gibi hissediyorum.

Elodie beni zorlukla kabul ediyor, ama yine de daha fazlasını istiyor ve ben de hızımı artırıyorum.

Klitorisini okşuyorum ve beni sıkıca kavrayışı daha da yoğunlaşıyor.

Siktir!

Pozisyonumu değiştiriyorum, onu kucağıma çekiyorum, şimdi de benim uzunluğumun üzerinde kalmasını sağlıyorum.

"Ritmi kontrol et, *bella*. Sana zarar vermemek için kendime güvenmiyorum."

Kollarını boynuma doluyor ve her aşağı indiğinde ıslak buklelerinin pelvisime sürtündüğünü hissedince inliyorum.

Göğüslerini emiyorum, ağızıma sunulan o baştan çıkarıcı meyveleri.

Bu yolculuk işkence gibi. Beni sürerken kalçalarını sallıyor ve döndürüyor, üçüncü seferden sonra onu kucağımda sabit tutuyorum, sonuna kadar girmişken parmaklarımla klitorisini okşuyorum.

Zirveye ulaşması beni şaşırtıyor. İhtiyacı olan inlemeleri, zevkten çıkan hıçkırıklar, hızla en sevdiğim şarkı haline geliyor.

Hâlâ içindeyken ayağa kalkıp içinden çıkıyorum, ayakta kalırken onu kanepenin üzerine eğiyorum.

Uyluklarını açıp kendimi onun arkasına yerleştiriyorum.

Parmaklarımla kalçalarına sıkıca tutunarak, onun kaygan sıcaklığına sertçe giriyorum.

İkimiz de çığlık attık. Mükemmel uyumumuzun ham enerjisi bizi titretir.

"Seni sikerken o güzel amını okşa."

Sert ve acımasız darbelerle ona giriyorum.

Seksimizin kokusu, onun vücudu, ikimizin karışımı, havayı baş döndürücü, sarhoş edici bir parfümle dolduruyor.

Öne eğilip göğüslerini avuçlarım, bu da beni onun içine daha da derinlemesine batırıyor.

Yüksek sesle inliyor ve daha önce emdiğim için meme uçlarının hassas olduğunu biliyorum.

Onları çekiştiriyorum ve o bana doğru itiyor, bana onun zayıf noktalarından birini bulduğumu gösteriyor.

Bir elimle saçlarını tutarken, diğer elimle klitorisini okşuyorum ve vücudumu düzelterek ona daha sert giriyorum.

"Gel," emrediyorum.

Elodie asi olabilir, ama onu tanıyorum. Yatakta emir almayı seviyor gibi görünüyor, çünkü sadece yarım düzine kez daha ittiğimde benim adımları haykırıyor ve beni sıkıca sarıyor.

Penisim daha da şişiyor ve onun içine derinlemesine giriyorum.

Onunla birlikte acımasız bir orgazm yaşıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki prezervatiften dışarı akmasından korkuyorum.

Duyduğum boğazdan gelen şehvet çığlıklarının kendime ait olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Her damla spermim boşaldıktan sonra bile, durmak bilmeden ona girmeye devam ediyorum.

"Tanrım, kadın..."

Omurgasını öpüyorum ve dikkatlice çekiliyorum.

Onu nazikçe kanepeye yatırıyorum, sonra bitişik banyoya gidip prezervatifi atıp temizleniyorum.

Geri döndüğümde, beni sessizce izliyor. Onu kollarımın arasına alıp süitime taşıyorum.

Konuşmuyor, itiraz etmiyor, sadece tüm bu süre boyunca bana bakıyor.

Yatak odasına girmeden önce onu öpüyorum ve alınlarımızı birbirine değdiriyorum.

"Şu anda kelimelere ihtiyacım yok," diyor, sanki sessizliğimin olağandışı olduğunu hissetmiş gibi.

Onu sonunda elde ettiğimde, bunun yoğun bir deneyim olacağını biliyordum, ama onun içinde dünyadaki mükemmel yerimi bulmuş gibi hissedeceğimi hiç beklemiyordum.

Onu yatağa yatırdım. "Ağrıyor mu?"

"İyi anlamda," diye cevapladı uykulu bir sesle.

Komodinin çekmecesini açıp başka bir prezervatif alıyorum ve zaten tekrar sertleşmiş olan penisime takıyorum.

Gözleri büyüdü, sessiz bir soru.

"Seninle işim henüz bitmedi. Seni siktim, şimdi de zamanımı alacak, her santimini tadını çıkaracağım. Yavaş ve tatlı, söz verdiğim gibi. Bu gece bu amcığı terk etmeyeceğim."

Bu sefer, içine girdiğimde, doğrudan cennete sürüklendiğim hissine hazırlıklı olmaya çalışıyorum.

Onu sikmenin ne kadar inanılmaz olduğunu zaten biliyorum, ama bu önemli değil. Onun içine tekrar derinlemesine girdiğim anda, şehvet beni ele geçiriyor.

Yavaş başlıyorum, acele etmeden kayıyorum, açgözlü küçük amcığının sikimin her damarını yuttuğunu hissediyorum.

Elodie o kadar sıcak ki, prezervatifle bile onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

Yavaş bir ritimle girip çıkıyorum, bu ikinci turu

uzu

n Dirseklerimin üzerine yaslanarak, derin ve sabit bir tempo sür belirledim. "Uyluklarını sırtıma dolan."

mes Onun kıcını mükemmel bir açıyla kaldırıyorum, böylece her ini kayışında

sağl

ama

ya

çalış

ıyor

um.

onu çıldırtacak noktaya ulaşıyorum.

Ağız şoktan açılıyor, sanki daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiş gibi, ve birdenbire, onun bunu başka biriyle yaşamasını istemiyorum.

Bir yasa çıkarmak, onu benim ilan etmek istiyorum. Romani'nin vücudunun benim özel cennetim olmasını istiyorum.

Hızlanıyorum, onu daha açgözlülükle sikiyorum, göğsüm hem duyuşal aşırı yükleme hem de adını bile koyamadığım bir şeyle dolarken ona girip çıkıyorum.

Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi itmeye devam ediyorum, ta ki onun çığlıkları beni kontrolümü kaybetmeme neden olana kadar, gittikçe daha hızlı ve daha hızlı.

Göğüslerine yapışıyorum, hangisini emmeye karar veremiyorum, meme uçlarını yalayıp ısıyorum, sertleşmiş uçları dişlerimle kazıyorum.

O, miyavlama ile kükreme arasında bir ses çıkarır ve vahşi bir kedi gibi sırtımı tırmalar.

Bizi ters çevirip onu tekrar dört ayak üstüne getiriyorum ve onun cinsel organına derinlemesine dalıyorum.

Bana karşı itiyor, kendini açlığımla besliyor, ama bu hala yetmiyor. Onu dikleştiriyorum ve arkadan sikerken yüzünü çevirip ağızına giriyorum, dilini yalıyorum.

Onun cinsel organının dudaklarını ayırıp klitorisini masaj yapıyorum. O, benim isteğıme ilkel bir tepkiyle beni ısıyor. "Senin her şeyini ve seninle birlikte her şeyi istiyorum, kadın." "Sana hiçbir şeyi reddetmiyorum."

Onu ele geçirme ihtiyacım kontrolümü tamamen yok ederken, ona vurmaya devam ediyorum.

Cildimiz birbirine kayıyor, yoğun sevişmeden, açgözlü tutkumuzdan, amcığın sikimi yutmasından dolayı terden kayganlaşıyor.

Sınırsız şehvet. Kontrol edilemez arzu.

Mükemmel kimya.

Günlerce hissettiklerimi adlandırmaya çalışabilirim ama yine de aramızdaki bu bağı asla açıklayamam.

Elodie ateşli, seksi ama aynı zamanda nadir bulunan, enfes bir meyve gibi tatlıdır.

Sikim, boşalmanın ödülünü almak için çaresizce zonkluyor ve o beni sıkıca kavradığında, daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

"Bu sefer, sana bakarak boşalacağım, *bella*."

Çıkıyorum, yatağa uzanıyorum ve onu üstüme çekiyorum. "Beni sür."

Boynunun arkasını tutup onu ıslak, derin bir öpücüğe çekiyorum.

öpüy

oru Ben bırakınca, küçük elleri göğsüme dayanıyor. "Sikimi sür,
m. Elodie."

Ayaklarını yatağa dayadı, üzerime çömeldi ve ben küçük cinsel organının beni içine almasıyla neredeyse kendimi kaybediyorum.

Beni daha hızlı ve daha hızlı sürüyor, yukarı aşağı zıplıyor.

Hareketsiz duramıyorum. Belinden tutup, ona doğru itiyorum.

Çığlık atar ve başını geriye atar, yüzü yoğun zevkle buruşur.

Ona sertçe giriyorum, çıkıyorum ve tekrar giriyorum, her santimimi almasını sağlıyorum.

"Ahhh..."

"Bir kez daha benim için gel."

Saçlarını yumruklayıp sertçe giriyorum, kalçalarım onun yumuşak cinsel organına ve iç uyluklarına çarpıyor.

Sikiş çılgın bir zirveye ulaşır ve o çığlık atarak, ona ihtiyacı olanı vermem için yalvarır.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum, onu derin ve sert bir şekilde sikiyorum ve amcığı beni sıkıca kavradığında, boşaldığını anlıyorum.

Elodie son bir kez daha benim etrafımda titrer ve uzun, kesik kesik bir inilti çıkarır, yüzü mutlulukla doyunlaşır ve bu bakış beni doruğa ulaştırır.

İtmelerim neredeyse vahşi, güçlü hale gelir ve sonunda onun içine boşalıyorum.

Boşalmamın fışkırmaları prezervatifi doldurur, ama ben ona girmeye devam ederim, derinlere doğru iterek.

Onu nazikçe kaldırıp vücudundan kaydırarak yatağa yatırıyorum.

Sonra sırt üstü yere yığıldım ve onu üzerime çekip, dudaklarını öpüyorum.

Onun hızla atan kalp atışlarının benimkilerle aynı ritimde olduğunu hissediyorum.

Nefeslerimiz düzensiz, vücutlarımız ham ve yoğun bağımızın tatmin edici sisine sarılmış.

"Ben..."

"Hiçbir şey söyleme, Gianni. Eğer konuşursan, ben de cevap veririm ve duygularımı harekete geçiren bir şey olduğunda kafam karışır. Sadece beni tut. Beni bırakma. Lütfen, beni bırakma."

Elodie

Bölüm 27

Evet, ben bir korkakım, aksi takdirde uyanıp Gianni'nin artık yanımda olmadığını görünce bu kadar rahatlamazdım.

Sahip olmamaya, ait olmamaya alışkınım.

Sevildiğimi, arzulandığımı hissetmekten hoşlanmıyorum, ama o beni ilk kez aldığı andan itibaren tam da böyle hissettirdi.

Söz verdiği gibi, bütün geceyi benimle sevişerek geçirdi.

Orada hiçbir şey hiçbir şey hassas hassas yol
yolumuzda vücutlarımızın birbirimizi
birbirimize sahip olduğumuzu anlatmak istiyorum, çünkü birbirimize
olan arzumuzdan çıldırmıştık, ama buna *sevişmekten* başka bir isim
bulamıyorum, çünkü o her içimdeyken, aynı zamanda *benimle*
birlikteydi.

Kanımın her damlasında, vücudumun her hücresinde.

Gözleri gözlerime kilitlendi, parmaklarımız birbirine kenetlendi,
fısıldanan sözler... Her şey, dün geceyi asla unutamayacağım bir gece
haline getirdi.

Ondan önce, sadece bir erkek arkadaşım olmuştu. Kız
kardeşimle yaşadığımız hayat nedeniyle, koşu ve istikrarlı bir ilişkiyi
dengelemek kolay değildi. Bunun başlıca nedeni, eski erkek
arkadaşım Brent'e tam olarak güvenemememdi.

Ona aşık değildim, hissettiklerim Gianni'nin içimde uyandırdığı
duyguların yanında sönük kalıyordu, ama onu seviyordum ve bir
süreliğine tek bir şehre yerleşmeyi düşündüm, bu yüzden birlikte
kaldık.

Akşam yemeğinde buluşup iki ay boyunca çıktık, ta ki sonunda,
yirmi yedi yaşında, çiftlikte yaşadığım korkunç şeyden ziyade
normal seksin ne olduğunu öğrenmeye karar verene kadar.

İlk deneyimim güzel ve tatlıydı; her ne kadar beni çok etkilememiş olsa da, çoğu kadın bunu mükemmel olarak nitelendirirdi.

Hayatı istikrarlıydı, donanmada görevliydi ve Japonya'nın Okinawa kentindeki bir üsse tayin edildiği için evlenmek istiyordu.

Dünyada yalnız olsaydım, Roman tarafım bu macerayı kabul edebilirdi, ama kız kardeşimi asla geride bırakamazdım.

Ona durumumu açıkladığımda, ısrar etmeden kabul etti ve onu sevmesem de hayal kırıklığına uğradım ve ilişkimizin asla yürümeyeceğini anladım.

Gerçekten biriyle birlikte olduğumda, ılık bir ilişki istemiyorum; beni kaybedebileceğini düşünürse, peşimden gelen bir erkek istiyorum.

Mücadeleyi, gözyaşlarını, kapıların çarpılmasını, bana onun için mücadele etmeye değer biri olmadığını gösteren medeni bir "tamam, sana şans dilerim Elodie" demesini tercih ederim.

Ayrılmamızdan birkaç ay sonra, onun yüzünü zar zor hatırlayabiliyordum, bu da Amber olsun ya da olmasın, ayrılmanın doğru karar olduğunu kanıtlıyordu.

Ancak, bütün geceyi kollarında geçirdiğim kibirli İtalyanla, bunun asla olmayacağını biliyorum.

Gianni yoğun, sahiplenici ve baskın biridir. O ateş, hezeyan gibidir.

Beni korkutuyor çünkü sadece birkaç gün içinde beni gökyüzüne dokundurdu.

O, her zaman hayalini kurduğum türden bir tutku; ezici, karnında kelekler uçuran ve çoğu zaman kalbini ritmini bozan türden.

Bu bir karşılıklı alışveriş; ısırık için, yoğunluk için özür dilemek yok.

İtalya'daki durumumun tehlikeli olduğunu ve her an ayrılmak zorunda kalabileceğimi bilsem de, hissettiklerimden kaçmayacağım.

Yine de, onu tekrar görmeden önce biraz yalnız kalmam gerekiyor.

Süitine bakıyorum, duş almaya karar veriyorum ve ancak o zaman odama gidiyorum. Burada kıyafetim yok, ama gece yarısı duşu kullandığımızda orada bir bornoz gördüm.

Kalkıp banyoya doğru yürüyorum, ama oraya ulaşmadan onu *hissediyorum*.

Odaya girerken çıkardığı bir ses değil, tüylerimin diken diken olması onu ele veriyor.

Durup onun yaklaşmasını bekliyorum. Tamamen çıplak olmaktan rahatsız değilim.

"Romni" diye fısıldadı, arkamdan sarılırken ağzı boynumu okşadı.

Vücudu sertti, pantolonunun içindeki ereksiyon popoma baskı yapıyordu.

Onun büyük eli bacaklarımın arasına ulaşmadan önce bile, beklentinin verdiği bir ürperti karnımda yayılıyor.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekti. Hala uyuyor olacağını umuyordum."

"Neden?" diye soruyorum, ama sesim daha çok uzun bir inilti gibi çıkıyor.

"Senin amını kahvaltım yapmak istedim." "Ağzın çok pis, İtalyan."

"Aklım çok daha pis, *bella*."

Gianni beni kaldırır ve sadece onun kadar iri ve güçlü bir adamın yapabileceği bir hareketle, yüzüne oturmam için yere uzanır.

Utanmamak için elimden geleni yapıyorum, ama bu imkansız.

O benim ikinci ilişkim olsa da, önceki deneyimim, tatmin edici olsa da, çok sıradandı. Gianni'nin dün gece bana öğrettiği şeylerin üçte birini bile hiç yapmamıştım.

Belimi kavrar ve ağzının üzerinde dengede tutar.

"Aşağı in, Elodie. Açlıktan ölüyorum."

Tekrar sormuyor; beni ağzının üzerine oturtuyor. Sıcak dili içime giriyor, gece boyunca parmaklarının ve penisinin yaptıklarını taklit ediyor.

Sanki vücudum kendi iradesine sahipmiş gibi, yüzüne sürtünüyorum ve dişlerinin klitorisimi okşadığını hissettiğimde, sanki serbest düşüşteymişim gibi başım dönüyor.

O yetenekli, deneyimli ve çok geçmeden ben boşalıyorum. Orgazmım o kadar yoğun ki çenesini ve dudaklarını ıslatıyor ve o dilini üzerlerinde gezdirip ağızından kaçanları topladığında, neredeyse tekrar boşalıyorum.

"Duş almaya mı gidiyordun?"

Konuşmadan başımı sallıyorum.

Yine beni gücüyle şaşırtıyor ve ikimizi birden kaldırıyor.

Bir saniye sonra, ben banyoda duruyorum ve o benim için suyu açıyor.

"Yapma bakma bana bana bana bana *amore*. Ben bir beş beş dakika sonra video konferansım var."

"Ben bir şey demedim."

"Sen bir en en anlamlı gözlere gördüğüm gördüğüm gördüğüm en ifade dolu gözler, Romni. Buna bayılıyorum."

Gianni ellerini yüzüme koyup beni öper ve dillerimiz birleştiği anda sanki uçuyormuşum, kendimi kaybetmişim gibi hissederim.

Ellerinden biri sırtıma kayar ve beni kendine çeker.

Diğeri saçlarıma dolanır, başımı istediği yöne çevirir.

Onunla basit bir öpücük sadece öpücük değildir, bir bölgeyi ele geçirmektir.

Dili derine dalar, beni ele geçirir ve bana boyun eğdirdiğim için çıkardığı memnuniyet sesleri başlı başına bir ön sevişme gibidir.

Öpücüğü aniden bitirmiyor; yüzümde, gözlerimde, çenemde bir dizi öpücük izi bırakıyor.

Her okşamada beni daha da kendine çekiyor ve ben ellerimi saçlarına gömüyor, onu kendime çekiyor, bu ihtiyaca teslim oluyorum.

Beni banyo tezgahına oturtup kot pantolonunun fermuarını açmaya başladığında kendimi galip hissediyorum, ama sonra telefonu çalıyor ve o anı mahvediyor.

Yüzündeki çelişkiyi fark edince, "Kaçmayacağım" diyorum.

Şaka olarak söylemiştim, ama o gülümsemiyor.

"Kaçarsan, peşinden gelirim."

Başka bir erkekten gelseydi, bu söz beni korkuturdu. Ondan ise, bu tehdidini yerine getirmesini zorunlu kılan bir belge imzalamasını istiyorum.

Elodie

Bölüm 28

Gianni gittikten sonra, bir süre duşta kalıyorum.

Yaklaşık on beş dakika sonra, sadece bir havluyla sarınmış halde odama geri dönüyorum.

Telefonumu açıp mesaj var mı diye bakmaya karar verdim.

Mesaj var ve numarayı tanımıyor olsam da, bu sadece Amber olabilir.

Söylediğimi yapmış ve yeni bir telefon almış olmalı.

Kalbim endişeyle çarpmaya başlar.

Yatağa oturuyorum, deli gibi titriyorum ve kötü bir şey olacağından korkuyorum, ama sonra bunun sadece Teksas'tan ayrılacağına dair bir bildirim olduğunu fark edince tekrar nefes alabiliyorum.

Onu aramayı düşünüyorum, ama Beau'nun yakınlarda olabileceğinden korkuyorum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, telefon çalmaya başlar ve ben gülümserim.

Tanrım, aramızdaki bağ çok güçlü.

"Benim," diyor ve sinirlerim geri geliyor.

Sadece sesinden bile bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum.

"Amber, ne oldu?"

"Biri peşimden geldi, Elodie." "Tanrım!

Ne oldu?"

"Senin dediğin gibi cep telefonu almaya çıktım. İki adam arabayla bana çok yaklaşmıştı, ama Beau'nun korumaları eşlik ediyordu, ben farkına bile varmadım. Beni kurtardılar."

"Gerçekten iyi olduğuna emin misin?"

"Şimdi iyiyim. Neden bu sabah mesajıma cevap vermedin?"

"Cevap veremedim," dedim, ayrıntılara girmeden.

Gianni ile olan ilişkiimi telefonda kız kardeşime nasıl açıklayabilirim? Onun beni satın alması gerektiği için onunla birlikte olduğumu mu söyleyeyim? Amber, neredeyse bir sapığa satılmak üzere olduğumu öğrenirse, çılgına döner.

"Beni dinle," diye devam ediyorum. "Şimdi her zamankinden daha fazla Beau'nun yanında kalman gerekiyor."

"Biliyorum."

"Henüz bitirmedim. Onunla kal, ama gardını düşürme hatasına düşme, Amber. Kim olduğumuzu unutma. Güvenebileceğimiz tek kişi birbirimiziz."

Telefonu kapattıktan sonra kot pantolon ve kırmızı bir bluz giydim. Düz sandaletlerimi giydim ve saçlarımı açık bıraktım.

Neredeyse dün gece taktığım küpeleri tekrar takıyordum. Bileziklerim olmadan kendimi çıplak hissediyorum, ama onun bana aldığı bilezikler evde takmak için fazla gösterişli.

Aşağı inerken, Amber'a söylediğim sözlerin benim için de geçerli olduğunu düşünüyorum.

Rahatlamanın hatasına düşme, Elodie. Güvenebileceğimiz tek kişi birbirimiziz.

Merdivenlerin dibinde Gianni'yi görünce şaşıyorum.

"Toplantın olduğunu sanıyordum," diyorum, bu güzel adamın, şimdilik benim olan bu adamın, bana dünyanın en çekici kadınıymışım gibi bakmasından duyduğum mutluluğu gizlemeye çalışarak.

"Vardı. Bitti. Yürüyüşe çıkıp mülkü tanımak ister misin? Sonra da bu civarda bir yerde öğle yemeği yiyebiliriz."

"Bugün çalışmıyorsun mı?"

"Hayır. Bugün Pazar."

Son birkaç basamağı inebilmem için elini uzatıyor ve ben gülümsememi saklayamıyorum, çünkü o bunu kelimelere dökmese de, aramızdaki ilişki flört etmeye çok yakın.

"Çıkmadan önce konuşmak istediğim bir şey var."

"Neymiş?"

"Gerçek belgelerinin yeniden düzenlenmesini sağladım." Ona inanamadan bakıyorum. "Nasıl?"

Omuzlarını silkiyor. "Her zamanki üçlü: para, nüfuz ve mükemmel bir avukat. Artık sahte belgelerle dolaşmanı istemiyorum. Sen kaçak değilsin."

"Bir bakıma kaçak sayılırım. Hem tarikattan hem de Angelo'dan."

"Hayır, Elodie. Sen özgürsün. Kült fanatiklerine gelince... Onların soruşturulmasını sağladım."

Kalbim hızla çarpar. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet. Adamım kanıtları toplayacak, böylece yetkililer artık tarikatı ve üyelerini görmezden gelemeyecek. Angelo'ya gelince, onunla ben ilgileneyeğim. Bir daha asla kaçmak zorunda kalmayacaksınız."

Son basamaktan inip kollarımı boynuna doladım, ne kadar duygulandığımı gizlemeye çalışarak.

Bunları yapmak zorunda değildi. Belgelerimi düzenlemek zorunda değildi, tarikata müdahale etmek zorunda da değildi.

"Kaçmam gerekmiyor mu... senden bile?"

"Kaçarsan peşine düşerim dediğimde şaka yapmıyordum."

"Avcı gibi mi?"

"Ya da senin sahibin gibi."

Beni sadece kızdırdığını biliyorum, ama sanırım gerçeği açıklığa kavuşturmam daha iyi olacak. "Kimse bana sahip olamaz."

Kolunu belime doladı. "Hayır. Yanlış, *bella*. Kimse seni *kontrol etmiyor*, ama şüphesiz, sen benimsin."

"Sen kiminim?" Bir kadının sesi duyulur ve ben donakalırım.

Gianni'nin ifadesinden, bu ziyaretin hoş karşılanmadığını anlarım.

Bana sarılmaya devam ederken ziyaretçiye döner:

"*Anne*, burada ne işin var?"

"Giancarlo Andresano, annene böyle mi konuşulur?"

Sözlerine rağmen kızgın görünmüyor. Gülümsüyor ve bir kolunu hala bana dolamış halde, diğer kolunu açıp annesini kendine doğru çekiyor.

Bana olan ilgisini saklamaya bile çalışmıyor. "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

Bunu görmezden gelebilirim, ama intikamcı bir tarafım var.

"Memnun oldum hanımefendi. Benim adım Elodie Martin. Gianni'nin arkadaşı değilim. Kendini benim sahibim ilan etti ama yanılıyor. Ben onun kız arkadaşayım."

Bölüm 29

"Kız arkadaşı mı?" diye sorar annem, ikimizi de sırayla bakarak.

Küstah Romni'ye bakıyorum. İlişkimizi etiketleyerek beni utandıracağını düşünüyorsa, beni daha iyi tanıması gerekiyor.

"Evet, *anne*. Aslında Elodie'yi seninle tanıştırmayı düşünüyordum."

Güzel kadının yüzündeki gülümseme, bana şaşkınlıkla bakarken kaybolur. Annemin önünde onu sahipleneceğimi hiç beklemiyordu.

"Özür dilerim hanımefendi, sadece şaka yapıyordum. İlk başta düşündüğünüz gibi, biz gerçekten arkadaşız. Tekrar tanıştığımıza memnun oldum."

"Aslında henüz bir tanımlamamız yok," diyorum, belinden bırakmadan.

"Önemli değil," diyor annem, Elodie'ye elini uzatarak. "Ben Greta Andresano. Bu yakışıklı çocuğun annesiyim."

Tanrım!

"Bugün öğle yemeği vermeyecek miydin?" diye soruyorum.

Bir adım geri çekilir ve kendine özgü havasıyla iki elini gökyüzüne doğru uzatır.

"Herkes beni terk etti. Gaetano, bildiğin gibi, bu hafta bir yarışa katılıyor. Tommaso iş için seyahatte. Ve kızlar...

Ne diyebilirim ki? Çocuklar büyür ve kendi hayatlarını kurarlar."

"Oh, tamam, demek bu yüzden habersizce villama geldiniz, Bayan Greta?"

"Hoş karşılanmadım mı?"

"Her zaman hoş geldiniz, *Mamma*."

Onu inceleyerek neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kardeşlerim pazar günü öğle yemeği hazırlasa da hazırlamasa da, babamızı beklediği için evden hiç çıkmıyor.

"Üçümüz için öğle yemeği getirdim," diyor. "Arabadan almama yardım eder misin...?"

"Ben alabilirim," diyor Elodie ve annem ona anahtarları uzatıyor.

Normalde bunu kendim yapardım, ama kafamda bir tür uyarı zili çalmaya başlıyor.

Sadece o piçi beklemek için evde kalmamaya karar verdiği için değil, aynı zamanda annem tanıdığım en güçlü kadınlardan biri olduğu için. Ayrıcalıklı bir ortamda, zenginlik içinde büyümüş olmasına rağmen, o her zaman kolları sıvayan, asla hizmetçilere güvenmeyen bir tip olmuştur.

Öğle yemeği sepetiyle gelmemesi ona hiç yakışmıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, yüzünü ellerimle tutup gözlerine bakarak.

O da, yine kendisine hiç yakışmayan bir şekilde, başka yere bakıyor. "Öyleyim. Sadece günü evde tek başıma geçirmek istemedim."

Onu kucaklarım, artık benim bilmediğim bir şeyler döndüğünden şüphem yok.

İtalya'nın her yerinde, Dino'nun "meşru" eşi Carina'dan, yani üvey kardeşlerimin annesinden ayrılacağına dair söylentiler dolaşıyor. Ama annem gibi, bu kadın da o pisliğin büyüüne kapılmış gibi görünüyor, çünkü ikisi de ona cehenneme gitmesini söylemedi, bu yüzden otuz yıldan fazla bir süredir bu iç karartıcı duruma katlandıktan sonra şimdi bunu yapacaklarına inanmak zor geliyor.

"Sadece bir sepet mi, Bayan Greta?" diye soruyor Elodie, geri gelerek.

"Tatlım, ben İtalyanım. Bolluğu severim. Bagajda daha fazla yiyecek var," diyor gülümseyerek.

Bir buçuk saat sonra, ikisini izliyorum.

Elodie annemle konuşuyor ve cevap vermek istemediği soruları ustaca geçiştirmesini izlemek çok ilginç. Bu, öğrenilmiş bir yetenek gibi görünüyor.

Anladığım kadarıyla, bir kez bile yalan söylemedi, ama pek çok şeyi söylemedi.

Bugün evde personel yok. Buraya gelmeyi planlamadığım için onlara izin verdim, bu yüzden öğle yemeğini kendimiz hazırlamak zorunda kaldık.

Elodie mutfağa gidip tatlı getireceğini söylediğinde, annem "Elodie'nin Amerikalı olduğu konusunda daha önce söylediklerimi geri alıyorum. Onu sevdim" diyor.

"Onayınız için teşekkürler, hanımefendi," diyorum kuru bir şekilde.

Elimi hafifçe vurur. "Alaycı olma. Şimdi, bana cevap ver: onu kardeşlerine ne zaman tanıtmayı planlıyorsun?"

"*Anne*, sakın ol. Elodie ile ilişkim karmaşık."

"Ne anlamda?"

"Bunu gerçekten tartışmayacağım, Bayan Greta. Size tek söyleyebileceğim, zamanın işini yapmasına izin verin. Daha yeni tanıştık."

"Tamam, oğlum, kendine bunu söylemeye devam edebilirsin. Benim seninle 'yeni tanışmadığımı' hatırlatmak isterim."

"Bu ne demek oluyor?"

"Yemek boyunca gözlerini ondan ayırmadın."

"Bunda ne var ki? Elodie çok güzel bir kadın."

"Evet, öyle, ama güzellik her şey değildir. Capria da güzel bir kadın, ama içi boş. Bu genç bayanla aranızda ne var bilmiyorum, ama onun sana hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde dokunduğunu biliyorum."

Bunu inkar edemem, bu yüzden sessiz kalmaya karar veriyorum. Kişisel hayatımla ilgili ayrıntıları paylaşmayı sevmiyorum ve annem bir şeye takıldığında dedektiften daha kötüdür.

Günler sonra

Yatak odamın balkonunda bana sırtını dönmüş, ufukta yükselen ayı izliyor. Üzerinde sadece ipek bir bornoz var.

Sessizce yaklaşıyorum, ama yine de beni hissetmiş gibi, omzunun üzerinden bana bakıyor.

Belki bir gün onun güzelliğine alışırım, diyorum kendime, bunun imkansız olduğunu çok iyi bilerek. Aksine, birlikte yaşadıkça Elodie'ye olan hayranlığım daha da artıyor.

Tek kelime etmeden çenemi kafasına dayıyorum, onu arkadan sarıyorum ve ellerimi bornozun kemerine kaydırıp çözüyorum, bornoz ayaklarının dibine düşüyor.

"Bizi görecekler," diye inliyor, ben göğsünü avuçlayıp meme ucunu okşarken.

"Buradan görünmüyoruz. Belki yoldan geçen biri silüetlerimizi görebilir, ama herkesin sana ait olduğunu bilmesini seviyorum."

Kollarımda dönüyor ve bana sunduğu manzara bir anda şehvetli hale geliyor — geceliğinin bir askısı düşmüş, çıplak göğsünü ortaya çıkarmış.

—ve kutsal, günahkar bedeninde bir melek.

"Böyle şeyler söylediğinde senden nefret etmeliyim, şaka yaptığını bilsem bile."

"Ama nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Hoşuma gidiyor, çünkü sen de benimsin."

Onu hafifçe öpmek için kendime çekerim, sonra dudaklarımı boynuna doğru kaydırıp göğsünü ağzıma alırım.

Kollarımda eriyor ve ipek kumaşı kaldırıyorum, elim doğrudan bacaklarının birleştiği yere gidiyor.

Omuzlarımı kavrar ve kalkarak elime oturur. "Gelmek ister misin?" Başımı sallayarak cevap veririm. "Burada mı?"

"Seninle birlikte olursam, her yerde."

Parmaklarım onun ıslak cinsel organını okşarken, dilim sıkı küçük meme ucuyla oynuyor.

Bu ona yetmez; yüzümü yukarı çekip şehvetli bir öpücük verir ve ben onun bacağına belime doladığımda direnmez.

Eli, dayanılmaz derecede yavaş bir şekilde pantolonumun üzerinden sikimi okşuyor.

"Aç onları. Çıkar onu."

O benim dediklerimi yapar ve o narin parmakların beni sardığını hissettiğimde ağzına inlerim.

Bir saniye içinde, onu alma ihtiyacım tavan yapar ve onu kaldırıyorum, bacakları belime dolanır.

Onun sıkı sıcaklığına kayarken gözlerine bakıyorum ve beni her zaman çıldırtan zevk ifadesini yakalıyorum.

Onun uyarılmasının kokusu, ben kendimi tamamen onun içine gömdüğümde şaşkınlıkla küçük bir "o" şeklinde açılan lezzetli ağzı, tutkuyla parlayan gözleri... Her şey mükemmel bir şekilde birleşerek, etrafımızdaki dünyayı tamamen unutarak ona dalmamı sağlıyor.

Bir parça lucidite beni onu yatak odasına taşımaya itiyor. Ona verdiğim zevki kimsenin görmesini istemiyorum.

Onu duvara yaslayarak ayakta alıyorum, gittikçe daha derine giriyorum.

Sert bir sevişme. İnemelerimiz, vücutlarımızın çarpışması, kaçamayacağımız ve kaçmak da istemediğimiz şehvet dolu, şehvetle ıslanmış bir atmosfer yaratıyor.

Bir hayvan gibi hareket ediyorum. O da aynı açlıkla karşılık veriyor, beni o kadar sıkı sıkıyor ki, ihtiyacımdan başım dönüyor.

Elodie kalçalarını sallıyor, onu günahkar bir açıyla almama izin veriyor ve ben çekilip tekrar girince orgazm oluyor.

Bu anın ötesinde hiçbir şey yok. Evren yok, şüphe yok, sözler yok.

"Bana bak," diyorum.

O itaat ettiğinde, bana o altın mücevherleri hediye ettiğinde, yaklaşan orgazmıla vücudumun titrediğini hissediyorum. Birkaç kez daha ittim ve ancak o zaman içine boşaldım.

Onun zevkiyle kayganlaşmış olma hissi, bizim boşalmalarımızın karışması, sarhoş edici ve sadece birkaç saniye sonra bunun nedenini anlıyorum.

Gözlerimi kapatıp alnımı alnına dayıyorum. "Korunma kullanmadık."

Kollarımda sarsılır. "Beni indir."

Yavaşça çekiliyorum ama uzaklaşmasına izin vermiyorum. "Üzgünüm.

Sonuç ne olursa olsun, senin yanında olacağım."

"*Sonuç ne olacak?*"

"Hamileysen, sorumluluğu üstleneceğim."

Ben izliyorum yüzünü yüzünü solgunlaşmasını solduğunu, ve sonra o koşar koşarbanyoya

Elodie

Bölüm 30

"Elodie!" diye banyo dışından sesleniyor.

Kapıyı açmak istemiyorum, ama ben çocuk değilim. En başta kaçmamalıydım, ama panikledim.

Bir bebek mi? Hamilelik mi?

Tanrım, bu çılgın, dengesiz hayatıma bir çocuk getiremem.

"Bella..."

Kapının kilidini açıyorum ve yüz yüze geldiğimiz anda beni kollarına alıyor.

"Özür dilerim," diye

tekrarlar. "Seni

suçlamıyorum."

"Aramızda daha deneyimli olan benim. Hatırlamalıydım."

"Sorumluluk benim de vardı." "O zaman

neden kaçtın?"

"Korkmuştum. Hâlâ da korkuyorum."

Saçımı öptü. "Şaka yapmıyordum. Ne olursa olsun, senin yanında olacağım."

"Bunu düşünmek istemiyorum."

"Neden?"

"Bu bu belli değil mi? Bak bana hayat hayat
hikayeme Ailem ailem aşk evliliği yapmışlardı ama..."

Cümlemi bitirmeden yüzüm bir anda kızardı. Utançtan onu ittim.

"Tanrım, demek istediğim o değildi." "Ne demek istedin?"

"Evlilik hakkında. Atı arabadan önce koştum."

Banyodan çıktım ama o konuyu kapatmaya niyetli görünmüyordu. "Hey..."

"Şu anda bu konuyu konuşmasak olur mu?"

"Sorunu görmezden gelmek, onun ortadan kalkmasını sağlamaz."

Onu yeterince iyi tanıyorum, sinirlendiğini anlayabiliyorum. "Şu an için bir sorun yok. Bir jinekoloğa görünmek istiyorum, eğer biz... şey... birlikte olmaya devam ederseniz." "Birlikte olacağımızdan şüphe mi var?"

"Kimse geleceği tahmin edemez."

Beni şüpheyle inceliyor. "Ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

Biraz alaycı bir cevapla onurumu kurtarmaya çalışabilirdim, ama yalan söylemeyeceğim.

"Hayır, ama bugün olanlar tekrar olabilir çünkü ikimiz..."

"Birbirimizden ellerimizi çekemiyoruz, değil mi?" Sesi daha hafif geliyor ve ben ona yaklaşıp kollarımı beline doluyorum.

"Evet. En azından kendim adına konuşabilirim."

Çenemi tutup bana bakmamı sağladı. "Birbirimizi uzun süredir tanımadığımızı biliyorum, ama bir çocuğa asla sırtımı dönmeyeceğime emin olabilirsin."

Bu konuşmadan rahatsız olarak başımı sallıyorum.

Alnımı öptükten sonra, "Seni yemeğe davet etmek için geldim, ama aynı zamanda belgelerinin hazır olduğunu da söylemek için. Her şeyin yenisi var. Doğum belgesi, sosyal güvenlik numarası, pasaport. . ."

Gözlerim yaşlarla doluyor.

"Teşekkürler, Gianni. Çoğu insan için çok önemsiz bir şey olabilir, ama benim için bu, büyüdüğüm topluluğun dışında da var olduğumun kanıtı."

"Bunu söylemekten asla vazgeçmeyeceğim Elodie: Sana yaptıkları hiçbir şey, senin özgür olduğun gerçeğini değiştirmez. Sen her zaman özgür olacaksın."

Haftalar sonra

"Ne zaman görüşebiliriz sence?" Amber, telefonu açar açmaz soruyor.

"Henüz bilmiyorum. Ayrı kalmamızın daha güvenli olacağını düşünüyorum. Ülkeyi terk etmeyi düşünüyorum."

Hala ona İtalya'da olduğumu söylemedim çünkü paranoyam, birinin aramayı dinliyor olabileceğinden endişelenmeme neden oluyor.

Beau şimdiye kadar kız kardeşime iyi davranmış olsa da, ona güvenmiyorum.

"Ne? Aklını mı kaçırdın? Bensiz ülkeyi terk etmek mi? Hangi pasaportla?"

"Sakinleşebilirsen, her şeyi açıklayacağım. Giancarlo bir süre uzak durmam gerektiğini düşünüyor. Beni kaçıran adamlar senin peşinde değil Amber, benim peşimde. Bay LeBlanc'ın koruması altında sana asla dokunmazlar. Pasaporta gelince, erkek arkadaşım çok güçlü bir adam. Belgelerimi almayı başardı."

"Sahte soyadıyla mı?" "Hayır, gerçek soyadımızla."

Kız kardeşime yerimi saklamak zorunda kalmak midemi bulandırıyor, ama riske giremem.

"Beau'nun beni koruyacağını mı sanıyorsun? Bütün bunların onun yüzünden başladığını unuttun mu?" diye karşılık verdi. "Ondan bir şey istiyorlar ve ne olduğunu bilmiyoruz."

"Beni kaçıran adamlar Bay LeBlanc'tan korkuyorlar. Bundan eminim."

"Artık bu oyunu sürdürmek istemiyorum Elodie. Beau ile bir bağ kuruyorum ve ona zarar verecek bir şey yapmamış olsam da kendimi suçlu hissediyorum."

"Ona aşık mısın?" "Ne? Tabii ki hayır!"

Kendine yalan söylediğini biliyorum. Amber'ı çok iyi tanıyorum. Aralarında büyümeye başlayan duygu suçluluk duygusu.

"Bunun aşk ile ilgisi yok, sadakatle ilgili," diye devam ediyor.

"Seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm Amber, onu aldatmak zorunda kalman beni çok üzüyor."

"Benim kadar kötü hissetmiyorsun. En azından birlikte olduğun adam gerçeği biliyor."

"Biliyor. Ona her şeyi anlattım. Ve sana söylemem gereken bir şey var."

"Neden bahsediyorsun?"

"Giancarlo, geçmişimizi daha derinlemesine araştırmama yardım ediyor ve çok önemli bir şey bulmuş olabilir."

"Beni korkutuyorsun."

"Sakin ol. Henüz sana söylemem doğru mu bilmiyorum çünkü biz de emin değiliz."

"Benden nasıl bir şey saklayabilirsin? Biz her zaman birbirimizin dayanağı olduk!"

"Seni incitmek istemiyorum Amber. Seni acıdan korumaya çalışıyorum."

"O zaman sır saklayarak beni daha çok incittiğini bilmelisin. Başka kimsem yok."

"Üzgünüm. Seni incitmek istemedim. Haklısın. Annem, doğduğumda ikizim olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Geçen hafta, Gianni ikiz kardeşim konusunu tekrar gündeme getirdi ve bu hikayeyi derinlemesine araştırmaya karar verdi.

Herhangi bir sonuç beklemiyordum, bu yüzden buldukları beni çok şaşırttı.

"Hatırlıyorum, onlar... onlar..."

"Şşşş... Sorun yok. Ağlama. Bu yüzden sana henüz söylemek istemedim."

"Neden şimdi bu konuyu açtın?"

"Erkek arkadaşım, kardeşimizin hayatta olabileceğini düşünüyor." "Ne?"

"Evet, hayatta gibi görünüyor. Bizim gibi o da adını değiştirmede. Anlaşılan adı Amos ve şu anda ailesiyle birlikte Boston'da yaşıyor."

"Aman Tanrım! Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl hayatta kalmış?"

"Annemiz onu korumak için evlatlık vermiş.

Öyle yapmasaydı, onlar onu...

Onu öldürürlerdi, bunu söyleyemem. Annemiz onu evlatlık vermesaydı, o canavarlar onu öldürürdü.

"Onunla konuşmayı deneyebilir miyiz?"

"Evet, ama önce onu bir yoklayalım. İyi bir insan olup olmadığını bile bilmiyoruz, Amber."

"Boston'da yaşıyor mu demiştin? Onları uzaktan izlemeyi deneyebilirim, yani onu ve ailesini. Beau hep oradadır, bir dahaki sefere gittiğimizde bir görüşme ayarlayabilirim."

"Tamam, ama dikkatli ol. En az iki ay yokum. Mesajlaşabiliriz, ama telefon görüşmelerinden kaçınmak iyi olur. Bu arada Beau ile aranızda bir şey olursa... Eğer ikiniz..."

"Ayrılırsak?"

"Evet. Böyle bir şey olursa, sakladığımız parayı al, bana haber ver ve ortadan kaybol. Seni bulurum. Bana ihtiyacın olursa hemen geri döneceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Giancarlo'nun iyi bir insan olduğundan nasıl emin olabilirsin, Elodie? Yani, sana yardım ettiğini biliyorum, ama seni kaçırıldığın sırada tanıştıysa, bu onun o canavarlarla bir şekilde bağlantısı olduğu anlamına gelir."

"Onun gangsterlerle hiçbir bağlantısı yok, Amber. Karşılaşmamız tamamen kaderdi. Beau LeBlanc gibi biriyle birlikteyken beni yargılayamazsın."

"Bunu söylemen haksızlık. Ayrıca, Beau ile aramda güven yok. Sen ise bu ilişkiye balıklama dalmış gibisin."

"Ama sana iyi davranıyor mu?" Konuyu tekrar ona çeviriyorum.

"Evet, ama sonsuza kadar burada kalamam. Onun her zaman sürdürdüğü yaşam tarzı göz önüne alındığında, aramızda olanlar geçici."

Her an ayrılmaya hazır olmalıyım."

"Her şeye rağmen, her zaman ikimiz olacağız, Amber."

"Tamam," diyor ve telefonu kapatıyor.

Bölüm 31

Neredeyse iki ay sonra

"Bundan emin misin?" diye soruyorum Abaddon'a, bana verdiği raporu okur okumaz.

"Evet, öyleyim. Soruşturma çoktan başladı. Bugünkü *Washington Post*'a bakın. Tam sayfa bir haber var. FBI bu sefer derinlemesine araştırma yapmaya kararlı. Başka seçenekleri yok. Kompleks içinde işlenen suçların çeşitli kanıtlarını kamuoyuna açıkladık."

"Biz'in kim olduğunu açıklamıyor ve ben de bilmek istemiyorum. "Bunu nasıl başardınız?"

"Kanıtları topladık ve Twitter'da anonim olarak yaydık. Bir noktada viral oldu ve artık koltuk dedektiflerini ve onlara baskı yapan Amerikan halkını görmezden gelemediler."

"Peki ya kardeşi?"

"Amos Cooper-Hayes. Adamda bir sorun yok. Aksine. Emekli bir Yeşil Bereli, şu anda dünyanın en büyük güvenlik şirketinin sahibi, ancak..."

"Ne?"

"Şirketinin kayıt dışı işler yaptığından şüpheleniyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Hem o hem de ortağı Ethan Wright sırlarını iyi saklıyorlar, ama sanırım sadece dünyanın seçkinlerine güvenlik hizmeti vermiyorlar. Bence işlerinin bir kısmı benimkine çok benziyor."

"Paralı askerler mi?"

"Aşağı yukarı. Benim sözleşmelerim bireyleri 'temizlemek' içindir. Bu Amos... Sanırım o daha büyük operasyonlarla uğraşıyor, örneğin birkaç yıl önce Afrika'da totaliter bir liderin ortadan kaldırılması gibi. Onun şirketini bu *iş/e* ilişkilendiren söylentiler duydum."

"Nasıl hayatta kalmış olabilir? Bildiğimiz kadarıyla, erkek çocuklar on yaşında öldürülüyordu, ama bana verdiğin ön rapora göre, o henüz bebekken evlatlık verilmiş."

"Sanırım annesi ne olacağını anlamıştı. Belki kocası oğlunun doğumuna iyi tepki vermemişti. Asla kesin olarak bilemeyeceğiz. Gerçek şu ki, annesi onu doğduktan birkaç gün sonra terk etti. Bir not ve annesinin ona taktığı isim dışında hiçbir şeyi olmayan bir yetimhaneye bırakıldı."

"Onu araştırmaya devam etmeni istiyorum. Onlar buluşmadan önce kim olduğunu kesin olarak öğrenmem gerek. Elodie'ye zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Onunla birlikte mi kalıyorsun?"

"Zaten kalıyorum. Elodie benim kız arkadaşım."

Gülümseyerek başını salladı. "Hayat gerçekten de lanet olası bir çikolata kutusu, değil mi? O zaman, diğer alıcı, açık artırmada onu neredeyse satın alan adamın öldüğünü bilmek istersin belki."

Ona sessiz bir soru ile bakıyorum ve konuşmam gerekmeden, ne düşündüğümü tahmin ettiğini biliyorum.

Omuzlarını silkiyor ve uzaklaşmaya başlıyor. "Ne diyebilirim ki? Dünya tehlikeli bir yer, Gianni, özellikle de düşmanlarım için." Arabaya binmeden önce duruyor. "Ya da arkadaşlarımdan düşmanları için."

"Biz öyle miyiz?"

"Duygusal davranma, ama seni bir nevi ağabeyim olarak görüyorum. O pisliğin ortadan *kaybolmasını* erken bir Noel hediyesi olarak düşün."

"Peki Angelo?"

"O saklanıyor. Amcası onun ne yaptığını çoktan anlamıştır ve bana sorarsan, o pisliğin günleri sayılıdır."

"Benim istediğim bu değil."

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz, ama bir tavsiye istersen, sonuca odaklan. Her halükarda, o ölecek ve sen görevini yerine getirmiş olacaksın."

"Annen, henüz ailenle tanışmaya hazır olmadığımı kabul ederek çok anlayışlı davranıyor."

"Haftada bir kez buraya gelip seninle öğle yemeği yemeye itirazı yok."

"Evet, bu çok bir bir kızların sır diyor diyor yaramaz yaramaz bir gülümsemeyle

Onu kucağıma almak için elimi uzatıyorum. "Neden onlarla tanışmak istemiyorsun?"

Kafasını hayır anlamında sallar ama cevap vermez.

"Hayır ne?"

"Aramızdaki bu şeyi tercih ederim... Ailenle vakit geçirmeye başlamadan önce, ilişkimizin gerçek olduğundan emin olmak istiyorum."

Alnını öpüyorum, sonra ofisime gidiyorum.

Villaya yeni dönmüştüm ve onu yemeğe çıkarmayı planlıyordum, ama iştahım kaçtı.

"Gianni..."

Ona sırtımı dönerek dururum ve konuşmasını beklerim.

"Kızgınsın."

Ona dönerek, "Kardeşlerim seni henüz görmedikleri için birlikte olduğumuzu bilmiyorlar diye değil. Burası İtalya, Elodie, üstelik Toskana. Ailem tanınır ve kamuoyunda pek de ihtiyatlı davranmayız. İnan bana, kaldırım taşları bile senin benim kız arkadaşım olduğunu biliyordur."

"Kendimi
güvensiz
hissediyorum."

"Neden?"

"Senin dünyana ait değilim. Ya kardeşlerin beni yargılsa?"

"Kardeşlerim benden farklı değiller. Senin karakterini yargırlar, banka hesabını değil."

Dudaklarını ısırtıyor ve içsel bir mücadele verdiğini görebiliyorum, sonunda şöyle diyor: "Paris'ten döndüğümüzde annenin evinde bir öğle yemeği ayarla. Onlarla tanışmak istiyorum."

"Öyle olmaz. Hayatında yeterince zorlandın. Benimle birlikteyken, her zaman seçim yapma gücün olacak."

"Ama kararımı verdim. Yemin ederim."

Bana yaklaşır ve kollarını belime dolandır. "Seninle birlikte kamuoyuna çıkmaya hazırım, İtalyan."

"Bu benim sözüm değil mi? Genelde bağlılık isteyenler kadınlar değil mi?"

"Bu değil. Elinde nadir bulunan bir mücevher var."

Yüzünü tutup dudaklarından öptüm. "Buna şüphe yok. Sana göstermem gereken bir şey var. Neredeyse unutuyordum."

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarır, ihtiyacım olan şeyi açtıktan sonra ona veririm.

Başlıkta ne okuyacağını biliyorum.

Teksa's'ın kırsal kesiminde yeni keşfedilen bir fundamentalist tarikat, yerel yetkililer ve FBI tarafından soruşturuluyor.

"Aman Tanrım! Başardın!"

"Evet. Umarım sonunda harekete geçerler. Makalenin tamamını okuyun. İğreniyorum. Eski topluluğunuzu 'yeni keşfedilmiş' olarak nitelendiriyorlar. Orada yaşanan zulümler doğrulanırsa, ihmalkarlık suçlamasından kendilerini korumaya çalışıyorlar."

"En azından artık o yerleşkede yaşamın yanlış olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklar. Onları kurtarabileceklerini umuyorum."

Ne diyeceğimi bilmediğim için cevap vermiyorum.

Ne yazık ki, o kızların hiçbirinin, en azından eş olarak alınanların, gerçekten kurtarılabileceğine inanmıyorum.

Vücutları, maruz kaldıkları kötü muameleden kurtulabilir, belki. Ancak zihinleri bir daha asla özgürlüğe kavuşamayabilir.

Amos

Bölüm 32

"Birisi seni izliyor," diyor ortağım Ethan.

"Ne var bunda yeni? İlk kez olmuyor ya."

"Evet, ama önceden düşmanlar az çok biliniyordu." "Ethan, sadede gelebilirsen sevinirim."

"Lanet olsun, kötü ruh halin hiç düzelmiyor. Kız kardeşimle evlenince sakinleşirsin sanmıştım."

"Öyle oldu, ama gülümsemelerimi ona saklıyorum. Şimdi oyalanmayı bırak da ne olduğunu söyle."

"Endişelenecek bir şey yok. İtalya'da bir kadın, seninle ilgili her şeyi araştırması için özel bir dedektif tutmuş."

"*Bir kadın mı?*"

Ona bakıyorum ve ne düşündüğünü biliyorum. O ve ben hayatımızın büyük bir bölümünde en iyi arkadaş olduk; dünyanın dört bir yanındaki rastgele kadınlarla bağlanmadan seks yapma konusunda çılgın bir geçmişimiz var. Ama Lilly'yi bulduğumda bu sona erdi.

"Aklından geçenleri söyleme bile. Kız kardeşini asla aldatmam."

"Biliyorum. Eğer şüphelenseydim, bu kadar medeni bir konuşma yapamazdık. Tam da Lilly'yi kendinden daha çok sevdiğini bildiğim için, bu kadının sevgilin olabileceğini hiç düşünmedim."

"Harika. Artık benim bir aldatıcı olmadığımı kanıtladığımıza göre," diyorum kuru bir şekilde, "bana tüm hikayeyi anlatmaya ne dersin? Çünkü bunu zaten bilmediğine bir an bile inanmıyorum."

"Tabii ki biliyorum. Sen benim kayınbiraderimsin, ama aynı zamanda en iyi arkadaşımsın. Ailemize yakın olan herkes

benim tarafımdan incelenir."

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü dostluğumuzu yeniden teyit etmek için kelimelere ihtiyacımız yok. Onun için ölürüm ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyorum.

Lilly ile ilişkimizin başlangıcında, bir ara kavga etmiştik. O, benim kız kardeşinin yanına yaklaşmamı istemiyordu ve sonunda o kadar büyük bir hata yaptı ki, bu sadece ikisi arasında aylarca süren bir soğukluğa neden olmakla kalmadı, neredeyse bizim arkadaşlığımızı da mahvetti.

O ve ben gururlu adamlarız ve ikimiz için de geri adım atıp geçmişini silip temizlemek kolay olmadı, ama bugün, yıllar sonra, arkadaşlığımız eskisi gibi.

"Sana bir şey soracağım ve sen benim deli olduğumu düşüneceksin."

"Başından beri senin normal biri olduğunu hiç düşünmedim."

Bu apaçık bir gerçek. O benim en iyi arkadaşım, sadık ve onurlu, ama aynı zamanda avladığımız adamları uyumadan öldürebilecek birisi.

"İkiz kız kardeşin var mı?"

Vücudum gerginleşir. Çocukluğumdan bahsetmek istemiyorum. Hepsi koruyucu ailelerde geçirdiğim boktan anılar, sonndan bir önceki koruyucu aile beni bugünkü halime dönüştürdü. Evet, Lilly'ye aşık olup onunla evlenmek beni ne kadar değiştirirse değiştirsin, o insanlar benim bir parçamı öldürdüler ve o parça asla geri gelmeyecek.

"Geçmişim hakkında hiçbir ipucum olmadığını biliyorsun. Bunu araştırmamanın bir yolu bile olmadı. Beni yetimhanenin kapısına bırakan kişi bulunmak istemiyordu."

"Biliyorum, ama bir şeye bakmanı istiyorum." Masadaki zarfı işaret ediyor.

Onu alıp bir fotoğraf çıkarıyorum. Birkaç saniye boyunca konuşamıyorum.

Aynaya bakmak gibi.

Fotoğraftaki kadın benim kadın versiyonum.

Saç rengi, ten rengi ve aynı sarımsı tonlu gözler.

Bir sandalye çekip fotoğrafı daha yakından inceliyorum. Elbette dünyada doppelgängerler var, ama bu bir adım öteye geçiyor.

daha öte bir şey.

"Neden onun sadece kız kardeşim değil de ikizim olduğunu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Senin tam yaşını bilmiyoruz, değil mi? Her iki şekilde de yanılıyor olabiliriz. Ama bana göre bu kadın senin yaş grubunda görünüyor."

"Onu nasıl buldunuz?"

"P.I.'nın izini takip ederek. O Amerikalı, ama şu anda İtalya'da. Ama beni asıl ilgilendiren bu değil. Seni araştırması için birini tutmuş olması bir yana, geçmiş de büyük bir soru işareti. Senin kadar."

"Kimse izini kaybettiremez."

Sakinleştirici bir hareket yaptı. "Oraya geliyordum. Ne kadar iyi izlerini sakladığını düşünürse düşünsün, onunla ilgili her şeyi öğreneceğim. Ama birkaç güne ihtiyacım var. Bunu saklamak isteyeceğini düşündüm," dedi ve masanın üzerindeki bir kağıt parçasını işaret etti. "Onunla iletişime geçmek istersen diye."

Kağıdı alıyorum.

Elodie Martin.

Bir kız kardeşi mi? Hayır, imkânsız. Öyle olsaydı, neden beni şimdi arıyor?

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Henüz bilmiyorum. Düşünmem lazım."

Aynı gece

Lilly bana bakar ve bir şey sormaktan çekindiğini anlarım. Yıllar boyunca değişmeyen tek bir şey varsa, o da karımın hala beyninden ağzına giden bir filtreye sahip olmamasıdır. O lafı dolandırmaz.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Sen söyle Amos. Tamamen dalgınsın. Bruno sırılsıklam köpeği en sevdiğin koltuğa oturtunca bile şikayet etmedin."

Omuz silkiyorum. "O köpeği seviyor, bu yüzden umursamıyorum."

O da öfkeyle ayağa kalkar. "Peki. Sırlarını sakla."

"Lillyana..."

"Bana o alfa erkek ses tonuyla 'Lillyana' deme. Bir anlaşmamız var: yatakta benden sorumlusun, ama yatak dışında bir takımız," diyor, bana sırtını dönerek, aynı anda hem çok kızgın hem de çok seksi görünüyor.

Onun peşinden gidip koridorda yolunu kesiyorum çünkü her zamanki gibi haklı.

"Ethan benim ikizim olduğunu düşünüyor," diyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, şok olmuş gibi görünmek yerine gülümsüyor. "Biliyordum."

Sonra yatak odamıza doğru gitti. Bir dakika sonra cüzdanıyla geri geldi.

"Geçen gün alışveriş merkezinde bir kadına rastladım ve senin tıpatıp aynısı olduğunu düşündüm. Şimdi onun beni takip etmiş olabileceğini düşünüyorum. Çok gergin görünüyordu. Ama dur bir dakika. Bir terslik var. Senin ikizin olmak için çok genç görünüyordu."

"Bana *yaşlı mı* diyorsun?" Şaka yapmaya çalışıyorum çünkü gerçekte çok gerginim.

Olabilir mi? Bir kız kardeş?

Lilly ile tanışana kadar varlığından bile haberdar olmadığım kalbim, onun cüzdanından küçük bir kağıt parçası çıkarmasını izlerken göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Sana göstermek için adını yazdım ama sonra unuttum. İşte burada," diyerek kağıdı bana uzattı. "Amber Martin."

"Hayır. Bahsettiğim kadın, benim ikizim olabilecek kadın, Elodie Martin."

Oturma odasına geri dönüp Ethan'ın bu sabah bana verdiği zarfı sırt çantamdan çıkarıyorum.

Fotoğrafı çıkarırım ve yine benzerlik karşısında şaşkına dönerim.

"Bu o mu?" diye soruyorum.

Fotoğrafı elimden alır ve birkaç saniye sessizce inceler.

Bana ve fotoğrafa bakar, sonra başını sallar. "Bana çarpan kadın onunla tıpatıp aynı. Aslında seninle de aynı, ama o değil. O daha gençti, eminim. Bu da tek bir sonuca varıyor. Siz üç kişisiniz."

Elodie

Bölüm 33

İki hafta sonra

Kendime ona bir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum, ama sınırlarım bozuk.

Amber günlerdir haber vermiyor ve ben uçağa binip bu LeBlanc'ın peşine düşmek üzereyim.

Yatak odasında bir ileri bir geri yürüyorum.

Yeter! Bir şeyler yapmam lazım, yoksa aklımı kaçıracağım.

Gianni'den onun iyi olup olmadığını öğrenmesini isteyeceğim.

Kapıya doğru iki adım attığımda telefonum çalıyor.

Tanrı'ya şükranlarımı sunmak için neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum, çünkü bu onun için ayarladığım zil sesiydi.

"Amber?"

"Beau LeBlanc."

Titremeye başlıyorum. "Neden kız kardeşimin telefonu sende?"

"Amber kaza geçirdi."

Ağlamaya başlıyorum. "Ne? O iyi mi? Lütfen, ne olduğunu söyle."

"Bir araba çarptı, ama şu anda durumu iyi. Daha önce sana ulaşmaya çalıştım, ama görünüşe göre ikiniz de saklanma konusunda uzmansınız."

saklanma konusunda uzmansınız."

Onun yargısı umurumda bile değil. Sadece kız kardeşimin durumuyla ilgili ayrıntılara ihtiyacım var. "O kadar da değil, yoksa şu anda benimle konuşuyor olmazdın."

"Güvenlik şefim, kız kardeşimin vurulduğu yerin yakınındaki sokakta bu cep telefonunu buldu. Amber muhtemelen düşürmüştür."

"Kız kardeşimin iyi olduğuna dair bana söz ver."

"İyi, ama bir sorun var. Geçici hafıza kaybı yaşıyor."

"Tanrım!"

"Seni hatırladı, ama sadece uzak geçmişteki olaylarla ilgili olarak. Bir kız kardeşi olduğunu ve senin... tarikatın kontrolü altındayken yaşadığın her şeyi biliyor, ama geçen hafta ikinizin konuştuklarını hatırlamıyor."

"Onunla konuşmam lazım."

"Amber uyuyor. Bilmen gereken başka bir şey daha var Elodie: O benim çocuğumu taşıyor."

Ağlamam daha da şiddetleniyor.

Hepsi benim suçum. O lanet İtalyanlar beni kaçırmıyorsa Amber bu adamla ilişkiye girmezdi.

"Elodie, neler oluyor?" diye soruyor ve sesinin bu kadar sakin olmasına şaşırıyorum. Özellikle Sicilyalıların onun ne kadar tehlikeli olduğunu anlattıklarını duyduktan sonra, nefret dolu bir adam bekliyordum.

"Onun neden kulüpte seninle buluşmaya geldiğini biliyor musun, Beau?"

Sessizleşir ve korkum yeniden baş gösterir.

"Lütfen ona zarar verme. Çocuğunu düşün. Kız kardeşim hiçbir şeyden sorumlu değil."

Hâlâ konuşmuyor ve ben korkudan bayılmak üzereyim.

"*Bella*, ne oluyor?" Gianni odaya girerek soruyor, ama şu anda Beau'ya odaklanmam gerekiyor. Bay LeBlanc'ın Amber'a ve yeğenime zarar vermeyeceğine dair sözünü istiyorum.

"Lütfen efendim, yalvarıyorum. Kız kardeşime zarar vermeyin." "Elodie, telefonu bana ver," diye ısrar ediyor Gianni.

"Onu neden affetmem gerektiğini söyle," der Beau sonunda.

"Sicilya mafyasına ait bir barda çalışıyordum.
Her şey böyle başladı."
"Elodie!" diye bağıırır
Gianni.
"Bırak konuşayım. Kız kardeşimin hayatı tehlikede." Burnumu
çekerim. "Bay
LeBlanc, hâlâ orada mısınız?"
"Evet."
"Barmenlerden biri benimle arkadaş oldu. Amber ve ben bir iki
aydır Dallas'ta yaşıyorduk. Bunun bir tuzak olduğunu çok geç fark
ettim," diye başlıyorum, beni yavaş yavaş o iğrenç komploya nasıl
çektiğini hatırlayarak.
Barmen, kuzeninin lüks bir restoran için garsonlar aradığını ve
maaşın iyi olduğunu söyledi. Müdür benimle görüşüp beni hemen işe
aldığında, büyük ikramiyeyi kazanmışım gibi hissettim. Aslında,
Beau'ya yakın olmak için bir aday arıyorlardı, ama ben bu planı
ancak daha sonra fark ettim.
İşe alınmak, Angelo'nun tuzağına düşmekten çok da farklı değildi.
Kendimi çok kolay bir şekilde bu işe bulaştırdım. *Ne kadar aptalım!*
"Elodie?" Beau sordu ve beni geri gerçekliğe döndürdü.
"Beni kaçırdılar ve Amber'ı o gece kulübe gelmesi için şantaj
yaptılar, yoksa bana zarar vereceklerdi. Durum tersi olsaydı, ben de
aynısını yapardım."
"Neden onun bana gelmesini istediler?"
"Bilmiyoruz. İlk başta, sadece kulübe girip sana yaklaşması
gerekliyordu."
"Bir tür tuzak değil miydi?"
"Ne? Hayır! Kız kardeşimi gördün, o berbat bir yalancıdır. Sadece
çaresizlik ona böyle bir şey deneme cesaretini verdi."
"Nasıl kaçtın?"
"Bunu söyleyemem, çünkü bunun kız kardeşimle olan sorununla
hiçbir ilgisi yok."
Yine, bu sinir bozucu sessizlik, ama bu bu
cevapları almaya kararlıyım.
"Bana beni hatırladığını söyledin. Ne zaman onunla
konuşabilirim?"

"Doktor, onu hatırlamaya zorlamamamız gerektiğini söyledi, bu yüzden ikinizin konuşmasına izin verirsem..."

"Kız kardeşimle konuşmak için senin iznine ihtiyacım yok."

"Katılmıyorum. Dediğim gibi, ikinizin konuşmasına izin verirsem, bu konuyu açamazsınız. İtalyanlar ya da son zamanlarda olan hiçbir şeyi."

"Onu asla incitmezsin," diyorum, çünkü konuşmamızdan Beau'nun onu önemseydiği açıkça belli.

"Hayır."

"Yine de bana zarar verebileceğine inandırıdın."

"Onun tehlikede olduğunu düşünmeseydin bana gerçeği söyler miydin?"

"Muhtemelen hayır."

"İtalya'da ne yapıyorsun?" Konuyu değiştiriyor.

"Sicilyalılar peşimizde. Aslında daha çok benim peşimde. Onu Richardson'daki motelde bulduğunda, senin orada olduğunu biliyorlardı ve ona ilk plana sadık kalmasını emrettiler: sana yakın dur. Ama ben kaçtım," diyorum, yine aslında kurtarıldığımı detaylandırmadan, "ve o zamandan beri, sadece kendisi için endişelenmek zorunda kaldı."

"Korunacağını bildiği için benim yanımda kaldı."

Nedense bu beni kötü hissettiriyor, çünkü o kız kardeşimden hoşlanıyor gibi görünüyor, ama Beau onun tek istediğinin korunmak olduğunu düşünerek yanılıyor. Amber'ı tanıyorum ve onun ihanet etmesi gereken adama aşık olduğunu biliyorum.

"Eğer gerçekten buna inanıyorsan, kız kardeşimi hiç tanıımıyorsun demektir. Ona seninle kalmasını istedim, korunacağını söyledim, ama seninle olmak istemediğini düşünseydim, benim yanıma gelmesi için gerekli düzenlemeleri yapabilirdim."

"O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü onu kendimden daha iyi tanıyorum. Senin için neredeyse anında aşık olduğunu fark ettim. İkimiz de Roman ruhuna sahibiz. Her yerde mutlu olabiliriz. O senin yanında kalmak istedi."

"Eğer böyle düşünüyorsan, Amber'ı eskisi kadar iyi tanıımıyorsun demektir. O bir Romniya olmak istemiyor, bir papatya olmak istiyor."

"Evet, biliyorum. İstikrar istiyor. Ama senin akıllı bir adam olduğunu düşünüyorum. Onu gördün. Amber, tek istediği ev hanımı olmak olsaydı, istediği her erkeği ayaklarının altına alabilirdi. O seni seviyor, Beau."

Telefonu kapattıktan sonra, Gianni'nin kollarına yığıldım, bitkin düşmüştüm. "Elodie, ne oldu?"

"Amber bir kaza geçirdi ve hafızasını kaybetti." "Tanrım!"

"Hepsi bu kadar da değil. Beau'nun çocuğunu taşıyor. Onu görmem gerek."

"Paris'ten doğrudan Amerika Birleşik Devletleri'ne gitmemizi ayarlayabilirim."

"Benimle gelir misin?"

Gianni'nin katılacağı önemli bir etkinlik var, şirketlerinden biri Afrika ülkelerinde açlıkla mücadeleye yaptığı yıllık katkılarından dolayı bir ödül alacak. Bu, bizim ilk gerçek halka açık görünüşümüz olacak, çünkü İtalya'daki gezilerimizden farklı olarak, orada gazeteciler de olacakmış.

Bu, onun gurur duyduğu bir amaç ve ben de onun yanında olacağıma söz verdim. "Evet," diye cevaplıyor. "Seni tek başına Amerika Birleşik Devletleri'ne

Amerika'ya tek başına dönmene izin vermeyeceğim."

"Keşke daha güçlü olsaydım ve başa çıkabileceğimi söyleyebilseydim, ama evet, desteğini kabul edeceğim."

"Elodie?" diye sordu telefonda.

"Amber, Tanrım, çok endişelendim."

"Ben iyiyim. Beau dün seninle konuştuğunu söyledi."

"Üzgünüm kardeşim. Bir dakikadan az bir süredir konuşuyoruz ve ben şimdiden neredeyse her şeyi mahvettim. Son zamanlardaki geçmişinle ilgili hiçbir şeyden bahsetmemem gerektiğini biliyorum. Beau ile konuşmaya gelince, evet, dün konuştuk ve bana seni hatırlamaya zorlamamamı söyledi."

"Bak, bunun zor olduğunu biliyorum, benim için de öyle, ama doktor hafıza kaybının geçeceğini söyledi ve ben ona inanıyorum. Seni unutmadım, ama sadece uzun zaman önce birlikte olduğumuzu hatırlıyorum."

"Çiftlikte mi?"

"Evet, ve kaçışımızı. Kasabanın papazı ve karısının bizi bir süre sakladığını ve sonra Güney Carolina'daki bazı akrabalarımızın yanına gönderdiğini hatırlıyorum."

"Vay canına. Ben de neredeyse unutmuştum."

"Garip, dün New Orleans'a giderken gördüğüm bir kabusta parçalar halinde başladı, ama şimdi görüntüler bir film gibi net."

"Daha fazla anlat. Senin konuşmanı dinlemeyi tercih ederim. Kendimi kaptırıp, sormam gereken bir şeyi soracağımdan korkuyorum."

"Hatırlıyorum, sen yetişkin olmadan önce kaldığımız son evde bize belgeler vermişlerdi. Ayrıca Austin'de bir tarikat üyesine rastladığımızda bizi tanıdığını da hatırlıyorum. Kaçmak zorunda kalmıştık."

"Kaçtık. Çok korkmuştuk, değil mi?"

"Evet, ama neyi anlamadığımı biliyor musun?" "Neyi?"

"Neden hep Teksas'a geri döndük?"

"Sanırım o eyaleti evimiz olarak gördüğümüz için." "Belki," diyor. "Beau sana hamile olduğumu söyledi mi?"

"Evet. Sana baskı yapmak istemiyorum Amber, ama bu şekilde konuşmak çok zor. Yanlış bir şey sorup her şeyi mahvederim diye çok korkuyorum."

"Amerika'da mı yaşıyorsun?" diye sorarak konuyu değiştiriyor ve o anda, son konuşmamızda ona Toskana'yı anlattığım ve buradan fotoğraflar gönderdiğim için, yakın hafızasının gerçekten kaybolduğundan emin oluyorum.

"Hayır. Şu anda İtalya'dayım."

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

Tanrım, yakın geçmişteki anıları gerçekten silinmiş!

"Erkek arkadaşıyla, ama gelecek hafta Amerika Birleşik Devletleri'ne geri döneceğim. Sana sarılmam lazım."

"Gelmeni çok isterim. Hafızamı kaybetmeden önceki son aylarda aramızda olanları hatırlamasam da, en iyi arkadaş olduğumuzu biliyorum."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü sadece seni ve annemizi hatırlamamın bir anlamı olmalı. Babamın yüzünü bile hatırlamıyorum, sadece yaptıklarını hatırlıyorum."

"Belki de kötü şeyleri hafızandan silmişsindir."

"Tamamen değil. Yaşlıların Lucille'e zarar verdiklerini gördüğümüz günle ilgili bir kabus gördüm. Senin teorin doğruysa, bu anı silinmiş olmalıydı."

"Haklısın."

"Ayrıca, Beau ile nasıl tanıştığımı hatırlamıyorum, ama o bana ilişkimizin ciddi olduğunu ve her yere onunla gittiğimi söyledi. Onun çocuğuna hamileyim, bu yüzden gerçek bir aşk hikayesi olmalı, değil mi?"

Ağlamamak için kendimi zor tutarak sessiz kalıyorum. Amber, çocuğunun babasını tuzağa düşürdüğünü öğrendiğinde ne hissedecek?

"Neden bu kadar sessizsin?" diye sorar, endişeli bir ses tonuyla.

"Sana iyi davranıyor mu, Amber? Yani şimdi, uyandığından beri."

"Evet. Çok çekingen ve bazen uzun süre beni düşünceli bir şekilde inceliyor, ama beni sevdiğini ve istediğini hissediyorum."

"Peki ya bebek?"

"Henüz bu konu hakkında pek konuşmadık, ama Beau bana çocuğun ve benim onun olduğumuzu söyledi, bu yüzden baba olmaktan mutlu olduğunu düşünüyorum."

"Dediğim gibi, gelecek hafta Amerika'ya döneceğim ve seni göreceğim. Ne olursa olsun, hafızan geri gelse de gelmese de, her zaman benim küçük kardeşim olacağını ve hiçbir şeyin, hiç kimsenin senin yanında olmama engel olamayacağını bil."

"Beau'nun niyeti bu değil bence. Bizi ayırmak isteseydi, neden seninle iletişime geçsin ki?"

"İyi bir noktaya değindin." Bir süre durdum. "Umarım görüşmemiz sırasında daha fazlasını hatırlarsın. Geçmişimizle ilgili konuşmamız gereken önemli bir konu var. Seni kendi gözlerimle görmek ve iyi olduğundan emin olmak dışında, Amerika'ya biriyle görüşmek için geri dönüyorum."

Bir gün, ABD ülke kodlu bilinmeyen bir numaradan bir arama aldığımda ne kadar şok olduğumu hatırlıyorum.

Arayan Amos'tu.

Kardeşimin beni bulmadan önce benim onu bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Gianni bana hayatta olduğunu söyledikten sonra, düşüncesizce bir şey yaptım ve kendi başıma internet üzerinden Boston'da bir özel dedektif tuttum.

Uğur'un benim için açtığı ve o ana kadar hiç dokunmadığım hesaptaki parayı kullanmak zorunda kaldığımı itiraf etmekten utanıyorum, ama bunun iyi bir nedeni vardı.

Amos beni aradığı gün, o kadar şaşırdım ki konuşamadım, sadece onun sorduğu bir dizi soruyu dinledim.

O çok dürüst biridir ve beni korkuttu, ki bu nadir bir durumdur.

Bir kez bile kardeş olduğumuz konusunu açmadı. Çok garip bir konuşmaydı, bana Amerika'da olup olmadığımı sordu ve döndüğümde onu görmek için Boston'a gideceğime söz verdirdi.

Gideceğim. Onunla tanışmak için can atıyorum. Amber ile bağım çok güçlü, ama Amos benim ikizim. Diğer yarım.

"Görüşmeye gittiğin bu kişi tarikata mı aitti?" diye sordu ve beni şimdiki zamana geri getirdi.

"Hayır," diye cevap veriyorum, mümkün olduğunca az bilgi vererek, "ama daha fazlasını söylemenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Orada iyi misin diye sorabilir miyim? İtalya'da yaşadığını söylemiştin. Neden bu kadar uzağa gittin?"

"Çünkü erkek arkadaşımın memleketi. Daha fazlasını söyleyemem, yoksa seni tehlikeye atmış olurum. Beau, hafızanın kendiliğinden geri gelmesi gerektiğini açıkça söyledi. Beni tekrar arar mısın?"

"Evet, tabii ki. Bu, iki kız kardeş arasında olabilecek en tuhaf konuşma olsa da, sesini duymak hoşuma gitti. Elodie, her zaman yanımda olacağını söyledin, bunun tersi de geçerli. Hikayemizin önemli ayrıntılarını hatırlamasam bile, bana güvenebilirsin. Eğer birlikte olduğun adam...

"Ne demek istediğini anlıyorum. Merak etme. Ben iyiyim."

"Emin misin? Çünkü ben istersem, Beau sana yardım eder."

"Yardım edilecek bir şey yok abla. Ben iyiyim. Şimdi biraz sağlığından bahset. Hamile olmak nasıl bir şey? Daha çok acıkıyor musun? Miden bulanıyor mu?"

Bölüm 34

Paris Üç

Gün Sonra

"Benimle Amerika'ya gitmek zorunda değilsin," diyor, sessizliğimi yanlış yorumlayarak.

Şehre geldiğimizden beri beni izlediğini fark ettim. Ve er ya da geç bu sabah aldığım haberleri konuşmamız gerekeceğini bilsem de, bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

İki elimle saçlarımı okşayarak süitindeki tavandan tabana pencereye doğru yürüyorum.

Aşağıda, Quai d'Orsay'da insanlar benim endişelerime aldırış etmeden sakın sakın dolaşıyorlar.

Bu gece yapmak istediğim son şey, dışarı çıkmaktı. Bütün gece onunla, yatağımızda kalmayı tercih ederdim, böylece yakın gelecekte olacakları ona anlatmak zorunda kaldığımda, Elodie benim için ne kadar değerli olduğunu hiç şüphe duymazdı.

Ne yazık ki, bu olayı atlayamam.

"Amerika seyahatiyle hiçbir ilgisi yok," diye cevap veriyorum, ona dönmeden.

Başka bir şey söylemedi ve arkama baktığımda giyinmeyi bırakmıştı. Straplez sütyeni ve jartiyer kemeriyle uyumlu, minik kırmızı ipek bir tanga giyiyordu.

Elodie sadece güzel değil, aynı zamanda çok seksi. İtalya'da nereye gidersek gidelim, erkekler ona hayranlıkla bakıyor. O da bunu fark ediyor ama teşvik etmiyor. Romniya'm hayranlarını duygularını incitmeden reddetmenin özel bir yolunu bulmuş ve biliyorum ki hepsi bir gün şanslarının olacağını umarak uzaklaşıyor.

Bunu kasten yapmıyor. Çaba sarf etmeden baştan çıkarıcı.

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, onun benim yanımda olmasını istediğim kadın olduğundan o kadar emin oluyorum.

Hiçbir zaman önceki partnerlerimin yaptığı gibi kendini tamamen domine etmesine izin vermez.

Aksine, her zaman parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum ve bu beni çıldırtıyor ve aynı zamanda tahrik ediyor.

Ancak şu anda, onun muhteşem yüzünü yöneten, sanki dünyanın geri kalanının bilmediği sırları biliyormuş gibi görünen sinsi bir gülümseme değil.

Gerginlik hakim.

"Ben güçlüyüm," diyor basitçe.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Aynen dediğim gibi. Benden önce ne tür kadınlarla birlikteydin bilmiyorum, ama ben kırılgan bir çiçek değilim. Bitirmek istiyorsan, söyle yeter."

Bir an için ona bakakalıyorum, çünkü söyledikleri benim istediğimin tam tersi.

Beni içim dışıma çıkarmakta ustadır, bu yüzden anlamsız ifadesini reddetmek yerine, kendimi "İstediğin bu mu?" derken buluyorum.

Şimdi sıra ona sırtını dönmek için geldi ve tam isabet kaydettiğim hissi damarlarımdan zehir gibi akıyor.

"Cevap ver."

Hiçbir şey.

Hareketsiz duruyor, bana dönüp bakmıyor.

Bir görevi olan adam gibi ona doğru gidiyorum. Biz hiçbir zaman yarı gerçeklerle dolu bir çift olmadık. Aksine, acımasızca dürüstüz.

"Bana bak."

Çenesini kaldırarak dönüyor. Gururlu, meydan okuyan bir tavırla.

Benim.

"Seni artık istemeseydim, bunu açıkça söyledim," diyor sonunda.

Bu sabahki aşırı yükten kaynaklanan rahatlama ve sinir karışımı, beni karmaşık duyguların içine sokar.

Tek kelime etmeden onu kaldırıp dolap kapısına yapıştırıyorum. "Beni delirtmekten hoşlanıyor musun?"

"Beni kaybetme düşüncesi seni deli mi ediyor?"

Bunu ironik bir şekilde söylemeye çalıştığını biliyorum, ama aylarca birlikte olduktan sonra onu çok iyi tanıyorum ve bu meydan okumanın ardındaki kırılmanlığı görebiliyorum.

Cevap vermek yerine, yanlış anlaşılmaya yer bırakmayan bir dil kullanıyorum.

Külotunu yırtıp, sikimi serbest bırakacak kadar fermuarını açarak, uyarıda bulunmadan ve ön sevişme yapmadan onu alıyorum.

"Tekrar sor."

"Ahhhhh. . ."

"Sor, Elodie. Çünkü hala birbirimize ait olduğumuzdan şüphe duymana izin veriyorsam, yanlış bir şey yapıyorum demektir."

Sözlerini beklemeden, ona derinlemesine girerken ağzını yalıyorum.

Vücudu da aynı açgözlülükle cevap veriyor.

Beni sürer ve yüzümü tutar, öper ve ısırır, ona verebileceğim zevki açgözlülükle arar.

Sonra ikimiz de aynı anda gözlerimizi açıyoruz ve vahşi açlık, ihtiyaca dönüşüyor. Aciliyet, her zaman ulaştığımız bağlantıya, kelimeler olmadan birbirimize ait olduğumuzu gösterme konusundaki eşsiz yeteneğimize boyun eğiyor.

Ve orgazm nihayet geldiğinde, tüm şüphelerin silindiğine inanıyorum.
Yanılıyorum.

Resepsiyon salonundan geçerken "Bu kadar gergin olma" diyorum.

"Herkes bana bakıyor."

"Çünkü orada yok bir daha güzel kadın
burada, Romniya."

"Benim buraya ait olmadığımı biliyorlar."

"Bazıları bunun bir lütuf olduğunu
söyleyebilir."

"Sen bu dünyaya doğduğun için şaka yapabilirsin."

"Yanılıyorsun. Ben onlar gibi değilim ve onların ne düşündükleri umurumda değil, aksi takdirde kardeşlerimle çocukken maruz kaldığımız zorbalığın beni tanımlamasına izin verirdim. Başkalarının fikirlerini görmezden gelmeyi öğrendim."

Mamma, Dino ve Carina arasındaki aşk üçgeninin ayrıntılarını bilmiyor, ama annemle babamın evli olmadığını ve babamın resmi eşiyle paralel bir ilişki sürdürdüğünü biliyor, çünkü bir gece yemeğe çıktığımızda üvey kız kardeşim Chiar'a rastladık.

Ona ya da Ricco'ya pek yakın değilim, çünkü annem bir şekilde "rakip" aileye karşı kinimizi besledi.

Ancak son yıllarda, üvey kardeşimin oğlunun ölümü de dahil olmak üzere pek çok şey oldu ve yavaş yavaş hepimiz, *Mamma* da dahil, durumu farklı bir açıdan görmeye başladık.

Asıl suçlu kadınlar ya da biz çocuklar değiliz. Asıl suçlu Dino'nun kendisidir.

"Teşekkürler. Bunu duymaya
ihtiyacım vardı." "Neyi duymaya?"

"İnsanların bizim hakkımızda düşündükleri, bizim kim olduğumuzu tanımlamaz." Bana muhteşem bir gülümsemeyle bakıyor ve her zamanki gibi onu mutlu gördüğümde, içim ısınıyor.

Ama içimden bir ses, bu gece apartmana döndüğümüzde ona zarar vereceğimi söylüyor. Elodie'yi yeterince iyi tanıyorum, bazı tepkilerini tahmin edebiliyorum.

Sanki hayat benimle oyun oynuyormuş gibi, kontrolüm dışında bir roller coaster'a binmişim gibi, görmek istediğim son kişi ortaya çıktı.

Capria Mancini.

Elodie

Bölüm 35

Ünlü bir Amerikalı tasarımcının straplez kırmızı elbisesini, ona uygun sandaletleri ve kraliyet ailesine yakışır mücevherleri giyince kendimi çok güzel hissediyorum.

Aynı zamanda, panik atak geçirmenin eşiğindeyim. Gianni'nin yanında ilk kez yürümenin nasıl bir his olacağını hafife almışım — Toskana'nın küçük, şirin restoranlarında değil, milyonerler ve hevesli fotoğrafçılardan oluşan bir kalabalığın içinde.

Nereye baksam, sanki biri fotoğrafımızı çekiyor gibi geliyor.

O gün müzayedede olduğu hariç, hiç ilgi odağı olmamıştım ve o anı hiç de hoş değil.

Kamera flaşları gözlerimi acıtıyor ve birden fazla kez neredeyse tökezleyecektim. Tanrıya şükür Gianni kolunu belime dolamıştı.

Bugün daireden çıkmadan önce olanlar, hayır, aslında İtalya'dan ayrıldığımızdan beri olanlar, sinirlerimi hiç rahatlatmadı ve teknik olarak barışmış olsak da, kendimi gitar teli gibi gergin hissediyorum.

Ve şimdi, partinin başlamasından beş dakika sonra, onun ciddi bir ilişkisi olduğunu bildiğim kadını görüyorum. İnternette, dergilerde ve ünlülerin sitelerinde Gianni'nin onunla çekilmiş sayısız fotoğrafı var.

Adını bile biliyorum: Capria Mancini.

Evet, beni yargılayın, ama bu kadar güzel bir rakiple karşı karşıya kalan hangi kadın kendini güvensiz hissetmez ki?

Sarışın, zayıf, zengin ve geleneksel bir aileden geliyor.

Onun gibi biri için mükemmelliğin resmidir.

Dergilerin, yıllar boyunca sayısız kez ayrılıp barıştıklarını yazması da benim özgüvenime pek yardımcı olmuyor.

yıllar boyunca sayısız kez ayrılıp barıştıklarını yazması da özgüvenimi pek artırmıyor.

Hatta evlilikle ilgili spekülasyonlar bile vardı.

Siyah giyinmiş ve kıyafeti benimkine hiç benzemiyor.

Yırtmaçsız düz bir elbise. Sade ve zarif.

Birdenbire kendimi buraya ait hissetmedim.

Ya yanlış seçim yapmışsam? Ya elbisem çok gösterişliyse?

Gianni'nin isteği üzerine İtalya'daki villaya gelen stilist, elbisenin bu etkinlik ve vücut tipime mükemmel uyduğunu söyledi. Elbiseyi giydiğim anda ona katıldım, ama bunun nedeni etkinlikte İtalyan Barbie ile rekabet edeceğimi bilmiyor olmamdı.

Elbiselerimizin tek ortak noktası, ikisinin de omuzları açık olması.

Kadın yaklaştırmaya başladı ve yürürken bile bir kraliçe gibi hareket ediyordu.

Bu tür insanların arasına karışabileceğimi düşündüğüm için kendimi küçük ve aptal hissediyorum, ama aynı zamanda güvensizliğimi göstermeyi de reddediyorum.

"Gianni," diyor, sesi şehvetli bir mırıldanma gibi.

Eli belimin altına geliyor ve kumaşın içinden bile gerginliğini hissedebiliyorum. "Capria, nasılsın?"

Onun çok kibar olduğunu biliyorum. Personele karşı bile Gianni tavrını asla değiştirmez, ama şu anda onun sert, kapıyı tekmeleyen, "*Çekil kenara, gecemizi mahvediyorsun*" diyen türden biri olmasını diliyorum.

"Beni arkadaşına tanıtmayacak mısın?" diye sorar.

O, sırtıma hafifçe dokunur. "*Kız arkadaşım*. Elodie, bu Capria Mancini."

Elimi uzatmıyorum; o da uzatmıyor.

Tanrıya şükür, filmlerde yüksek sosyete hanımlarının yaptığı gibi sahte çift yanak öpücüğü vermiyor.

Onu tanımıyorum bile, ama şimdiden sevmedim. Eski sevgililerle arkadaş olmak bana göre değil. Eski sevgili her zaman rakip olacaktır.

Soyadımı söylememesini fark ettim ve bence bunu beni korumak için yaptı. Görünüşü ve davranışları bir kraliçe gibi olabilir, ama

kıskanç kadınlar hep aynıdır: diğer kadının adını Google'da aratıp onu araştırırlar.

"Burada olacağını söylememiştin," diyor ve bir kez daha onunla karşılaşmaktan hoşnut olmadığı izlenimini ediniyorum.

"Öyle mi? Benim hatam. Bu sabah kahvaltıda bahsettiğime yemin edebilirim."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Gianni bana bugün erken bir randevusu olduğunu söylemişti, ben de bunun şirketlerinden biri için olduğunu düşünmüştüm. Bir kadınla, hele ki eski sevgilisiyle olacağı hiç aklıma gelmemişti.

"Sen..." diye başlıyorum, onun her şeyi izlediğini umursamadan.

"Burada olmaz, *bella*. Sonra," diyor, belimi sıkıp yanağıma öpücük konduruyor.

"Oh, ona söylemedin mi? Merak etme, Elainy," diyor cadı. Eminim ki adımı bilerek yanlış telaffuz etti. "Gianni ve ben eski arkadaşız. Son ayrılığımızdan sonra iyileştiği için çok mutluyum. Anlaşılan, siz ikiniz ayrıldıktan hemen sonra ilişkinize başlamışsınız."

Bunu hayal edilebilecek en tatlı sesle söylüyor, ama ben bu oyuna kanmıyorum. Ben bir kadınam. Capria'nın kıskançlıktan yeşile döndüğünü biliyorum.

"Bilmiyorum," diye zorla kendimi söylemeye zorluyorum. "Genelde erkek arkadaşlarımdan geçmişine bakmam," diye ekliyorum, kasıtlı olarak çoğul kullanarak onun eski sevgilileri olan tek kişi olmadığını bilmesini sağlıyorum. *Vay canına, ne kadar olgunum.* "Biz birbirimizin bugünüz. Önemli olan bu değil mi?"

"Gelecek için endişelenmiyor musun?" diye sorar, ama ben cevap vermeden Gianni beni kendine doğru çeker.

"Seni tekrar görmek çok güzeldi Capria, ama şimdi Elodie'yi birkaç kişiyle tanıştırmam gerekiyor. İyi eğlenceler."

Ona cevap verme şansı vermeden beni uzaklaştırıyor. On adım bile atmadan başka biri bizi durduruyor.

Gianni'nin beni adama tanıttığını belli belirsiz fark ediyorum ve otomatik pilota gülümsüyorum, ama ne hakkında konuştuklarını hiç anlamıyorum.

Adam uzaklaştıktan sonra, "Sadece konuşmamı yapmam lazım, sonra gideriz," diyor.

"Neden eski sevgilinle kahvaltı yaptığını bana söylemedin?"

"Çünkü onunla buluşmam gerektiğini bu sabah öğrendim.

"

"Bu iyi bir cevap değil, Gianni." "Şu anda verebileceğim tek cevap bu."

"Konuşmaya beş dakika kaldı, Bay Andresano," diyor dedi.

"Sahne yakınında bizim için ayrılmış bir masa var," diyor Gianni endişeli bir şekilde.

"Oturmak istemiyorum. Heyecanlıyım. Biraz yürüyüşe çıkacağım. Sen konuşmanı yap."

Beni belimden çekerek kendine doğru çeker. "Rahat olmanı sorun etmiyorum, ama benim olduğumu unutma."

"Aramızda hafıza sorunu olan varsa, o da sensin Gianni. İlk günden beri sana söyledim: Ben hiçbir erkeğe ait değilim."

Cevap beklemiyorum. Eski sevgilisiyle kahvaltı yaptığını bana söylememesi beni incitti ve zaten iyi bir günde bile sinirliysen, kışkırtıldığında en kötü yanım ortaya çıkıyor.

Elodie

Bölüm 36

Hassas olmaktan nefret ediyorum ve bunun suçlusu sadece Gianni'ye aşık olmam.

Beni korkutan duygu değil. Bu kaçınılmazdı, çünkü onun "villasına" adım attığım ilk günden itibaren, kalbimi çalmak niyetinde gibi görünüyordu.

Aşık olmakla bir sorunum yok; sevilmek zorunda olmak hoşuma gitmiyor. Şu anda hissettiğim güvensizlik de hoşuma gitmiyor.

Belki de Plan B'yi uygulamaya koymanın zamanı gelmiştir, diye korkakça bir ses beni uyarıyor.

Eski bir hayali yeniden araştırmaya başladım: uçuş görevlisi olmak ve tüm dünyayı gezmek.

Amber ve ben liseyi çevrimiçi olarak bitirdik ve pazarlama alanında uzaktan eğitimle lisans derecesi aldım, çünkü bir keresinde uçuş görevlileri için üniversite diploması gerekli olmasa da, havayollarının özgeçmişlerde aradıkları bir fark yaratıcı unsur olduğunu, özellikle de pazarlama alanında okumuştum.

Yine de, gezgin hayatımızla bu hayalden öteye geçemedik.

Kız kardeşimi yalnız bırakıp o kadar uzağa gidemezdim.

Ancak Amber şu anda hamile. Muhtemelen Beau ile yerleşik bir hayata geçecek, bu yüzden ben de hayatıma devam etmeliyim.

Gianni ile olan bu durumun kalıcı olduğunu kesinlikle düşünmek istemiyorum. Bana ailesiyle tanışmamı istediğini söylemiş olsa da, bu isteğinin bizim için yaptığı planlardan çok, onun kişiliğiyle ilgili olduğunu düşünüyorum.

Bir noktada, aramızdaki çekim azalacak ve ben kırık bir kalple geride kalan kişi olmak istemiyorum.

Aynı zamanda, şu anda ayrılığı düşünmek çok acı verici.

Salonda amaçsızca dolaşıyorum, çünkü masada sakın bir şekilde oturamayacağımı söylediğimde yalan söylememiştim. Gergin olduğumda hareket etmem gerekir.

Bir garson şampanya kadehi ile geçiyor ve hayatımda hiç alkol tatmamış olan ben, katıldığımız onlarca akşam yemeğinde bile, bir kadeh alıp tek yudumda içmek için can atıyorum, ama kendimi kaybetmeyi sevmediğim için bu çılgın fikri bir kenara bırakıyorum.

Bir sütunun arkasına saklanıp, o lezzetli İtalyan aksanıyla İngilizce konuşmasını dinliyorum.

Birkaç dakika sonra, onun cazibesıyla dinleyicileri hipnotize ederken büyülenmiş bir şekilde, Capria'nın varlığına aşırı tepki gösterip göstermediğimi merak ediyorum.

Ne kadar yakışıklı olursa olsun, onun eski sevgililerinden biriyle karşılaştığım ilk sefer değildi, son da olmayacak, bu yüzden ya bununla başa çıkmayı öğrenirim ya da ilişkimizi bırakırım, ki şu anda bu aklımın ucundan bile geçmiyor.

Konuşmasını bitirdiği anda, salon alkışlarla çınılıyor ve her şeyin yolunda gitmesine seviniyorum.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünde, ağladığımı fark ediyorum.

Tanrım, bu da nereden çıktı? Ben o kadar hassas biri değilim.

Makyajımı düzeltmek için tuvalete gitmeye karar veriyorum, çünkü Gianni akşam yemeğine kalmayacağımızı söylese de, maskarası her yere bulaşmış, rakun gibi görünerek onun kolunda salonda yürümek istemiyorum.

Tualete giriyorum ve hemen dönüp çıkmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Capria bir arkadaşıyla birlikte burada. O da bir güzellik, bu seferki kızıl saçlı.

Onunla konuşmak istemiyorum, hissetmediğim sıcaklığı taklit etmekten de çok uzak duruyorum. Zoraki ilişkiler kuran biri değilim. Ya seni severim ya da sevmem. Her iki durumda da, bana bakarak bunu anlarsın.

Ondan hoşlanmadım, sadece Gianni'nin eski sevgilisi olduğu için değil, aynı zamanda üç dolarlık banknot kadar sahte görüldüğü için.

"Elainy, seni tekrar görmek ne güzel."

Bu sefer, adımları yanlış telaffuz ettiğinde hazırlıklıyım.

"Merhaba, Crapia!"

Gülümsemesi dondu ve bu kadar kısa sürede ona tekrar rastlamaktan rahatsız olmasaydım, olgunlaşmamışlığımıza gülerdim. Otuzlu yaşlarındaki iki yetişkin kadın, erkek arkadaş için kavga eden gençler gibi davranıyor. *Ne kadar alçaldığıma bak!*

"Birbirimizi pek tanıyamadık," diyor sahtekar kadın. "Gianni konuşmamıza pek izin vermedi."

Elimi kalçama koyuyorum ve eğer beden dilinden anlıyorsa, bunun bir savaş çılgılığı olduğunu tahmin edecektir.

Bugün neyim var bilmiyorum. Çok sinirliyim.

"Açık konuşalım: Seninle arkadaş olmak ya da 'seni daha iyi tanımak' istemiyorum. Buraya sadece makyajımı düzeltmek için geldim" —gözümü işaret ediyorum—"sosyalize olmak için değil. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve beni görmezden gel."

"Vay canına, ne kadar kaba!" diyor kızıl saçlı kadın, ama ben onlara ikinci bir bakış bile atmadan yanlarından geçip gidiyorum.

Tezgahın üzerindeki altın renkli kutudan bir mendil çıkarıp, neredeyse fark edilmeyen lekeyi silmeye başlıyorum.

Rujumu alıyorum, ama yeniden sürmeden önce Gianni'nin eski sevgilisinin "İlişkinizden bu kadar eminseniz, neden ona kahvaltıda neden buluştuğumuzu sormuyorsunuz?" dediğini duyuyorum.

"Bana söyleyecektir," diyorum, hissetmediğim bir kayıtsızlık takınıyorum. "İtalya'dan bu etkinliğe doğruca geldik. Dairede meşguldük ve henüz konuşacak vaktimiz olmadı."

Göz kırparak ve alaycı bir gülümsemeyle, ne kadar "meşgul" olduğumuzu ima ettim. Yüzündeki ifade birdenbire somurtkan bir hal aldı.

"Her şeyi öğrendiğinde o gülümsemenin ne kadar süreceğini göreceğiz. Belki bilmiyorsun, ama Gianni ve ben *yıllarca* çıktık. Şimdiye kadar hayatındaki tek ciddi kadın bendim ve otuz üç yaşında olduğunu düşünürsek bu hiç de azımsanacak bir şey değil."

"Ve neden bunun için endişelenmeliyim ki? Benim açımdan, sürekli ayrılıp barışmanız, onun sana karşı hislerinden emin olmadığını gösteriyor."

Ya da kendini sonsuza kadar bağlamaya hazır olmadığı, diye fısıldıyor güvensizlik sesi, ve hazır olduğunda, her zaman geri döndüğü kişiye bağlanacak.

"Hamileyim ve bebek Gianni'nin."

Böyle bir bomba atmak üzere olduğunu hiç belli etmeden bu haberi verir.

Nefes alamayacak kadar şaşkın bir halde tezgaha yaslanıyorum. Başım dönmeye başlayınca ciğerlerime derin bir nefes çekiyorum.

"Bugün ona söyledim. Sana bizim birlikte olduğumuzu bile söylememesi çok şey ifade ediyor. Gianni hakkında en ufak bir şey biliyorsan, yatakta senden ne kadar etkilenmiş olursa olsun, sonunda benimle olacağını bilirsin."

Ona susmasını söylemek istiyorum, ama aklımın bir köşesinde, ilişkimizin başlangıcında yaptığımız bir konuşmayı hatırlıyorum.

Hamileysen, sorumluluğu üstlenirim. Bir çocuğa asla sırtımı dönmem.

Boğazıma safra yükseliyor, ama yine de o kadına beni yıkıldığını görme zevkini yaşatmayacağım. Onu ve arkadaşını geçip tuvaletten çıkmaya çalışıyorum.

Neredeyse kapıya varmıştım ki bir acı çığlığı duydum. Dönüp baktığımda dehşete kapıldım. Capria yerde yatıyordu ve kafasında küçük bir kesik vardı.

İlk içgüdüm ona yardım etmek, ama yaklaşmaya çalıştığımda kızıl saçlı kadın bağıırıyor: "Ona saldırdın, deli! Polisi arayacağım!"

"Ne?"

"Kafasını tezgaha vurduğunu gördüm. Tanrı aşkına, Capria sana hamile olduğunu söyledi!"

Ayaklarımın altından zemin kayıyor gibi hissediyorum ve oda sanki bir blenderin içindeymişim gibi dönüyor.

Hareket edemiyorum. Gianni'nin sesinin adımı çağırdığını duyduğumda bile hareket edemiyorum.

Bölüm 37

Konuşmamı bitiriyorum, onu bulmaya kararlıyım, çünkü sahneden salonu taradığımda onu göremedim.

Elodie ayrıldığıımızda çok üzgündü ve ona söylemem gerekenleri söyledikten sonra gecenin daha da kötüye gideceğini biliyorum.

Ama sahneden indiğim anda, diğer proje ortakları ve gazeteciler tarafından çevriliyim.

Bu davayı gerçekten önemsiyorum ve kaydettiğimiz ilerlemeden memnunum, ama bu gece dikkatim kadınımda.

Herkesi başımdan savmayı başarıır başarmaz, Elodie'yi aramak için salonda dolaşmaya başlıyorum. Aniden, halüsinasyon gördüğümü sanıyorum: Abaddon, benimkine neredeyse aynı bir smokin giymiş, tamamen rahat görünüyor.

Onu hiç deri ceket dışında bir şey giyerken görmemiştim ve sanki bir domuz uçmuş gibi şok oldum.

Neredeyse bana bakmıyormuş gibi, ihtiyatlı ve yan bakarak yaklaşır ve şöyle der: "Konuşmamız lazım, ama önce, yerinde olsam tuvalete giderdim. Elodie on dakika önce girdi ve çıkmadı."

Ona selam vermeden, kendimi toparlamaya çalışarak salonun arkasına doğru yürüdüm.

"Düz, sonra sola," diyor ve ancak o zaman onun benimle birlikte hareket ettiğini fark ediyorum.

Koridorda tuvaletin dışında kimse yok ve Abaddon'un söylediklerinden endişelenerek, kadınlara özel bir alanda olmamın başkalarının ne düşüneceğini umursamadan içeri giriyorum.

Kapıyı açtığım anda, birinin bağırdığını duydum: "Onun kafasını tezgaha vurduğunu gördüm. Tanrı aşkına, Capria

az önce sana hamile olduğunu söyledi!"

Son birkaç adımı atıp, bir korku filmi gibi görünen bir manzarayla karşılaşıyorum.

Capria yerde yatıyor, kollarını karnını korumak için kucaklamış, Elodie ise birkaç adım ötede bana sırtını dönmüş duruyor. Bir partiden hatırladığım, adını bilmediğim bir kadın var. Bağırması olan o.

"Elodie?" diye sesleniyorum, ama kıpırdamıyor.

"Gianni, yardım et bana. Bebeğimiz..." Capria hıçkırarak ağlıyor.

Ben eylem adamıyım. Bir sorun çıktığında asla tereddüt etmem, ama şu anda ne yapacağımı bilmiyorum.

"Elodie?" Tekrar sesleniyorum.

Yerdeki Capria'ya bakıyordu, ama sonunda bana dönüyor. "Senin bebeğine mi hamile?"

"Evet," diye cevap veriyorum hemen, çünkü şu anda bu, sorunlarımızın en küçüğü gibi görünüyor. "Burada ne oldu?" Elodie'nin yaralandığına dair bir işaret arıyorum, ama yok.

"Gianni, lütfen, çocuğumuzu kaybetmek istemiyorum," diyor Capria. "Ne yaptığını söyle," diyorum Elodie'ye, telefonumu çıkarıp ambulans çağırmaya başlıyorum.

Ne olursa olsun, her şeyin Capria'nın kışkırtmasıyla başladığını biliyorum. Hamile olsun ya da olmasın, onu yeterince iyi tanıyorum ve Elodie'nin muhtemelen kendini savunmak için böyle davrandığından eminim, özellikle de ikiye bir durumdayken.

"Öyle mi yaptım?" Sesinde incinmişlik var.

"Önemli değil, *bella*. Ben senin yanıdayım. Her şeyi hallederim. Sonra konuşuruz."

Abaddon'un tuvalete girdiğini görüyorum, ama Elodie şok geçirmiş gibi donmuş durumda.

Tek düşünebildiğim, Capria'nın kız arkadaşımın adını lekelemek için ne yapacağı. Elodie'nin herhangi bir skandala karışmasını istemiyorum.

"Onu benim daireme götür," diyorum ona. "Birkaç saat sonra orada buluşuruz."

Elodie sadece bana bakıyor, ama sanki beni görmüyor gibi.

"Onu incittiğimi düşünüyorsun," diyor.

"Hayır, bir açıklaması olmalı. Seni tanıyorum. Kötü niyetle hareket etmezsin. Bize bir iyilik yap, evine git. Seni bulur bulmaz sana haber veririm."

Capria'nın yattığı yere, yere bakıyor. "Bu çocuğa acıyorum," diyor. "Hiçbir insan senin gibi bir anneyi hak etmiyor."

Arkasını dönüyor ve son gördüğüm şey Abaddon'un kolunun omuzlarına dolandığı.

"Gianni... bebeğimiz..." Capria, yarasının ciddiyetini kontrol etmek için çömeldiğimde tekrar söylüyor.

Sadece küçük bir kesik, neredeyse bir çizik. Şu anda beni endişelendiren bu değil; çocuğumun güvenliği.

Bu sabah bana hamileliği hakkında mesaj attı.

Onunla buluşmaya giderken, bir kabusa doğru yürüdüğümü biliyordum. Hem çünkü o, varisimin annesi olarak seçeceğim son kişiydi, hem de zamanlama daha kötü olamazdı. İtalya'ya döndüğümüzde Elodie'den benimle kalıcı olarak birlikte yaşamayı teklif etmeye kararlıydım.

"Ne oldu?" diye soruyorum, sakın kalmaya çalışarak.

"Bana saldırdı."

"Ambulans yolda, Capria, ve eğer gerçekten böyle olduysa, polise ifade vermen gerekecek. Umarım bu yerin kameralarla izlendiğini hatırlıyoursundur."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kadınlar tuvaleti mi?" "Evet," diye blöf yapıyorum ve yüzünün solduğunu izliyorum.

Diğer kadın yalanı ilk itiraf eden kişi olur. "Senin yüzünden polisle başım belaya girmeyeceğim, Capria. Dava açılırsa ailem beni öldürür."

"Neden bahsediyorsun?" diye kızıl saçlı kadına soruyorum.

"Kendi kafasını tezgaha vurdu," diyor kadın.

"Henné, yapma!"

"Üzgünüm dostum, ama senin kıskançlığın yüzünden hapse girmeyeceğim. Tartıştılar efendim, ikisi de birbirlerine hakaret ettiler, ama kız arkadaşın gidiyordu. Capria onu ortadan kaldırmak istedi ve kasten kafasını vurdu."

Hırsızlar arasında onur var mı? Sanmıyorum.

Ayağa kalkıp, çocuğumu taşıyan yılanı da ayağa kaldırıyorum.

İlk başta, bana hamile olduğunu söylediğinde yalan söylediğini düşündüm, ama testleri ve ultrasonu göstererek bunu doğruladı.

Tuvaletin kapısı açılır ve sağlık görevlileri içeri girer. "Ne oldu?" diye sorar içlerinden biri.

Onun açıklaması için beklerken, gözlerine bakıyorum. İlişkimizin geleceğinin onun söyleyeceklerine bağlı olduğunu biliyor.

Bu sabah ona söylediğim gibi, hamilelik boyunca tüm desteğimi vereceğim; bu, bir çift olarak birlikte olacağımız anlamına gelmez. Elodie benim istediğim kişi, ama bir çocuğa asla sırtımı dönmem.

"Kayıp düştüm," diyor adama, sonra bana bakıyor. "Affet beni. Kışkandım ve ne yaptığımı düşünmedim, ama başımı çarptığımda gerçekten başım döndü ve düştüm. Bebek için korkuyorum. Bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Şu anda ona duyduğum nefret ölçülemez, ama aynı zamanda Elodie'nin sözlerini hatırlıyorum. O haklı. Hiçbir çocuk Capria'yı anne olarak hak etmiyor ve kaderin bir cilvesi olarak, benim çocuğum onun vücudunun hapishanesinde mahsur kaldı. Onu korumalıyım.

"Hanımefendi, gerçekten hamileyseniz, sizi testler için hastaneye götürmemiz gerekiyor."

"Gianni," gözyaşları içinde yalvarır, "beni affet. Senin nezaketin hak etmediğimi biliyorum, ama benimle gel. Sonra kız arkadaşının yanına dönebilirsin, ama şu anda sana ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum, çenemi o kadar sıkıyorum ki acıyor, ve sağlık görevlisinin onu yürüyerek dışarı çıkardığını izliyorum.

Yaklaşmaya çalışıyor, kolumu tutmaya çalışıyor, ama ben çekiliyorum. "Bana dokunma. Bir daha bana asla dokunmayacaksın, Capria." Sonrasında olan her şey bir kabus gibi geçiyor.

Bir taksiye binip ambulansı takip ediyorum, çünkü Abaddon'un şoförümü Elodie'yi daireye geri götürmek için aldığını düşünüyorum.

Yol boyunca Elodie'nin telefonunu defalarca aramaya çalışıyorum, ama direkt sesli mesaja düşüyor. Abaddon'a bile ulaşamıyorum. Her zaman benimle iletişime geçen oydu, sonra telefonu elinden çıkardı.

Bir buçuk saat sonra, Capria'nın muayene edilmesini beklerken aklımı kaçırmak üzereyim.

Hamileliği nedeniyle muayenelerde dikkatli davranıyorlar ve sonunda bir gece hastanede kalmasına karar veriyorlar.

Sabah saat sekizde, Elodie'ye ulaşmak için uykusuz bir gece geçirdikten sonra, Capria taburcu ediliyor.

Onu taksiye kadar götürüyorum ve şoföre onu ailesinin şehirdeki dairesine götürmesini söylüyorum. Arka koltuğa oturur oturmaz ona şöyle diyorum:

“Ortak sorumluluğumuzu dostane bir şekilde yerine getirmeyi amaçlıyordum. Bugün, bunu imkansız hale getirdin. Avukatlarıma, çocuğumu taşıdığın süre için bir anlaşma hazırlatacağım. Bebeğin gelişimi hakkında aylık raporlar istiyorum, ama şimdi söyleyeceklerimi dikkatle dinle. Hayır, daha iyisi, sözlerimi *kaydet*: Senden, seninle veya seninle ilgili hiçbir şey istemiyorum. İlişkimiz bitti.”

Elodie

Bölüm 38

“Amos, rahatsız ediyor muyum?” Yeni keşfettiğim kardeşim telefonu açar açmaz soruyorum.

Boston'a giden bir biletle havaalanındayım ve birkaç dakika sonra uçağa binmeye başlayacağız. Havaalanında yeni bir telefon aldım. Gianni'nin bana verdiği telefonun şarjı bitmiş, bu iyi oldu çünkü henüz onunla konuşmaya hazır değilim.

Bir ara konuşmamız gerekeceğini bilsem de, bugün bunu yapmak istemiyorum.

Şu anda onu sevdiğim kadar nefret ediyorum.

Beni araması için üç saatten fazla bekledim. ama o yapmadı. Sonunda ben de yıkıldım. Yıllarca kendime acımayı reddettiğim için sadece ara sıra gözyaşları dökerek geçiştirmiştim, ama sonunda teselli edilemez bir ağlamaya boğuldum.

Ağlayacak bir şey kalmayınca duş aldım, dolaptan kot pantolon ve kazak aldım ve havaalanına geldim.

Duş alırken sabit telefonun çaldığını duyduğumu hatırlıyorum, ama emin değilim.

"Elodie, ne oldu?"

"Şey... bir şey yok," diyorum, soruya şaşırılmış bir şekilde, ta ki Paris ile Boston arasında altı saatlik bir saat farkı olduğunu hatırlayana kadar.

Amerika'da saat gece on bir! Saat dilimi aynı olsa bile, birini aramak için çok erken bir saat.

"Aman Tanrım! Özür dilerim. Saati unuttum. Ailenizi uyandırdım mı?"

"Hayır. İyi misin? Konuş benimle."

"Bugün Amerika Birleşik Devletleri'ne geri dönüyorum ve Louisiana'da Amber'ı görmeden önce, istediğin gibi seninle buluşmaya karar verdim. Aramam yanlış mıydı? Orada saatin ne kadar geç olduğunu hatırlasaydım aramazdım, yemin ederim."

Bu sadece üçüncü konuşmamız, ama ilk aramanın şokundan sonra, onunla daha rahat hissediyorum. Sanırım bunun tersi de geçerli.

Amos lafını esirgemeyen biridir ve ben bunu seviyorum. Beni aramadan önce hakkımda araştırma yaptırdığını söyledi. Hatta annemizin adını bile bulmuş: Estrella De León. Annemin bile kesin olarak bilmediği, İspanya'da doğduğu haberini bana getirdi.

Ailesi sürekli taşındığı için, annemin kendi ifadesine göre, taşıdığı doğum belgesi güvenilir değildi, ama Amos tarihimizi derinlemesine araştırmayı başardı.

Ayrıca, doğduğumuz tarikat hakkında öğrendiklerini de anlattı. Amber hakkında konuştuk ve artık kız kardeşimizin New Orleans'ta olduğunu ve bebek beklediğini biliyor. Ona, hafızasını kaybetmesine neden olan kazayı anlattım.

"Sorun değil. Ben gece kuşuyum. Ama neden planlarda ani bir değişiklik oldu? Önümüzdeki haftanın ortasına kadar Avrupa'dan ayrılmayacağını söylemiştin."

"Sadece... hemen geri dönmek istedim," dedim, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Hala benimle öğle yemeği yemek istiyor musun diye aramıştım."

"Evet, buluşuruz. Boston'a iner inmez haber ver."

Telefonu kapattıktan hemen sonra, hoparlörden biniş anonsu duyulur. Sadece gerekli eşyaları aldığım için neredeyse boş bir el çantası ve küçük bir çapraz çanta ile ayağa kalkarım.

Kapıya doğru ilerlemeden önce arkama bakıyorum ve son dakikada, romantik filmlerdeki gibi Gianni'nin ortaya çıkmasını umduğum için kendimden biraz nefret ediyorum.

Böyle bir şey olmayacak, aptal.

Uçağa binmek için sıramı bekledim ve çantamı baş üstü dolabına koyduktan sonra nihayet oturduğumda, emniyet kemerimi bağladım ve

gözlerimi kapatıyorum.

Biri bana sorsa, etkinliği nasıl terk ettiğimi söyleyemezdim.

Abaddon'un benimle olduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Bana sorular sordu. Ben hiçbir şey söylemedim.

Asansörde benimle birlikte yukarı çıktı ve benim güvende olduğumdan emin olduktan sonra gitti.

Konuşmam gereken kişi o değildi. Konuşmam gereken kişi Gianni'ydi ve ben onunla zaten konuşmuştum.

O kadına zarar vermediğimi söyledim, ama yine de Abaddon'a beni oradan çıkarmasını söyledi ve kadının yanında kaldı.

Capria, onun çocuğunu taşıdığını söyledi. Gerçekten öyle mi? O cadıyı az da olsa gördüğüm kadarıyla, emin değilim.

Olan biten her şey, o insanların önünde ağlamaya ramak kalmıştım ve beni bu kadar kırılğan hissettirdikleri için herkesten nefret ediyordum.

Şimdi apartmanda neden tuhaf davrandığını anlıyorum. Hamilelik hakkında konuşmak için buluşmuşlar.

O gün bana anlattıklarına göre prezervatif kullanmadan seks yapmışlar ve aralarındaki ilişkiyi düşünürsek, elbette evlenecekler.

Ama Gianni benimle ilişkisini bitirmek istiyorsa, neden bugün tüm o tiyatroyu yaptı?

Kafam karışık bir şekilde başımı sallıyorum. Dinlenmeye çalışmalıyım.

Üşüdüğüm için başımın üstündeki havalandırmayı kapatmak için uzanıyorum. Sonra çantamı açıp Gianni'nin bana verdiği telefona bakıyorum, kaçırılmış arama var mı diye görmek için uçakta şarj etmek istiyorum ama hemen vazgeçiyorum.

Capria çok kötü yaralanmamıştı. Daha çok bir çizik gibi görünüyordu ve yine de Gianni geceyi onunla geçirdi.

Keşke daha iyi bir insan olsaydım ve onun hamile olabileceği için onun yaptığı şeyin doğru olduğunu söyleyebilseydim.

Ama yapamıyorum. Kafamda sürekli onun ve kızıl saçlı yılanın yalan söyleyip benim ona saldırdığımı iddia ettikleri görüntü dönüp duruyor.

Gözlerim yine yaşlarla doluyor ve diğer yolcuların önünde olay çıkarmamak için gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kalıyorum.

Sanki Tanrı sonunda bana merhamet etmiş gibi, birkaç saniye içinde bayılıyorum.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra, uçuş görevlisi yemek servisine başladığında uyanıyorum. Onun yaptıklarını izliyorum ve bu kariyeri denemeye her zamankinden daha kararlıyım.

Hayatımı rayına oturtmam gerekiyor. İtalya bir hayaldi. İş bulmak ve ilerlemek benim gerçekliğim.

"Yemekten önce bir içecek ister misiniz, hanımefendi?" "Ne alabilirim?"

"Su veya meyve suyu var."

Ekonomi sınıfı bilet aldım. Gianni'nin benim için açtığı hesaptan tekrar para çekmek zorunda kaldım, ama Amerika'ya döner dönmez, hem dedektife hem de uçağa harcadığım tüm parayı geri ödeyeceğim.

Amber ve ben sürekli kaçak olduğumuz için her zaman bir yedek fonumuz vardı. Bir şehirde ne kadar kalacağımızı asla bilmiyorduk. Az harcayıp, sadece gerekli olanlarla yaşamayı öğrendik. Para beni hiç etkilemedi.

"Su lütfen." Bana servis yapmasını beklerken, kalbim kan ağlasa da kendimi gerçekliğe tutunmaya zorluyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii, elbette."

"Aslında, sadece bir tane değil, birkaç tane var." Yanımdaki beyefendiye içeceklerini verirken bekledim ve devam ettim. "Sadece, uçuş görevlisi olarak kariyerime başlamak istiyorum."

"Oh!" Şaşırmış gibi gülümsüyor. "Bak ne diyeceğim, akşam yemeğini servis etmeyi bitireyim, sonra istersen mutfağa gel, konuşabiliriz."

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve o ve başka bir uçuş görevlisinin yemekleri servis etmesini izliyorum.

Tavuk, balık veya makarnayı reddediyorum. Hangisi olduğunu bilemiyorum, ama yemeklerden birinin kokusu midemi bulandırıyor, ki bu garip, çünkü genellikle bir haftalık vardiyadan sonra bir liman işçisi gibi yerim.

Birkaç saat sonra, geleceğe dair daha fazla umutla koltuğuma geri dönüyorum.

Brenda adlı kadın son derece nazik ve yardımseverdi. Bana numarasını verdi ve gelecekteki işverenlerin dikkatini çekecek bir özgeçmiş hazırlamak için birçok ipucu verdi.

Onunla konuşmak da rahatsız olan zihnimi sakinleştirdi.

Gianni'nin bana verdiği telefonu şarj etmeye karar verdim. Amerika'da çalışır mı bilmiyorum ama en azından havaalanının internetini kullanarak ona mesaj gönderebilirim.

Kız kardeşime gideceğimi belirten bir not bıraktım, ama önce Boston'a uğrayıp Amos'u göreceğimi söylemedim.

Acı çekiyor olsam da, kaçmayacağım. Hayatımda yarım kalan işleri bırakmaktan bıktım.

Bölüm 39

"Hâlâ hastanede olduğunu tahmin ediyorum," diyor Abaddon, telefonu açar açmaz.

"Hayır, eve gidiyorum."

"Ne berbat bir duruma düştün dostum." "Elodie'yi istediğim gibi daireye bıraktın mı?"

"Evet."

"Bir şey söyledi mi?"

"Yol boyunca tek kelime etmedi. Bana sorarsan, onun peşinden gitmelisin. Elodie, dün gece olanlara boyun eğecek türde bir kadın gibi gelmiyor bana."

"Ne yapmam gerekiyordu? Capria benim çocuğuma hamile. Ayrıca, Elodie'yi daireye geri götürmeni istediğimde, henüz tüm gerçekleri bilmiyordum. Aklımdan geçen tek şey onu korumaktı."

"Peki ne oldu?"

"Capria ve arkadaşı yalan söyledi. Elodie ile tartışmışlar, ama kız arkadaşım hiçbir şey yapmamış. Capria kendini yaralamış."

"Dürüst ol, Gianni, yıllarca böyle biriyle nasıl birlikte olabildin?"

"Şu anda bu tür saçmalıkları duymak istemiyorum. Bitti artık. Önemli olan bunu kontrol altına almak."

"Elodie ile mi, yoksa yolda olan çocukla mı?"

"İkisi de. Capria ile birlikte değilim, Elodie benim kadını. Ancak çocuğuma sırtımı dönemem."

"Şu anda seni kıskanmıyorum. Eski sevgilinle sonsuza kadar bir bağın olacak."

Şoförüm apartmana yaklaşırken saçlarımı elime geçirdim. Hastaneden çıkar çıkmaz onu beni almaya çağırdım. "Benimle konuşmak istediğini söylemiştin."

"Evet, ama dün hayatında başına gelen onca kötü şeyin yanında, benim sorunum şimdi önemsiz kalıyor. Hedefin artık yok."

"Ne?"

"Angelo, ait olduğu yere gönderildi: Cehenneme."

Büyükanneme verdiğim söz nihayet yerine geldiği için rahatlamalıyım - son piç kurusu da gitti - ama tam tersi oluyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke damarlarımdan akıyor.

O orospu çocuğu benimdi.

Sanki hayat birdenbire parmaklarımdan arasından farklı yönlerle kayıp gidiyor.

"Amcası mıydı?"

"Hayır. Duyduğuma göre LeBlanc'mış. Ama tabii ki onu Angelo'ya bağlayan hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Eminim. Amca, o piçin yerini alacak birini çoktan belirlemiş, bu da Angelo'nun arkasında ne yaptığını zaten bildiği ve LeBlanc'ın hamlesini umursamadığı anlamına geliyor."

"Eve gidiyorum."

"Bugün bana ihtiyacın olursa diye, bu telefonu henüz atmayacağım."

Telefonu kapatıp arabadan indim. Bu, Abaddon'un sık sık yaptığı bir teklif değildi.

Aklından ne geçiyor acaba?

Ön kapıyı açtım ve asansörü kullanmayıp üç kat merdiven çıktım. Paris'e varır varmaz Elodie'ye anahtar vermiştim, öğleden sonra alışverişe çıkmak isterse diye. Şimdi anahtarı kapıda bırakmamış olmasını diliyorum, yoksa içeri giremem.

Bu haklı bir ceza olurdu ve onun yapmayacağını sanmıyorum.

Anahtarı kilide sokmadan önce, yaşayacağımızı bildiğim tartışmaya kendimi hazırlıyorum. Acı çekiyor olmalı, yoksa telefonu açardı.

O ateşli ve incinmiş, ama ben ona deli gibi aşık olduğum gibi, onun da bana deli gibi aşık olduğunu biliyorum.

Ancak kapıyı açtığım anda, karnıma bir top mermisi düşmüş gibi hissediyorum, çünkü koridordaki konsolda gördüğüm ilk şey, bir kağıt üzerinde kağıt ağırlığı görevi gören daire anahtarı.

Notu alıp iki kez okuduktan sonra buruşturup attım.

Amber'la buluşmaya gittim. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Notu elimden bırakmıyorum, parmak eklemlerim sinirden beyazlaşıyor.

Telefonumu alıp onu arıyorum. Yine sesli mesaja düşüyor.

Birkaç saniye sonra, telefonum titrer, ama arayan Elodie değil, ağabeyim Tommaso'dur.

"Hâlâ Paris'te misin?" diye soruyor, ben cevap verir vermez. "Evet. Ne oldu?"

Sadece sesinden durumun ciddi olduğunu anlıyorum. "Annem."

"Ne?"

"Bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok, Gianni. Üzgünüm. Benden bunu sır olarak saklamamı istedi, ama konuştuk ve senin bunu bilmeye hakkın olduğuna karar verdik."

"Neyi bilmem?"

"Aylar önce kanser teşhisi kondu. Bugün hastaneye yatırılması gerekti. Eve gel. Diğerlerine söyledim bile."

"Benden saklamamalıydın," diyorum kardeşime, saatler sonra Floransa'daki hastane koridorunda.

"O benden bunu istedi."

"O benim de annem, lanet olsun."

Göğsündeki kitleyi aldirmek için ameliyata girdi. Sadece Tommaso'nun bilmesi gerekiyordu, ama son anda diğer çocuklara da söylemeye karar verdi. Nedenini biliyorum: bir şeylerin ters gitmesinden korkuyor.

Annem veda etmek istedi.

Siktir.

"Ameliyatın riski yüksek değil, Gianni."

"Her ameliyat risklidir. Dışçide yapılan anestezi bile ters gidebilir."

Yakınımda oturan diğer kardeşlerime bakıyorum. Onları teselli etmem gerek, ama çok bunalmış durumdayım.

"Kız arkadaşın nerede?"

Elodie'yi nereden tanıdığını sormuyorum bile. Ona da söylediğim gibi, Toskana dünyanın en eski sosyal ağıdır.

"Gianni, bunu gördün mü?" diye soruyor kız kardeşim Donatella, elinde telefonuyla yanıma gelerek.

"Sosyal medya için havamda değilim, *piccola*."

O, milyonlarca takipçisi olan ünlü bir YouTuber. Haberlere sürekli bağlı yaşıyor. Sosyal medyadan nefret ediyorum ve kız kardeşimi ne kadar sevdiğim halde, onun işi umurumda bile değil.

"İnan bana, bunu görmen lazım."

"Nedir o?"

Sinirlenerek cihazı alıyorum. Okumaya başladığımda, onu salona fırlatmak istiyorum.

"Siktir lan!"

Diğerleri ayağa kalkar ve Donatella telefonu kardeşlerime tek tek uzatırken, şok olmuş bakışlar birbiri ardına tekrarlanır.

Tommaso'ya geldiğinde, okur ve bana "Bu doğru mu?" diye sorar.

"Capria'nın hamile olduğu kısmı, evet. Nişanlandığımız kısmı? Hayır, imkansız. Ben Elodie ile çıkıyorum."

"O zaman neden o etekli şeytan bu saçmalığı internete attı?"

Yazıda Capria, mirasçının doğumu için çok heyecanlı olduğumuzu iddia ediyor ve yakında evleneceğimizi ima ediyor. "Nişan" kısmı ise muhabirin uydurması, muhabir elmasın büyüklüğünü görmek için sabırsızlandığını söylüyor.

Onlara dün gece olanları hızlıca anlatıyorum ve bitirdiğimde herkesin yüzünde öfke görüyorum.

"Kız arkadaşın nerede?" diye soruyor Tommaso.

"Kız kardeşi ile buluşmak için Amerika Birleşik Devletleri'ne gitti."

Daha fazla ayrıntıya girmiyorum. Terk edildiğim gerçeğiyle yüzleşmeye hazır değilim.

Onlardan uzaklaşıyorum ve Elodie'ye bir kez daha başarısız bir arama yaptıktan sonra Abaddon'un telefonunu deniyorum.

"Onun gittiğini biliyordun, değil mi?" diye soruyorum telefona cevap verdiğinde. "Bu yüzden mi ihtiyacım olursa diye bu numarayı saklayacağını söylemiştin?"

"Gittiğini bilmiyordum, ama şaşırmadım. Elodie'nin damarlarında sıcak kan akıyor. Fransa'dan ayrıldığını bu sabah konuştuktan sonra öğrendim. Ama merak etme. Ben önlem aldım."

"Bu ne demek?"

"Amerika'ya gidiyorum. Ona göz kulak olmamı ve başına bir şey gelmemesini istediğini biliyorum."

"Evet. Angelo ortada olmasa bile, riske girmeyeceğim. Şu anda İtalya'dan ayrılamam, annem şu anda ameliyatta, ama onu bulmanı istiyorum."

"New Orleans'ta mı?"

"Evet, oraya gittiğini düşünüyorum. Amber'ı ziyaret edeceğini söyleyen bir not bıraktı. Onu gözden kaçırma."

"Bu tür bir işi hiç yapmadığımı biliyorsun, değil mi? Bodyguard olarak çalışmak için çok pahalıyım."

Alaycı davranıyor. Onu yeterince iyi tanıyorum, onun çarpık bir şekilde Elodie'ye karşı da sorumluluk hissettiğini anlıyorum.

"Bu iş için bir ücret sınırı koymuyoruz. Onu koru. Onu bulur bulmaz beni ara."

Elodie

Bölüm 40

Uçaktan iner inmez ne yapacağımı bilemeden biraz kaybolmuş hissediyorum, bu yüzden internete girip Gianni'ye bir mesaj göndermeye karar veriyorum.

Ancak ondan önce, morbid bir merakla ünlülerin sitelerini tarayarak dün geceki etkinlikle ilgili herhangi bir haber var mı diye bakıyorum.

O cadının hala ona saldırdığım yalanına sadık kalıp kalmadığını görmek istiyorum.

Ancak bulduğum şey dizlerimin titremesine neden oluyor.

Bu, etkinliğin kendisiyle değil, gelecekle ilgili.

Gianni'nin geleceği. Ve bu geleceğin içinde ben yokum.

Ünlü bir derginin muhabiri, yakında nişanlanacaklarını duyuruyor ve çifte gelecekteki varislerinin doğumu için tebriklerini iletiyor.

Böyle bir şeyin olacağını tahmin ediyordum, ama benimle konuşmadan önce olacağını düşünmemiştim.

Kaçırılmış arama var mı diye bakmaya çalışıyorum, çünkü yaşadıklarımızın bir illüzyon olduğuna inanmak istemiyorum, ama telefonumda uluslararası dolaşımı nasıl etkinleştireceğimi bilmediğim için kontrol edemiyorum ve sadece veri ile yapabileceğim tek şey mesajları kontrol etmek.

Hiç mesaj yok.

Telefonu kapatıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Nasıl hala beni seçeceğini umabilirim ki? Dün gece beni Abaddon'la göndermiş olması yeterince açık bir ipucuydu.

Telefonu çantama koyuyorum. Sonra fikrimi değiştiriyorum, cihazı açıyorum, SIM kartı çıkarıyorum ve ikisini de farklı çöp kutularına atıyorum.

Sinirlerden kusacak gibi hissediyorum ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

Göçmenlik kontrolünden geçtikten sonra, bir taksi şoföründen beni yakınlardaki Macy's mağazasının bulunduğu alışveriş merkezine götürmesini rica ediyorum.

Yüzde yetmiş indirim olduğunu bildiğim bölüme gidip iki çift kot pantolon, bir etek, bir elbise, birkaç tişört, sandalet, spor ayakkabı ve sade bir çanta alıyorum. Üç yüz dolar bile harcamıyorum.

Alışveriş merkezinin tuvaletine gidip eski kıyafetlerimi yenileriyle değiştiriyorum. Aynada kendime baktığımda, yeniden nefes alabiliyorum.

Şimdi etek ve renkli bir bluz giyiyorum. Kollarımda değerli taşlar olmayan ama çok sevdiğim bilezikler ve bunlara uyan küpeler var. Sonunda tekrar kendim gibi hissediyorum.

Beni dönüştürdüğü sahte sosyetik kadın değil. Dışarıdan ünlü birine benzeyen kadın değil.

Ben Elodie, bir Roman kadını. Kimsenin emir verip kontrol edemediği kadın.

Şu anda kalbi kırık olan kadın.

Bana verdiği her şeyi, küçük valizi de dahil olmak üzere, soyunma odasında bırakıyorum.

Onun hediyelerini istemiyorum. Şu anda tek ihtiyacım olan şey kardeşimizi bulmak. Amos'la konuştuktan sonra doğrudan New Orleans'a gideceğim.

Bunu olgun bir şekilde ele almıyor olmam umurumda değil. Yetişkinlerin dünyasında konuşup ilişkimizi medeni bir şekilde bitirmemiz gerektiği umurumda bile değil.

Şu anda medeni hissetmiyorum. Kırgın hissediyorum.

Ben: *Boston'a vardım. Beni ne zaman görmek istersin?*
?

Mesajı Amos'a gönderiyorum, ama yeni telefonu cebime bile koymuyorum çünkü tekrar çalıyor.

Amber'a Paris'ten ayrılacağımı haber verdim, çünkü bana ulaşması gerekirse diye ona yeni numaramı vermem gerekiyordu.

"Elodie?" Kardeşim değil. Beau. O kendine özgü aksanını ve derin sesini zaten tanıyorum.

"Evet, benim."

"Amerika'ya döndün mü?"

Amber'ın ona geri döneceğimi söylediğine şaşırmadım. "Evet. Boston'dayım."

"New Orleans'a gel. Sana burada ihtiyacım var. Amber her şeyi hatırladı. Çok üzgün ve hastaneye yatırılması gerekti."

"Ne?"

"Gel sadece. Yüz yüze anlatırım. Havaalanına vardığında Delta Havayolları kontuarına git. Senin için bir bilet hazır olacak."

"Bana onun iyi olduğunu söyle."

"Fiziksel olarak evet, ama Amber'ın seni görmekten iyi geleceğini biliyorum."

Birkaç saat sonra, başım dönerek New Orleans havaalanına indim.

Hayatım sadece kırk sekiz saat içinde çılgınlığa dönüştü.

Beau'nun hastane adresini gönderip göndermediğini görmek için telefonumu açtım.

—ve aslında öyle de yaptı—ama Amos'tan da bir mesaj buldum.

Amos: *Boston'dan tek kelime etmeden ayrıldın.*

Evet, kızgın olmak için her türlü hakkı var. Şu anda konuşuyor olmamız gerekiyordu.

Artık Massachusetts'te olmadığımı nasıl bildiğini sormadım bile. Kardeşimin sıradan bir vatandaş olmadığını çoktan anlamıştım. Rekor hızla bilgi edinebiliyor gibi görünüyordu.

Ben: *Şimdi konuşabilir misin?*

Birkaç saniye sonra telefonum
çalıyor. "Bir şey mi oldu?"

"Louisiana'dayım."

"Louisiana'da ne yapıyorsun?"

"Amber'ın erkek arkadaşı aradı ve gelmemi istedi. Sana söylemediğim ve boşuna beklettiğim için üzgünüm Amos, ama Amber her zaman benim için öncelikli olacak."

"Bunlar gerçek isimleriniz mi?"

"Bunu şimdi mi soruyorsun? Evet, bunlar gerçek isimlerimiz. Kullandığımız soyadı Martin, evlatlık aldığımız soyadı. Buna alıştık ve her şey yasal olarak yapıldı. Bizi ve bizim..."

"...uh. ...annen mi araştırdın? Bunu zaten biliyor olman gerekirdi." Amos da Estrella'dan hiç annesi olarak bahsetmemiştii.

"Emin olmam gerekiyordu. Seni yargılamıyorum, Elodie. Herkes hayatta kalmak için yapması gerekeni yapar. İkinizle buluşmak için oraya geliyorum. Amber'ın erkek arkadaşının aradığını söyledin. Bana onun adını verebilir misin?"

"Onu araştırmak için mi? Bunun iyi bir yaklaşım olduğunu sanmıyorum."

"Diplomasi hiç benim güçlü olduğum bir alan olmadı. Şimdi, onun adını istiyorum."

"Neden onun kim olduğunu zaten bildiğini düşünüyorum?" "Çünkü biliyorum, ama yine de teyit etmek istiyorum."

"Hayır. Her ne kadar gerçekten kardeş olmayı umut etsem de, şu anda sadakatim yeğenimin babasına. Bizimle tanışmak istersen, hoş geldin. Bunu çok istiyorum. Ama seni aradığımda, bir inanç sıçraması yaptım. Şimdi sıra sende, gözlerini kapat ve aynısını yap."

"Seninle tanışmaya geliyorum, Elodie. Ama gözlerini kapatıp bir adım atmak mı? Benim dünyamda böyle bir şey yok."

"Hayatlarımızı kontrol edebilmen için seni aramadım," diyorum, ama içimden, kendi kanımdan biri bizi bu kadar koruduğu için içim ısınıyor. "Eğer gerçekten kardeşimsen, benden sadece dört dakika büyüksün."

"Bunun doğduğumuz zamanla hiçbir ilgisi yok, tamamen kim olduğumla ilgili, Elodie. Etrafımdaki her şeyi ben kontrol ediyorum"

kontrol ederim. Belki yakın gelecekte, eğer bir aile olursak, beni aradığına pişman olursun."

Bundan şüpheliyim.

"Belki," diye cevap veriyorum.

"Hastanenin adresini telefonuma gönder. İhtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Hayır. Şimdi kız kardeşimin erkek arkadaşı Amos hakkında söyleyeceklerimi dinle: Onun hakkında ne öğrenirsen öğren, onların birbirlerini sevdiklerini unutma. İkisi de mükemmel değil, ama birbirlerini seviyorlar ve yakında kendi ailelerini kuracaklar. Amber'ın hayatına karışmayı aklından bile geçirme. Seni aramızda istiyorum, ama onun mutluluğunu feda ederek değil."

Elodie

Bölüm 41

Hastaneye varır varmaz, kendini Roman olarak tanıtan ve Beau için çalıştığını söyleyen devasa bir adam beni koridordan Amber'ın odasına kadar götürür. Roman yol boyunca hiç konuşmaz ve nihayet asansörden çıktığımızda, sanki bizi bekliyormuş gibi çok uzun boylu, koyu tenli bir adam orada durmaktadır.

Tam takım elbise giymiş, yeleği de var, ve aklıma gelen ilk şey, zarafetinin Gianni'ninkiyle karşılaştırılabileceği.

Bu düşünceyi hemen kafamdan uzaklaştırıyorum. Şu anda onu hatırlamak için çok kırılgan hissediyorum.

Beau çok yakışıklı, hafif altın rengi tenli, koyu saçlı ve keskin gözlü. Amber'ın ona neden bu kadar aşık olduğunu anlayabiliyorum. Gianni gibi, onda da ne tür sırlar sakladığını tahmin etmek istemenize neden olan o ekstra bir şey var.

Yakışıklı, gizemli ve güçlü. Ölümcül bir kombinasyon.

Beni baştan aşağı süzdü ve nedenini anladım. Tamamen kendi tarzımda giyinmişim ve büyük bir şehrin sokaklarında bu kadar renkli giyinen birini görmek pek sık rastlanan bir şey değil.

"Beau, o nasıl?" diye soruyorum ve ona sarılıyorum.

Onun sert adam tavırları umurumda değil; benim için o artık aileden biri.

"Uyandı," diyor basitçe, "ama doktor, onu endişelendirmemek için mesafemi korumamı söyledi."

Bunu söylemek ona acı veriyor gibi görünüyor ve Amber'dan uzak durmanın onun için bir fedakarlık olduğunu fark etmek için psikolog olmama gerek yok.

"O doktor aptal olmalı. Amber mesafeden hoşlanmaz ve çoğu kadın gibi sahiplenici bir erkekten boğulmuş hissetmez. Biz dokunmaya meraklıyız. Temas, sarılma ve öpücükleri severiz. Yani, herkesten değil, ama senden, eminim ki o da sever."

Söylediğim her şeyi hafızasına kaydediyormuş gibi bana bakıyor.

"Sence önce sen girmeli misin?" diye soruyor ve bu kadar güçlü bir havası olan bu adamın kendinden emin görünmemesi neredeyse komik geliyor.

"Sorun ne?"

"Beni yanında isteyip istemediğini bilmiyorum. Hikayemizi hatırladığında paniğe kapıldı."

"Onun yerinde olsan sen de panik yapmaz mıydın? Kız kardeşimin zihninde, aldatması gereken adamdan hamile. Ben senden önce girersem, kendini güvende hissedecek ve duygusal olacak, ve o zaman bugün seni görmek isteme ihtimali çok azalacak. Ee, ne yapacaksın?"

"Gidiyorum," diye düşünmeden cevaplar.

Yaklaşık yarım saat sonra, koridorda belirir ve yüzündeki biraz daha rahatlamış ifadesinden, aralarında her şeyin yolunda gittiğini anlarım.

"Amber seni görmek istiyor."

Başımı sallayıp kapıya doğru yürümeye başlıyorum, ama durup arkama bakıyorum. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Kız kardeşimi sevdiğin ve saygı duyduğun için sana teşekkür etmeliyim. Ona henüz söyledin mi bilmiyorum, ama onu sevdiğini biliyorum. İkimiz de güvenmeyi hiç öğrenemedik, Beau, ve bunu değiştirmek zor, ama sana bunu düzeltme şansı veriyorum. Bu şansı boşa harcamayın. Sizi asla yargılamayacağım ve kız kardeşimle yeğenime iyi davrandığınız sürece ne iş yaptığınız umurumda değil."

"Sana hiçbir konuda söz vermem gerekmiyor. Benim görevim Amber'a karşı ve ona zaten her türlü sözü verdim. Her birini yerine getirmeye niyetliyim, ama senin için ya da az önce söylediklerin için değil."

Anladım Farkındayım fark gittiğimi çok uzak ve istemiyorum istemiyorum istemek başlamak ilişkimizi yanlış bir adımla başlatmak istemiyorum.

Ona tekrar yaklaşıyorum. "Üzgünüm. Onu korumak benim kanımda var."

"O zaman Amber'ın benim dünyam olduğunu söylemenin tam zamanı. Tehditlerini hafife almayacağım."

"Peki. Tekrar özür dilerim." Yine odaya doğru yürümeye başlıyorum, sonra bir kez daha duruyorum. "Beau?"

Arkamı döndüğümde, hala hareket etmemiştir.

"Amber ve ben bir erkek kardeşimizi olduğundan şüpheleniyoruz, ama o hafızasını kaybettiğinden beri bu konuyu tekrar açmadım. O aslında benim ikizim. Uzun bir hikaye. Giancarlo geçmişimizi araştırıp...

"Giancarlo mu?" diye sordu, sanki erkek arkadaşımın adını bilmiyormuş gibi, ki buna şüpheliyim.

Acıdan yüzümü buruşturuyorum. "İtalya'da birlikte olduğum adam." "Devam et."

"Uzun lafın kısası, buraya geliyor." "Bu sözde kardeş mi?"

"Evet."

"Adını bilmem lazım."

Gözlerimi devirdim. *Tanrı aşkına!* Amos da bana aynı şeyi sormuştu.

"Hayır. Bu kadar endişeleniyorsan, kendin öğren. O da şu anda seni araştırıyor. Ne öğrenirsen öğren, kardeşimle ilgili hiçbir şey yapmaya yetkin olmadığını bil."

"Onun gerçekten kardeşin olup olmadığını bile bilmiyorsun. DNA testi yaptırman lazım."

"Emin değilim, ama kalbim evet diyor. Her halükarda, Amos'un da kız arkadaşının kardeşi ve oğlunun amcası olduğunu unutma. Amber'ı üzmemek istemezsin."

Beau, o güçlü alfa erkek bakışıyla bana bakıyor. Ona bir şey fırlatmadan önce sırtımı dönüp uzaklaşıyorum.

Erkekler!

Elim kapı kolunda, içeri girmeden önce sadece birkaç saniye tereddüt ediyorum, ama kapıyı açar açmaz, benim için dünyadaki en önemli kişinin kollarına koşuyorum.

"Geldiğine inanamıyorum!" Onu durduramadan ayağa kalkar ve kendini kollarıma atar.

Sonra uzun bir süre yüzümü ve saçlarımı okşayarak, gülüp ağladı.

"Seni çok özledim Elodie. Bu hayatta, senin güvende olduğuna şükretmek için yeterli zamanım olmayacak. Beau... şey... İtalyanla olan sorunu halletti."

"Peki, o sefil Sicilyalı seni kulübe gönderdiğinde ne istediğini öğrendin mi?"

"Evet, az önce konuştuk. Bana evlenme teklif etti ve ben de evet dedim," diyor ve taş kadar parlak bir gülümsemeye kocaman bir elmas yüzüğü gösteriyor. "Ama yeni bir başlangıç yapabilmek için tüm sırları bir kerede açığa çıkarmaya karar verdik. Seni kaçıran adam, Beau henüz çocukken onun anne babasını öldürttü. Anlaşılan, kendi amcasından para çalışıyordu ve bir günah keçisi arıyordu. Beau'nun peşinde olduğunu öğrenmiş ve onu hazırlıksız yakalamayı planlamış olmalı."

Hayatın ne kadar garip olduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Kız kardeşim hamile kalıp, tuzağa düşürmesi gereken adama aşık olması için binlerce kez aynı döngüden geçtik.

"Mutlu musun?"

"Evet. Çok. Özellikle şimdi sen benimle birlikte olduğun için."

"İyi, çünkü konuşmamız gerek. Amos'u hatırlıyor musun? Hafızanı kaybettikten sonra ondan hiç bahsetmedik, ama artık her şeyi hatırladığınıza göre, kimden bahsettiğimi anladığınızı düşünüyorum."

Kız başını sallayarak evet işareti yaptı.

"Peki o zaman. Buraya geliyor."

Onunla yaptığım tüm konuşmaları, annemiz hakkında keşfettiklerini ayrıntılı olarak anlatıyorum ve sonunda, "Bence o gerçekten bizim kardeşim." diye bitiriyorum.

"Ben de öyle umuyorum, ama biraz da endişeliyim. O nasıl biridir?"

"Anladığım kadarıyla, patronluk taslayan biri. Ama birkaç saat sonra kendimiz göreceğiz."

Yüzü sakın, ama hala biraz solgun, gülümsüyor. "Ne zaman taburcu olacaksın?"

"Muhtemelen bugün. Bizimle kal." "Zaten uzaklara gitmeye niyetim yoktu."

Bana bakar ve bir şey sormak istediğini ama utangaçlığından soramadığını anlarım.

"Söyle, Amber."

"İtalyancan ne oldu?"

"Biz... artık birlikte iyi anlaşıyoruz."

"Öyle görünmüyordu. Onun hakkında konuşurken aşık gibiydin."

"Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?" "Sana zarar mı verdi?"

"Yollarımız ayrıldı, ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Şimdi söyle bana: bebek için bir şey aldın mı?"

Elodie

Bölüm 42

Koridorda yüksek sesler duyuyorum ve oraya vardığımda, artık Beau'nun güvenlik şefi olduğunu bildiğim Roman'ın biriyle tartıştığını görüyorum. Bana sırtı dönük olduğu için kiminle konuştuğunu göremiyorum.

"Buradan geçemezsin," diyor Roman. "Beni kim durduracak?"

"Roman, Elodie seni bekliyor," diyor Beau, birdenbire ortaya çıkarak.

Kalbim hızla atıyor.

Acaba Amos mu...

Roman hala tereddüt ediyor.

"Amos Cooper," yeni gelen kişi Beau'ya söyler ve benim şüphelerimi doğrular.

Kıpırdayamıyorum.

"Kim olduğunuzu biliyorum. Kayınbiraderim sizin kardeş olduğunuzu düşünüyor. Fiziksel olarak birbirinize benzediğinizi kabul ediyorum, ama benim dünyamda bu yeterli değil."

"Benim dünyamda da yeterli değil, bu yüzden üç DNA kiti getirdim. Bugün gönderirsek, yarın sonuçları alabilirim. Her ne olursa olsun, onları görmeye geldim."

Beau hala onu geçirmemekte ısrar ediyor ve ben müdahale etmeye karar veriyorum.

"Beau, kes şunu. Onu dışarıda tutma demiştim. Amber onu endişeyle bekliyor."

Bu sonunda onu ikna eder gibi görünüyor ve kız kardeşimin nişanlısı kenara çekiliyor.

Ve sonra, aniden, aynamla yüz yüze geliyorum.

Benzerliğimiz inanılmaz ve içimde uzun zamandır unutulmuş bir sıcaklık, aidiyet ve ev hissi yayılıyor.

"DNA kitleri getirdim," diye Beau'ya söylediği şeyi tekrarlar ve utanç verici bir şekilde ağlamaya başlar ve kollarına atlarım.

"Bilim canı cehenneme. Sen benim aynamsın."

Bir süre beni kucaklamasına izin verdikten sonra, kollarıyla beni sarar ve kaslı vücuduyla sıkıca sarar.

Beau ve Roman'ın bizi izlediğini biliyorum, ama gardımı düşürmekten endişe duymuyorum. Kardeşimle ilk kez tanışıyorum ve hissettiğim karmaşık duyguları kontrol edemiyorum.

Sakinleştikten sonra, "Benimle gel," diyorum. "Amber seni görmek için can atıyor."

Birlikte odaya giriyoruz ve kısa süre sonra üçümüz birbirimize bakıyoruz.

Bir an için, ona zarar verecek bir şey yapmasından korkuyorum.

Sonra, kolu hala omzumda, yatağa doğru yürüdü ve tek kelime etmeden Amber'ı da göğsüne çekti.

Neredeyse üçümüzün kalp atışlarının aynı ritimde olduğunu duyabiliyorsunuz; kelimelerle ifade edilemeyen duygular yükseliyor.

Artık yalnız değiliz. Artık bir aileyiz.

Doktor birkaç saat sonra Amber'ı taburcu eder ve hepimiz onun ve Beau'nun evine gideriz.

Mülk, Gianni'nin villası kadar etkileyici ve hastanede bulunan çok sayıda güvenlik görevlisi olmasaydı, ki bu da kayınbiraderimin önemli biri olduğunu gösterdi, malikanesinin büyüklüğü hiç şüphe bırakmazdı.

Amos rahat görünmüyor; etrafındaki her şeye karşı tetikte. Beau bizimle birlikte oturma odasında ve ikisi savunmaya hazır iki rakip gibi birbirlerini inceliyorlar.

Kız kardeşimin ayağa kalkıp çocuğunun babasının kollarına atladığını, boynuna sarıldığını görüyorum.

"Seni seviyorum," diyor, bizim dinlediğimizi umursamıyor gibi.

Adam gözle görülür şekilde rahatlıyor. "Mutlu musun?"

"Çok. Artık bir aileyiz ve giderek büyüyüyoruz. Hatta teyze oldum," diyor, Amos'un az önce baba olduğunu açıkladığını kastederek.

Kafasını onun omzuna yaslar ve ben de aşk kuşlarına biraz mahremiyet sağlamak için Amos'a yaklaşıyorum.

DNA testini zaten yaptırdık, ama endişeli değilim. Sonucun ne olacağını biliyorum.

"Neden planladığından daha erken Amerika'ya geldin, Elodie?"

Amber'ın kırık kalbimden haberdar olmasını istemiyorum. Hastaneden yeni çıktı ve onu endişelendirecek hiçbir şeye ihtiyacı yok. Mutsuz olduğumu bilmek onu da üzecektir.

Yine de, bir cevap alana kadar sormaya devam edeceğini sanıyorum. Amos bir şeyi öğrenmek istediğinde kararlıdır. Sadece birkaç saat içinde kardeşim hakkında çok şey öğrendim.

Fiziksel olarak bana benziyor olsa da, mizacıyla daha çok Amber'a benziyor. Sessiz. Analitik. İhtiyatlı.

Bana gelince, üçümüz adına konuşuyorum.

"Erkek arkadaşımdan ayrıldım," diyorum ona — Amber bunu zaten biliyordu ve Beau'nun da bana baktığını hissediyorum.

Tanrım, kaderim kontrolcü erkeklerle çevrili bir hayat mı yaşamak?

Onun dikkatini dağıtmak için çocukluğumuzdan, özellikle annemizle ilgili olayları anlatmaya başlıyorum. Evlatlık verildiği zaman reddedilmediğini, kurtarıldığını anlaması gerekiyor.

Yetimhanede başına neler geldiğini veya evlatlık ailesi ile yaşamaya başlamadan önce hayatının nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü o bu konuyu henüz açmadı, ama zamanla paylaşacağını düşünüyorum.

Benim isteğim üzerine Lilly ile telefonda konuştuk ve Amber, hafızasını kaybetmeden önce alışveriş merkezinde yaşadıkları olay için özür dileme fırsatını değerlendirdi. Kız kardeşim, deli gibi, yengemize yakınlaşmak için inek gibi davranmıştı, ama tabii ki her şeyi mahvetmiş ve dikkatleri üzerine çekmişti

. O kadar gerginleşmişti ki, sonunda Lilly'ye gerçek adını söylemişti.

Ne kılık değiştirme ama!

Amos, karısının Amber'ın görünüşünden şüphelendiğini, çünkü ona kocasını ve ikiz kızlarını çok hatırlattığını söyledi. Bu yüzden Amber'ın adını yazmış. Biz ilk kez konuşmadan önce, Amos sadece onu araştırdığımı bildiği halde, Lilly ona Amber'ın adının yazılı olduğu kağıdı vermişti.

Vay canına, biz dünyanın en kötü gizli dedektifleriyiz.

"Kült ne olacak? Bu konuyu bir daha hiç açmadın," diye sorar Amber, Beau'ya. Amos ve ben konuşmayı bırakıp onların konuşmasını dinlemeye başlarız.

Gianni'nin bana söylediği gibi, FBI onları soruşturuyor, ancak yetkililer çiftlikte işlenen suçlara yine göz yumarsa şaşırmam. Yaşlılar arasında para ve güç sahibi önemli kişiler var. Yetişkin olduktan sonra ikimiz de, tarikatta gerçekten yaşayan tek yaşlının babamız olduğunu öğrendik. Diğerleri, kariyerleri ve aileleriyle "gerçek" dünyada normal hayatlar sürüyorlar. Onlar politikacılar ve iş adamları, bu yüzden işledikleri ve hala işledikleri zulümlerden bir kez daha cezasız kalırlarsa şaşırmam.

"Senin bu işe karışmanı istemiyorum, Amber," diye cevaplar nişanlısı.

"Ama onları ifşa etmek mi istiyorsun? Elodie ve ben yardım edebiliriz.

Bildiklerimizi anlatabiliriz."

"Önce kızları oradan çıkarmamız lazım," diyor.

"Bu konuyu seninle konuşmak istiyorum," diye araya girer Amos.

Amber ve ben Beau'ya bakarız ve duruşundan hayır demek istediğini anlarım, ama Amber'a bakar ve o da kardeşimize her şeyi anlatması için başını sallar, o da fikrini değiştirir gibi görünür.

"Teşekkür ederim,"

diyor. "Ne için?"

"Pes etmeyi sevmediğini biliyorum, ama bu tarikatın Amos'un geçmişinin de bir parçası olduğunu unutma. Hepimizin bu konuyu kapatmaya ihtiyacı var. Senden bir şey istemek istiyorum."

"Seni tehlikeye atmayacak bir şeyse, ne olursa olsun."

"Öyle değil. Senden söz vermeni istediğim şey, onların yüzlerinin her yerde görünmesi. Tüm dünyanın yaşlıların kim olduğunu bilmesini istiyorum. Onlar birçok hayatı mahvettiler, bizi ayırdılar," diyor, sanırım onları ciddiyetle izleyen Amos'u kastederek. "Yeniden bir araya gelmemizi sağlayan sadece kaderin garip bir cilvesiydi." "Söz veriyorum, bedelini ödeyecekler. Yaptıkları kötülüklerin bedelini defalarca ödeyecekler."

kez acı çekecekler."

Bölüm 43

"Elodie ailesinin yanında, Gianni. Sicilya mafyasının bir üyesi Angelo'nun ortadan kayboluşunun intikamını almak isterse onun için tehlike olacağından endişeleniyorsan – ki bunun olacağını sanmıyorum – rahat olabilirsin. Cajun," diyor Abaddon, karımın kız kardeşinin erkek arkadaşını kastederek, "onu koruyan gerçek bir ordusu var ve şimdi yeni keşfedilen kardeşi de orada."

"Beau'nun onu koruyacağından hiç şüphem yok. Amber onun çocuğuna hamile ve adam onların bağıнын ne kadar güçlü olduğunu biliyor. Endişelendiğim şey bu değil, Capria'nın basına yaptığı açıklamaların ve bunun ilişkimize etkisinin ne olacağı."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"İstemediğim şeyi: avukatlarımı devreye sokmak. Yarın öğleden sonra onunla ve avukatlarımızla bir toplantım var."

"Peki annen?"

"Ameliyat iyi geçti. Odasının dışında onu görmek için bekliyorum."

"Dünyan bir anda çöküyor gibi görünüyor." "Evet, üç rastgele alanda."

Annemin iyi olduğundan emin olur olmaz ve o sefil eski kız arkadaşımın görüşmemden sonra, doğrudan Amerika Birleşik Devletleri'ne gidiyorum.

Elodie'ye verdiğim telefon artık sesli mesaja bile geçmiyor, onu attığını düşünmeye başlıyorum. Kırıldığını biliyorum, ama benimle konuşmayı reddetmesi sabrımı zorluyor. Benden kaçamaz.

"Bu telefonu atacağım. Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılıyorum. Kolay parayı sevmeme rağmen, burada yapacak hiçbir şeyim yok dostum. Kadının güvende."

Telefonu kapatıp annemin odasına girerken, tam o anda Tommaso odadan çıkıyor.

"Seninle konuşmak istiyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Capria'nın bebeğini çoktan öğrenmiş."

"Kahretsin!"

Kardeşimin yanından geçip, içeri girer girmez annemin azarlamasına hazırlandım, ama onu gördüğüm anda, kafamdaki diğer tüm endişeler kayboldu.

Sakinliğimi korumaya çalışarak ellerimi yanlarımda sıkıca kapatıyorum.

Hayatı boyunca acı çekmiş ama asla pes etmemiş güzel ve güçlü kadın Greta'yı hastane yatağında yatarken görmek beni olduğum yerde dondu.

"Bana öyle bakma Gianni. Ölmedim," diyor, karakteristik ironik tavrıyla bana elini uzatarak.

"Bana hasta olduğunu söylemediğin için seninle kavga etmeyeceğim," diye söz veriyorum, daha çok kendime değil, ona, yatağa yaklaşırken.

"Evet, kavga edeceksin, çünkü biz Andresanoslar böyleyiz: kavga ederiz, ağlarız ve yüksek sesle konuşuruz."

Onun alnını öperim. "Sen hiç ağlamazsın, *anne*."

"İçimde ağlıyorum," diyor, elini kalbinin üzerine koyarak. "Burada, binlerce parçaya ayrıldım, oğlum. Bir noktada o kadar çok parça vardı ki, kendimi bir araya getirmemin imkanı kalmamıştı."

Onu nazikçe kollarımın arasına alıyorum. Dino'dan zaten nefret etmeseydim, ki onunla annemin ilişkisini anladığımdan beri nefret ediyorum, şu anda tüm kalbimle ondan nefret ederdim.

Çoğu insan aşk üçgeni için onu suçluyor. Metresi sorumlu tutmak kolay geliyor. Çoğu kişinin unuttuğu şey, Tommaso'ya hamile kaldığında henüz bir genç kız olduğuydu. Bir

Uzun süre Dino, Carina ile olan ilişkisini gizli tuttu.

*annes*i bunu öğrendiğinde, Carina çoktan aşık olmuştu.

"Capria ile olan bu karışıklığı anlat bana. Onun bir şeyler çevireceğini biliyordum."

"O benim çocuğuma hamile, *anne*." "Onun senin olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama rahim içi DNA testi fetüs için riskli. Emin olmak için çocuğun doğmasını beklemem gerekecek, ama o zamana kadar ona desteğimi esirgemeyeceğim. Artık bu konuyu dert etmeyi bırak."

"Ben iyiyim, Gianni." "Yorgun görünüyorsun."

"Yirmi dört saat önce ameliyat oldum, tabii ki yorgun görüneceğim. Ama bilmiyorsan, anne olmak yirmi dört saat süren bir iştir. Senin mutluluğun her zaman benimkinden önce gelir. Şimdi bana bunun nasıl olabileceğini açıkla. Korunma yöntemi kullanmıyor muydun?"

Capria'nın çocuğumun annesi olması beni tiksindiriyor olsa da, bu beklenmedik hamilelik ikimizin de suçu değildi. Ara sıra ayrılıp başka insanlarla görüşürdük, bu yüzden her zaman korunuyorduk, ama prezervatifler yüzde yüz etkili değildir.

"Bir kaza olmuş olmalı," diyorum ve annem bu konuyu daha fazla zorlamadığı için şükrediyorum, çünkü annemle prezervatif hakkında konuşmak çok garip.

"Peki ya Elodie ne olacak?"

O geceki olaydan bu yana olanları ayrıntılı olarak anlatıyorum, özellikle de Elodie'nin benimle konuşmak istemediğini.

"Kız kardeşini denedin mi?"

"Biz artık genç değiliz. Amber aracılığıyla mesaj göndermeyi reddediyorum. Bir noktada benimle konuşmak zorunda kalacak."

"Peki ya Capria?"

"Yarın bu konuyu kesin olarak halledeceğim." "Nasıl?"

"Bunu dert etme *anne*. Sen iyileşmeye odaklan. Pazar öğle yemeklerinde sana ihtiyacımız var."

"İyileşeceğim, Gianni," diyor, ama bu benim için yeterli değil.

Ne kadar bencilce olursa olsun, bir yemin istiyorum. Bir söz.
Kaç yaşında olduğum umurumda değil. Annemin sonsuza
kadar benimle olmasını istiyorum.

"İyileşeceksin," diyorum ve onu tekrar kollarımın arasına
alıyorum. "Peki ya sen?"

"Ben ne olacağım?"

"İyi olacak mısın? Aylar önce de söylediğim gibi, seni tanıyorum
oğlum. Ne kadar kırık olduğunu biliyorum. Elodie senin için çok
önemli."

"Öyle. Onun peşinden gideceğim *anne*. Onu geri getireceğim."

Bölüm 44

"Bunu yapmayacağım!" diyor Capria, ben ise masanın karşısından sessizce ona bakıyorum.

Yatırım ve emlak sektöründeki ana şirketimin toplantı odasındayız ve o şımarık bir çocuk gibi ayağını yere vururken, bir insan hakkında nasıl bu kadar yanılabildiğimi merak ediyorum.

Onun olgun ya da iyilik konusunda bir melek olduğu yanılgısına hiç kapılmadım. Capria, benim gibi, çevresinin bir ürünü. Bu, "zavallı zengin çocuk" bahanesi gibi gelebilir, ama gerçek şu ki, yüksek sosyete çoğunlukla çürümüş insanlardan oluşur ve büyümek için berbat bir yerdir.

Her türlü günah işlenir ve en büyük piç kurusu kazanır. Yine de, onun gibi bencil varlıklarda bile en azından biraz onur duygusu olduğunu düşünmek istiyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye başlıyorum ve avukatım araya girmeye çalışıyor, ama ona izin vermiyorum. "Senden bunu yapmanı istemiyorum. Sana kamu önünde küçük düşmemek için bir şans veriyorum. Ya bizim aramızda evlilik ihtimali olmadığını sen açıklayacaksın, ya da ben açıklayacağım. Seçim senin."

Bana öfkeyle bakar, ağlıyormuş gibi yapar ama ben etkilenmem. Ona cehenneme gitmesini ne kadar çok söylemek istediğimi bilmiyor. Bunu yapmamamın tek nedeni çocuğum.

"Bu toplantıyı," avukatlarımdan biri diyor, "Andresano Bey ile Mancini Hanım arasında hamilelik süresince nasıl iletişim kurulacağını netleştirmek için kullanalım."

"Buna gerek yok," diye onu keser ve avukatının ona uyarıcı bir bakış attığını görürüm.

"Lütfen devam edin, avukat bey," diyor adam.

"Andresano Bey'in uzaklaştırma emri başvurusunda bulunmaması için, müvekkiliniz bu belgeyi imzalamalı ve kendisinden ve Elodie Martin Hanım'dan uzak durmayı taahhüt etmelidir. Aslında, şartlar resmi uzaklaştırma emriyle aynıdır, ancak Mancini Hanım'ı kamuoyunun yargısından korumaya çalışıyoruz."

"Ciddi olamazsın, Gianni!"

"Çok ciddiym, Capria. Sizin dengesiz olduğunuzu düşünüyorum, çünkü hamile bir kadının kendi kafasını banyo tezgahına vurup başkalarını suçlamaya çalışmasının tek açıklaması bu olabilir."

Avukatı ikimize de bir bakış attı ve önündeki işin ne kadar berbat olduğunu fark ederek gözlerini kapattığı anı gördüm.

Umarım ona iyi para talep ediyordur, çünkü her kuruşunu hak edecek.

"Benimle akşam yemeği ye," diye yalvarır.

"Hayır. Sana defalarca söylediğim gibi, ilişkimiz bitti. Hamilelik sırasında babalık testi talep etmememin tek nedeni, bana söylendiğine göre en doğru testlerin fetüsü riske atmasıdır. Ancak, bebek doğar doğmaz test yaptıracağımızdan hiç şüphe etme."

"Nasıl şüphe duyabilirsin..."

Onun cümlesini bitirmesini beklemeden ayağa kalktım.

"Bence işimiz bitti," diyerek avukatlarıma dönüyorum. "Nereyi imzalamam gerekiyor?"

"Bayan Mancini kabul etmedi..." avukatı itiraz etmeye çalışır.

"Onun başka seçeneği yok. Kamuoyuna açıklama yaparsam, sadece evlilikle ilgili yalan haberi yalanlamakla kalmayacağım. Aynı zamanda müvekkilinizin, kız arkadaşımı sahte bir saldırı suçlamasıyla tuzağa düşürme girişimini de ifşa edeceğim," diye blöf yapıyorum.

Aslında bunu asla yapmazdım, çünkü Elodie'yi bu şekilde ifşa edemezdim.

Avukatımın işaret ettiği boş satırı imzaladığım anda, cebimdeki telefonum titrer. Vedalaşmadan odadan çıkarım.

Arayan Abaddon'dur. "Ne oldu?"

"Bir şey olduğunu nereden biliyorsun?" "Çünkü işimiz bitmişti."

"Belki de bitmedi."

"Ne diyorsun sen? Bana Angelo'nun

"O değil. Roma'da buluşalım."

"Yarından sonra New Orleans'a gidiyorum." "Tamam, ama bana güven. Konuşmamız lazım."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Omuz silkiyor. "Angelo onu hep dünyadan sakladı. Ya da belki de onu hiç tanımadığını söylemek daha doğru olur."

"Onu istiyorum. Büyükanne bu hastalıklı döngüye son vereceğime söz verdim."

"Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim ve araştırmaya başladım bile. Ama şimdilik ortadan kayboldu. Birdenbire yok oldu. Muhtemelen babasının kaderini paylaşmamak için."

"Peki o da öyle mi oldu?"

"Hayır. Beau'nun Angelo'ya yaptığı saldırı cerrahi, kişiseldi. Bir oğlunun varlığından şüphelendiğini bile sanmıyorum. Herkesin bildiği kadarıyla, Angelo'nun yasal eşi ona hiç varis bırakmamıştı."

"Onu yakala. Ne kadara mal olacağı umurumda değil. Onu bul. Onu ortadan kaldırmam lazım. Hayatımın bu bölümünü kapatmam lazım. Ama bu sefer, o piçin gözlerinin içine bakmak istiyorum. Bunu kendim yapacağım."

O da onaylayarak başını sallıyor. "Bir tavsiye ister misin?" "Elodie ile ilgiliyse, hayır."

"Değil. Kız kardeşlerinle ilgili. Muhtemel hedefin Donatella olduğunu biliyoruz, ama Giovanna'nın peşine düşse de şaşırmam. Güvenliklerini artır."

"Sence o biliyor mu?"

"Evet. Eğer bu, nesiller boyu babadan oğula aktarılan bir şeyse, Angelo tek varisi olan oğluna anlatmış olmalı."

Elodie

Bölüm 45

Elimdeki telefona bakıyorum, konuşacağımız şeyden çok korkmama rağmen onu aramam gerektiğini biliyorum.

Kendimi, sorunları çözme konusunda erteleyen biri olarak görmedim hiç. Amber ve benim hayatımız boyunca karşılaştığımız sorunların çokluğu nedeniyle, kararları erteleyemezdim.

Bir şehirde kalmak ya da kaçmak, özgürlüğümüzden çok daha fazlasını ifade edebilirdi: hayatta kalmamızı.

Uzun zaman önce, bizi yakaladıklarında sadece topluluğa geri götüreceklerine inanmayı bıraktım. Bence bizi öldürecekler. Kız kardeşim ve ben onların suçlarının tanıklarıyız; kardeşimizin "kayboluşu" gibi çok fazla sır biliyoruz - onun hayatta olduğunu bilmiyorlar - ve annemizin ölümü.

Kendim ve Amber için güçlü olmak zorundaydım, ama şimdi... .belki de ailenin güvenliği içinde olduğum için, belki de ilk kez aşık olduğum için, ama Gianni ile yüzleşmemi ertelemek için her türlü mazereti buldum.

Dün, DNA sonuçları geldi ve üçümüzün gerçekten kardeş olduğumuzu doğruladı.

Amos Boston'a geri döndü, ama bir dahaki sefere Lilly ve çocukları da getireceğine söz verdi.

"Yapma," diyor Amber, odama girip elimdeki telefona bakarak.

"Ne?"

"Onu aramak üzereydin. Lütfen arama, Elodie."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Amber, ne oldu? Sesin garip geliyor."

Gözlerimden kaçıyor. "Lütfen, onu aramaman için yalvarıyorum. Unut gitsin."

"Yapamam. İlişkimizin bir başlangıcı ve ortası vardı. Bir de sonu olmalı, çünkü onu hâlâ seviyorum, abla."

Ağlamaya başladı ve ben endişelendim. Buraya bunun için gelmedim. Benim sorunlarım yüzünden onun acı çekmesini istemiyorum.

"Amber, lütfen sakın ol. Bak, bence taşınmam daha iyi olacak. Hamileliğinin son aylarını gerginlik değil, huzur içinde geçirmelisin."

"Onu aramayacağına söz ver, Elodie." "O zaman bana neler olduğunu anlat."

Gözlerini kapatıyor ve bana tekrar baktığında kendi telefonunu gösteriyor. Bir haber sitesinde açılmış ve başlığı okuduğum anda odanın dönmeye başladığını hissediyorum.

Geleneksel ailelerden gelen İtalyan iş adamı ve sosyetik kadın, önümüzdeki haftalarda evlenecek. Gianni Andresano ve uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Capria Mancini...

Telefonun elimden kayıp düştüğünü bile fark etmedim.

Nefes alamıyorum, bu yüzden geniş bahçeye koşuyorum ve kız kardeşim adımı seslendiğini duysam bile durmuyorum.

Amber'in sesi kaybolana kadar ağaçların arasına dalıyorum.

Yalnız kalmam lazım. Kendimden başka birini düşünmekten yoruldum. Şu anda onunla konuşmak bile istemiyorum.

İçimde, bunun o kadının bir başka yalanı olduğunu umut etmeye devam ediyordum, ama günler geçti ve nişan reddedilmedi. Aksine, sadece onaylandı.

Acıyı ve İtalya'da yaşadığım her şeyin anılarını geride bırakmak için daha hızlı koşuyorum.

Bir yanılsama. Bu hayatta yeterince acı çekmemişim gibi, bana sadece daha fazla acı getiren aptalca bir rüya.

Nereye gittiğimi bile göremiyorum. Gözyaşlarım her şeyi bulanıklaştırıyor ve aniden zeminin altımdan kaybolduğunu hissediyorum.

Sanki yavaş çekimde uçuyormuşum gibi, hiçbir yere varamadan, ta ki sonunda başımın yan tarafına keskin bir darbe hissedene ve her şey karanlığa gömülene kadar.

Korku, kalp kırıklığı, keder.

Geriye kalan tek şey karanlık.

"Konuş benimle, Elodie."

Yüzümü duvara çeviriyorum, onu incitmek istediğimden değil, konuşamadığımdan.

Amber'ın acısı benim acımı daha da artırıyor.

"İtalyan New Orleans'ta," diyor Beau, hastane odama girerken. "Şehrin dört bir yanına dedektifler gönderdi."

"O da bana ulaşmaya çalıştı, ama ne diyeceğimi bilmediğim için cevap vermedim."

"Cevap verme," diyorum kız kardeşime. "Onunla konuşmak istemiyorum."

Beau, beni bu şehirden çıkarabilir misin?"

"Ne? Sanmıyorum..." Amber başlar, ama onu keserim.

"Seni seviyorum kardeşim ve senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, ama yalnız kalmam lazım. Lütfen beni suçlu hissettirme. Şu anda seninle tartışacak ya da seni ikna edecek gücüm yok. Beni bırakman lazım Amber."

"Nereye?" Beau, durumu kontrol altına alarak sorar. "Beni bulamayacağı herhangi bir yere."

"Elodie, Gianni'nin nişanı reddettiğini ve..."

"Hayır, Amber. Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Şu anda ihtiyacım olan şey dinlenmek. Çok yorgunum."

Capria ile ilişkisi ne olursa olsun, bir *çocukları* olacak.

Az önce kaybettiğim bebek gibi. Varlığından bile haberdar olmadığım sekiz haftalık bir hayat, şimdi yok oldu.

Doktor onların arkasına geçiyor. "Dinlenmesini tavsiye ederim, ama her şeyden önce, daha fazla duygusal şok yaşamamasını tavsiye ederim."

Bugün erken saatlerde, uyuyormuş gibi yaparken onun Beau ile konuşmasını duydum. Doktor, kayınbiraderime duygusal bir çöküntü yaşadığımı söyledi.

Beau, Amber'ı endişelendirmemek için ona söylemedi sanırım, ama nereye gitmek istediğimi sorması, şu anda benim tarafımda olduğunu gösteriyor.

"Onu nereye götüreceğimi çok iyi biliyorum, Amber. Elodie haklı, biraz yalnız kalması gerekiyor."

"Hayır, ben de onunla gidiyorum. Biz her zaman bir takımdık ve hiçbir şey değişmedi."

İtiraz etmeye başlıyorum, ama o elini kaldırarak konuşmasını bitirmeme izin vermemi istiyor.

"Sessiz kalacağıma söz veriyorum. Seni rahatsız etmeyeceğim, ama en azından bu ilk hafta boyunca yanında olacağım."

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum, tartışacak kadar yorgunum.

Birkaç saat sonra, Beau'nun Louisiana'daki Grand Island'da bulunan evine doğru yola çıkmışken, Amos arayıp bizimle kalmak için uçağa bindiğini söyler.

Keşke ona ihtiyacım olmadığını söyleyecek kadar güçlü olabilseydim.

Ama yapamıyorum. Ancak şimdi ikisinin de yanımda olmasını istediğimi anlıyorum.

Bölüm 46

"Bu gerçek olamaz lan!"

"Beau Carmouche-LeBlanc'tan bahsettiğimizi tekrar hatırlatmam mı gerekiyor? Eğer o, onu bulmana izin vermemeye kararlıysa, Gianni, bulamazsın."

Sinirli bir şekilde ileri geri yürüyorum.

New Orleans'tan ayrıldığım gibi, eli boş olarak döndüğümünden bu yana bir hafta geçti.

Beau ile görüşmek için her yolu denedim, ama bu adam gizli ajandan da beter.

"Belki de vazgeçmelisin," diyor Abaddon.

"İşleri yarım bırakmak benim doğamda yok. Eğer bitirmek istiyorsa, bunu yüzüme söylemesi gerekir."

"Şu anda, gerçekten çözebileceğin sorunlara odaklanmalısın."

"Capria'dan bahsediyorsan, onu hallettim bile.

Italia News'i aç."

Telefonunu çıkarır ve gazetenin web sitesini bulana kadar kaydırır.

Birkaç dakika sonra okumayı bitirince, "Daha kötüsünü hak etmişti." der.

"Şu an için yapabileceğim en iyi şey bu."

Capria ile yaptığım anlaşma, yetmiş iki saat içinde sözde nişanımızla ilgili haberi geri çekmesiydi. Bunun yerine, o kaltak iki katına çıkardı, düğünü yeniden doğruladı ve hatta birkaç hafta içinde gerçekleşeceğini söyleme cüretini gösterdi.

New Orleans'a vardığımda onun yaptıklarını öğrendim. Hemen ABD'deki avukatlarımı aradım ve onlar

büyük bir TV kanalında sözde düğünü yalanlayan bir açıklama kaydetmemi ayarladılar.

Capria ile ilişkimizin bittiğini söylerken lafımı sakınmadım ve bebekten hiç bahsetmedim bile.

Medya ilgisinden nefret ederim, ama Capria'nın kız arkadaşına yaşattığı kamuoyu önünde aşağılanmayı asla görmezden gelemedim. Elodie ile birlikte hayır galasında çekilen fotoğraflar yüzünden, bazı dedikodu dergileri Elodie'yi metres olarak nitelendirecek kadar ileri gittiler.

Capria'nın onu bu şekilde ifşa etmesine duyduğum öfkenin yanı sıra, babamla karşılaştırılmak, iki paralel ilişki yaşamak fikri beni derinden rahatsız etti.

Ailemle, özellikle annemle konuşup onları hazırlayana kadar röportajı birkaç gün daha ertelemek niyetindeydim. Ancak New Orleans'ta Elodie ile görüşmemenin verdiği hayal kırıklığı beni harekete geçirdi. Elodie'nin en azından beni dinlemesi için özel hayatımın dünya çapında manşetlere taşınması gerekiyorsa, bunu yapardım.

Ona ulaşamamak beni delirtiyor.

Manşetleri gördüğünde sonunda açıklamama izin vereceği umuduna sarılıyorum.

Artık tüm dünya gerçeği biliyor.

Düğün olmayacak. Beni o deliye bağlayan tek şey, karnındaki bebek.

"Bilmen gereken bir şey var." "Ne?"

"Mancini ailesi iflas etti," diyor Abaddon. "Ne?"

Onların da bizim kadar paraları var."

"Paraları *vardı*. Şimdi borç batağında. Belki de bu yüzden eski karın seni mihraba sürüklemek için bu kadar çaresiz."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ben dedikodularla değil, sadece gerçeklerle ilgilenirim. Senin de söylediğin gibi, çocuğun senin olup olmadığını ancak doğduktan sonra DNA testi yaptırarak öğrenebilirsin. Ama Capria'nın, ailesi iflas etmek üzereyken seni her ne pahasına olursa olsun kendine bağlamaya çalışması bana şüpheli geliyor. Diğer konuya gelince, hâlâ bir şey bulamadık. Hâlâ saklanıyor."

Uykusuz geceler ve stresten gözlerim yanarken burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Kız kardeşlerimin güvenliğini artırdım," diyorum ona kapıya kadar eşlik ederken. "Onu aramaya devam et."

Abaddon gittikten sonra masama gidip Capria'nın hamilelik testi sonuçlarının bulunduğu çekmeceyi açtım.

Sonuçları tek tek tekrar gözden geçiriyorum.

Bunun bir tuzak olup olmadığını merak ettim, ama kafasını çarptıktan sonra hastaneye kaldırıldığında, doktorlar hamileliğin gerçek olduğunu doğruladılar.

Abaddon ayrılalı beş dakika bile geçmeden, ofisimin kapısı tekrar açıldı ve Tommaso şeytan peşindeymiş gibi içeri fırladı. "Capria kaç aylık olduğunu söyledi?"

Cevap vermek yerine, az önce incelediğim testleri ona uzattım.

Onları alır, koltuğa oturur ve okumaya başlar. "Ne oluyor, Tommaso?"

Kardeşim ayağa kalkıp bana yaklaşır. "O bebek senin olamaz."

"Ne?"

"Buraya sadece içimde hâlâ bir parça insanlık kaldığı ve adaletsiz davranmak istemediğim için geldim."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Sen neyden bahsediyorsun?"

"Eski sevgilini araştırttım. Ailesinin iflas ettiği söylentilerini duydum," diyor ve Abaddon'un bana daha önce söylediği şeyi doğruluyor. "Bu yüzden bir özel dedektif tuttum ve eski sevgilinin bahçıvanla bir ilişkisi olduğunu öğrendim."

"Ne?"

"O yılanı güvenmiyorum. Mancini'nin iflasını ilk duyduğumda umursamadım. Ama sonra hamilelik haberi geldi, hemen ardından Capria sözde nişanlandığını açıkladı ve şüphelenmeye başladım. Birini onu takip ettirdim. Ailesinin bahçıvanıyla yatıyormuş. Bu tek başına bile bunun bir tuzak olduğunu düşünmeme yetti. Şimdi, test sonuçlarıyla birlikte, o çocuğun senin olmadığına eminim."

"Benim bile bilmediğim bir şeyden nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü ondan ayrıldığın gün benim bağımdaydın. Konuştuk ve tarihi çok net hatırlıyorum. Nicolo'nun doğum günüydü, Ricco'nun oğlu, hayatta olsaydı."

Acı ve suçluluk duygusuyla yüzümü buruşturuyorum. O kadar uzun süre birbirimizden nefret ettik ki – benim ailem Moretti ailesinden, onların ailesi de bizden – yeğenimi hiç tanıma fırsatım olmadı. Nicolo öldüğünde, hepimiz kendimizi berbat hissettik.

"Düşünmek için terasa çıkmıştım, sonra sen geldin. Bak," diyor, kağıtları işaret ederek, "burada, hastaneye yatırıldığında altı haftalık hamile olduğu yazıyor. Tabii Elodie'yi aldatmadıysan..."

"Tabii ki aldatmadım."

"O zaman o bebek senin olamaz. Dahası var. Doğru teşvikle, adam seninle ayrıldığınız günden beri Capria ile neredeyse her gün yattığını ifade etmeye hazır. Evli olduğu için, bunun evliliğini mahvedebileceğini bildiği için, karşılığında bir şey almadan konuşmayacaktır."

"Tanrım, bu iş gittikçe daha da ilginçleşiyor!"

Telefonumu alıp beş saniye içinde arıyorum.

"Umarım o korkunç röportajı geri çekmek için arıyorsundur, Gianni," diyor Capria, sesi ağlamaklı. "Bir dergiyi aramama ve evime gelip fotoğraf çekmelerine izin verirsen, zararı telafi etmek için hala zaman var. İkimiz de biliyoruz ki, sonunda evleneceğiz. Eğer yapmazsan, bebeği alıp giderim."

"Demek planın buydu? Çocuğumu alıp kaçmakla tehdit ederek bana şantaj yapıp beni evliliğe zorlamak mı? Açıkçası Capria, beni daha iyi tanıdığını sanıyordum. Çocuğumu bana karşı kullanmanı engellemek için gerekirse cehenneme gider ve şeytanın huzuruna çıkmayı talep ederdim. Ne yazık ki o bebek benim değil."

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

"Her şeyi biliyorum. İnkâr etmeye bile kalkışma. Bahçıvanının çocuğuna hamile kalmışsın. Fikrimi değiştirdim

. Hemen DNA testi istiyorum," diye blöf yapıyorum, "yoksa başka bir röportaj verip, hangimizin baba olduğunu bile bilmediğini tüm dünyaya anlatırım."

Onu bu işten kurtarmayacağım. Her halükarda, Elodie ile ilişkiyi mahvettiği için bedelini ödeyecek, ama kardeşimin şüphelerinin doğru olup olmadığını itiraf etmesini istiyorum.

"Test sonuçların burada. Paris'teki doktor bana bir kopyasını verdi. O gün, altı haftalık hamileydin. Bu bebek benim olamaz."

Ağlamaya başlıyor, ama gözyaşlarının beni etkilediği zamanlar çoktan geride kaldı.

"Ee, ne olacak? Yalan söylemeye devam mı edeceksin?"

"Gianni, yaptığım şeyi sadece çaresiz olduğum için yaptım ve

—

"Mazeretlerinle cehenneme git. Yaptıklarının bedelini ödeyeceğine . Ben bir suçu asla unutmam."

Bölüm 47

"Onun için en ufak bir pişmanlık duymadığımı söylersem, uzun günah listeme bir günah daha eklemiş olur muyum, Gianni?" *Mamma*, pazar günü öğle yemeğinden sonra, hepimiz televizyon odasında toplanıp Tommaso'nun getirdiği kaydı izlerken sorar.

Kayıtta, Capria'nın aile bahçivani, *signorina* Mancini olarak adlandırdığı kadınla olan ilişkisi hakkında kendi versiyonunu anlatıyor.

Evli ve dört çocuk babası olan adam, zayıf bir anında onunla ilişkiye girdiğini itiraf eder, ancak işverenin kızıyla evlenmek için karısını ve çocuklarını terk etme niyetinde olmadığını, ancak bebeğin yetiştirilmesine yardım etmek istediğini söyler.

Bunun üzerine Donatella kahkahayı patlatır.

"Andresano mirasçısıyla evlenmeyi hayal eden biri için, ailenin bahçivani tarafından reddedilmek büyük bir darbe olmalı."

İzlemeye devam etmek istemediğim için ayağa kalktım.

O röportajı isteyen bendim. Çocuk gerçekten bahçivan Guido'nun çocuğu, ama o bu ilişkiyi kamuoyuna açıklamayı ancak iyi bir maddi teşvik karşılığında kabul etti.

Hayatımda nadiren düşmanımın beni vurduğunu bilmesini sağladım. Ben sessizce karşı saldırımı planlayan türden biriyim, ama bu özel durumda, onu ifşa edenin ben olduğumu bilmesini istedim.

Guido'nun bilmediği, ama benim bildiğim şey, artık bebek olmadığıdır. Onu ifşa ettiğim gün, kürtaj randevusu aldı. Bunu biliyorum çünkü benim çocuğumu taşıdığını düşündüğümde beri, onu izleyen birini tutmuştum.

O çocuğu hiç istememişti. İsteddiği şey, beni tuzağa düşürmek için bir kozdu. Ya da Abaddon ve Tommaso'ya göre, babasının iflasına rağmen rahat bir hayat sürmesini garanti edecek bir tür

babasının iflasına rağmen rahat bir yaşam sürmesini garanti edecek bir tür *sigorta poliçesi*.

"Onu deli olarak nitelendirebilirim, ama bence o sadece içten içe çürümüş biri," diyor kardeşim Gaetano, Tommaso ile birlikte beni koridora kadar takip ederek.

"O deli değil. O bir fırsatçı. Gianni'yi kendine bağlamak istedi ve belki de evlendikten ve bebek doğduktan sonra kardeşimizin babalık testi talep etmeyeceğini düşündü," diyor Tommaso. "Bahçıvanın seninle aynı vücut yapısına sahip olduğunu fark ettin mi?"

Evet, haklı. Adam kolaylıkla kardeşim olarak geçebilir.

"Hâlâ onunla birlikte olsaydım bile, yine de testi talep ederdim."

"Oğlum, bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sorar annem, koridorda bize katılır.

"Evet," derim ve onu diğerlerinden uzaklaştırırken kolumu omuzlarına doluyorum. "Ne oldu?"

"Elodie ile aranız nasıl?"

"İyi değil. Bildiğin gibi, bir hafta New Orleans'ta kaldım. Ona yaklaşamadım bile. Kayınbiraderi etrafına bir duvar ördü. Bir arkadaşım," Abaddon'un adını vermeden, "onun artık Louisiana'da bile olmadığını düşünüyor. Bulunmak istemiyor, *anne*."

"O zaman belki de beklemelisin. Zamanın işini yapmasına izin ver." "İşlerin kendiliğinden çözülmesine izin vermekte pek iyi değilim."

"Yıllarca kafamı duvarlara vurarak öğrendiğim bir şey var, Gianni. Bazen hayatın doğal akışına bırakmak gerekir. Eğer bizim olması gerekiyorsa, olacaktır. Evren binlerce kez dönecek, ama başlangıç noktasına geri dönecek ve siz birbirinizi tekrar bulacaksınız. Elodie çok incinmiş olmalı. Herkesin önünde küçük düşürüldü ve ben, 'diğer kadın' olmanın getirdiği damgayı taşımak nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi bilirim."

Onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım.

Annem Dino'yu görmek istemiyor. Carina'dan ayrıldıktan sonra ziyaretleri zaten seyrekleşmişti ve birkaç

gün önce bunun nedenini öğrendim: Avrupa'yı dolaşıp kız kardeşlerimin yaşında kızlarla takılıyor.

Sanırım bu, annemin kırılma noktasıydı.

Yıllarca sessizce acı çektikten sonra, artık özgür olduğu için o piçin sonunda onu kabul edeceğini umduğunu düşünüyorum. Bunun yerine, genç kadınlarla çılgınca eğlenmeyi tercih etti.

"Onun gözlerime bakarak bunu bitirmesini istiyorum *anne*, çünkü ben böyleyim. O zamana kadar Elodie benim kadınıym."

"Sen de benim kadar inatçısın. Bu iyi bir şey değil. Acı getirir, oğlum."

"Onun ailesine baskı yapmaya devam etmeyeceğim. Sonsuza kadar saklanamaz. Bir noktada ortaya çıkmak zorunda kalacak."

"O zamana kadar hayatını yaşamayacak mısın?"

"Başka bir kadın istemiyorum *anne*. Benimkini istiyorum. Yaraladığım kadını. Keskin dilli, cesur Romniya'yı. Yüz yüze geldiğimizde ve bana bittiğini söylediğinde vazgeçerim."

"Aşıksın."

"Etiketlerden hoşlanmıyorum."

"Bir şeye isim vermemek, onun ne olduğunu değiştirmez. olmasını engellemez."

"Gitmeliyim *anne*. Kendine iyi bak. Bir şeye ihtiyacın olursa "Tamam."

"Ararım."

Yanağına bir öpücük kondurup uzaklaşmaya başladım. "Gianni?"

"Evet?"

"Eğer teselli olacaksa, onun da aşık olduğundan eminim."

"Biliyorum. Şu anda benden nefret ediyor olabilir, ama o benim olduğu kadar ben de onunum."

"Başka bir şey mi seni endişelendiriyor?" "Ne demek istediğini anlamadım."

Evet, biliyorum. *Annem*, kızların etrafındaki güvenliği iki katına çıkardığını fark etti.

"Biliyorsun. Donatella ve Giovanna'nın bir ordu kadar korumayla takip edildiğini kastediyorum."

Çünkü bir bir bir düşündüm ona
onabüyükannemin büyükannemin sırrını, yani annesinin
sırrını ona anlatmayı düşünüyorum.

Nasıl bilmez?

"*Anne, Nonna*'ya geçmişî hakkında hiç konuştun mu?"

Yüzündeki ifade gerginleşir, bu da beni alarma geçirir. "Neden bahsediyorsun?"

"Annenin evlenmeden önceki hayatından."

"Hayır," diye cevaplar, biraz fazla çabuk, sonra ekler, "*Sen* onunla bu konuyu konuştun mu?"

Şifreli konuşmak çok garip, ama artık ne demek istediğimi anladığından eminim, ya da en azından şüpheleniyor.

Bu kadar çok sırdan bıktım, bu yüzden onu sınamaya karar veriyorum: "Evet, bana her şeyi anlattı."

Yüzü soluyor. "Gianni..."

"Sadece kızların korunacağını bilmeni istiyorum. Risk yok. Ama senden bir şey istemek zorundayım."

"Ne?"

"Neden sen olmasın?"

Arkasını dönüp uzaklaşmaya başlar. Kapıya ulaştığında, omzunun üzerinden geriye doğru bakar.

"Belki de ailede şanslı olan benim."

Amber

Bölüm 48

Bir yıldan fazla bir süre sonra

"Giancarlo?" diye soruyorum, hafif lirik bir aksanı olan güçlü bir ses cevap verir.

"Kiminle
görüştüğüm?"

"Amber Martin."

Birkaç saniye cevap vermez ve telefonu kapattığını düşünürüm, ama sonra buz gibi bir ses tonuyla "Nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Martin?" der.

"Ben Elodie'nin kız
kardeşi." "Biliyorum."

Tanrım, bu ilk düşündüğümünden çok daha zor olacak, ama gerçek şu ki, en azından denemeliyim. Kız kardeşimin yaşama isteğini geri getirmek için mümkün olan her şeyi yaptığımı bilmeliyim.

Hiç bahsetmese de, bebeğini kaybetmenin acısını atlatamadığını biliyorum.

Grand Island'a taşındıktan birkaç ay sonra, bir koruma ordusu tarafından çevrili olan Beau'nun, Elodie'nin kendini bu kadar izole etmesine izin verme şartıyla, Elodie bir kurs aldı ve şimdi Beau'nun iş adamı arkadaşlarından birinin özel jetinde uçuş görevlisi olarak çalışıyor.

Beau'nun ve Amos'un adamları tarafından yirmi dört saat boyunca koruma altında olduğunu farkında mı bilmiyorum.

Bu sahte bir özgürlük hissi, ama kocamın ve kardeşimin dünyasında risklere yer olmadığını kabullenmiş durumdayım. Artık gözetlendiğinin farkında bile değil ya da farkında olsa bile bunu görmezden geliyor.

O hep uçuyor ve onu nadiren gördüğüm zamanlarda bile, örneğin kızım Violet'in doğumunda ve düşünümde, Elodie Giancarlo ile olan geçmişiyle ilgili hiçbir şeye değinmek istemedi.

Onun kirli geçmişini ve İtalyan sürtüğü Capria Mancini'yi internette araştırdım. Hakkımda söylenebilecek bir şey varsa, o da sevdiğim kadar şiddetle nefret edebildiğimdir. Beni incitirsen, bir gün seni affedebilirim, ama sevdiklerimi incitirsen, sekizinci kuşağa kadar lanetlerim.

Capria, yol kenarında görürsem tereddüt etmeden ezip geçeceğim birkaç kişiden biri.

Sonuçta, kız kardeşimin bebeğini kaybetmesinin sorumlusu odur.

Alnımdaki soğuk teri siliyorum.

Bugün, balayından dönerken, video görüşmesi yaparken Elodie birdenbire önümde ağlamaya başladı, Violet'in adının geçmesiyle duygusal bir hale geldi, o anda harekete geçmem gerektiğini anladım.

Şu anda, Hong Kong'da, yalnız ve incinmiş durumda.

Gururlu ve incinmiş, ama hala İtalyan iş adamına aşık.

Bir yıldan fazla zaman geçti ve durumu daha da kötüleşmiş görünüyor.

Bu arada, çok şey oldu. Kızlar, Beau'nun planladığı gibi, yerleşkeden kurtarıldı ve kardeşim Trust Again adlı bir derneğe götürüldü. Yaşlılar, isimleri ve suçları dünya çapında gazetelerde ve televizyonda ifşa edildikten sonra ortadan kayboldular, ancak bir tanesi hariç: Josiah Wiley, Teksaslı bir iş adamı, tutuklandı ve yargılanmayı bekliyor.

Nedense, Beau'nun ya da Amos'un, belki de ikisinin de bu olaya karıştığını biliyordum.

Babamız Tobias kaçtığında ve hem kocam hem de kardeşim, pek çok insanın hayatını mahveden bu adamı yakalamak için gerçek bir insan avına çıktıklarında, ben emindim.

Sonunda, onu yakalamaya yardım edenler Elodie ve bendik.

Bir gün onu aradım ve Beau'nun hala Tobias'ın nerede olduğunu bilmediğini söyledim, o da babamızın Dallas'ta sahip olduğu bir av kulübesini hatırladı.

Bir plan yaptı. Her şeyi Beau'nun arkasından yaptık. Teksas'taki kulüplerinden birine gitmek istediğimizi söyledik ve korumalardan sıyrılarak Tobias'ın orada olup olmadığını kontrol ettik, tahmin ettiğimiz gibi oradaydı.

Kocamı aldattığım için gurur duymuyorum, ama Tobias'ın başka bir ülkeye kaçıp daha fazla kıza zarar vereceğinden korkuyorduk. Kulübeye gittiğimizde, Beau'nun bizi takip edeceğini biliyorduk çünkü telefonuma takip cihazı takmıştı. Kocam adamlarıyla gelene kadar arabada, ormanda saklandık.

Aldığımız risk yüzünden bana çok kızmıştı, ama sonuçta işe yaramıştı.

Tobias'a ne olduğunu hiç sormadık, ama ikimiz de onun öldüğünü biliyoruz ve onun yasını tutmuyoruz.

"Aramalı mıydım bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"O zaman neden aradın?"

"Çünkü onu hala önemsiyor musun bilmek istiyorum."

"Aramızdaki her ne varsa bitti, Bayan Martin. Kız kardeşin tüm iletişimi kesti. Eminim kocan sana geçen yıl onu aramak için New Orleans'a birden fazla kez gittiğini ve hiçbir cevap alamadığını söylemiştir. Onu bulmak için dedektifler bile tuttum, ama yine de bulamadım. Sonunda, onun sessizliği ve yokluğu her şeyi açıkladı."

"Kız kardeşim soyadını değiştirdi. Annemizin soyadını, De León'u kullanıyor."

"Kökleriyle yeniden bağlantı kurması onun için iyi olmuş, Bayan Martin. Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"O seni seviyor, Gianni. Elodie incindi, ama hala sana deli gibi aşık. Bunu atlatamadı."

"Üzgünüm, ama buna inanamıyorum. Aracılık yapmaya çalıştığın için teşekkür ederim, ama benim için bu konu kapanmıştır."

"Biriyle birlikte misin?"

Onun sinirli iç çekişini duyuyorum ve onu suçlayamam. Bu beni ilgilendirmez.

"Bu seni ilgilendirmez," diye cevapladı sinirli bir şekilde.

"Lütfen, bilmem gerek. Onu unuttuysan, bir daha seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

"Yalnızım, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Derin bir nefes alıp, Tanrı'dan doğru şeyi yapmama izin vermesini dilerim ve pişman olmadan önce, "O senin bebeğini kaybetti, Giancarlo. Kız kardeşimin seninle ilişkisini kesmesine neden olan, o deli eski sevgilinin basına attığı nişan haberi değildi.

"Ne?"

"Hamileydi ve bunu bilmiyordu, ve o kadın gazetelere düğününüzün birkaç hafta içinde olacağını söylediği gün düştü. Elodie derin bir depresyona girdi. Beau'nun sahil evlerinden birine taşındı ve aylarca dünyadan izole bir şekilde yaşadı. Hayatına devam edebilmek için bir terapistle gitmeye başladı. Kız kardeşim gururlu ve inatçıdır, ama korkak değildir. Seni hala sevdiğini biliyorum, ama çocuğunu kaybettikten sonra kırılan kalbini onarmaya çalışıyor."

Uzun süre sessiz kaldı ve ben de tekrar konuşmaya çalışmadım, çünkü söyleyebileceğim her şeyi söylemiştim.

"Hamile olduğumu hiç bilmiyordum."

"Biliyorum, bu yüzden sana söylüyorum."

"Oraya geliyorum."

"Henüz bunu yapma. Öncelikle, şu anda Hong Kong'da. Ve zaten, öylece ortaya çıkmam gerektiğini düşünmüyorum. Belki daha ince bir yaklaşım sergilemen gerekir. Ona karşı sabırlı olmalısın. Bizim gibi hiçbir şeye sahip olmamış insanlar için kayıp, diğerlerinden daha da derinden hissedilir. O sana aşık oldu ve bana, ikinizin ilişkisi yürümeseniz bile, birlikte yaptığınız bebeği istediğini söyledi. Şu anda tek düşünebildiğin şey onu görmek olduğunu tahmin ediyorum, ama bence daha yumuşak bir yaklaşım sergilemelisin. Aslında bir plan. Aklımda bir şey var."

"Neden bahsediyorsun?"

"İkinizin daha ince bir şekilde buluşmasını ayarlamayı düşündüm."

"İncelik, benim dünyamda sıkça kullanılan bir kelime değildir, Bayan Martin." "Lütfen bana Amber deyin. Dediğim gibi, kaçamayacağınız, konuşmak zorunda kalacağınız bir şekilde ortaya çıkmanızı düşündüm."

"Aklınızda ne var?"

"Aklınızda ne var?"

Hızlıca, onun Beau'nun arkadaşı için çalıştığını ve kız kardeşimin büyük bir havayolu şirketinde iş bulmaya çalıştığını, ancak deneyim eksikliği nedeniyle henüz kimse onu işe almadığını açıkladım.

"Kocamla konuşup, onun arkadaşının jetiyle seyahat etmeni ayarlayabilirim. O da uçuş görevlisi olacak ve havadayken, en azından seni dinlemekten başka seçeneği olmayacak."

Sessizlik.

Tanrım, kızgın olduğunu anlıyorum, ama kocamın İtalyan versiyonuna dönüşeceğini beklemiyordum. Bu adam çok gururlu.

"Bu işe yaramaz. Ben kendi kurallarıma göre oynarım. Ne zaman Amerika'ya dönecek?" diye sorar, ama bu sefer sesi tamamen farklıdır, kederle doludur.

Kız kardeşimi ne kadar sevip onunla dayanışma içinde olsam da, bebekle ilgili haberin onu da derinden sarsmış olduğu benim için çok açık.

"Yarından sonra dönecek. Ne düşünüyorsun?"

O anda, aradığım için doğru şeyi yaptığımı biliyorum. İtalyan'ın da kız kardeşimden vazgeçmediğini anlıyorum.

"Deneyimsiz olduğu için hiçbir havayolu şirketi onu işe almayacağını mı söyledin?"

"Evet, ama onun pes etmeyeceğini biliyorum. Uçuş görevlisi olmak Elodie'nin yıllardır hayalini kurduğu bir şeydi ve ilerlemek için bu hayale sıkı sıkı sarıldı."

"İşe yarıyor mu?"

Soru sorarken sesinde gerginlik var.

"Hayır. Daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Kendin gör. Tek istediğim, en azından ikinizin konuşması."

"Saygısızlık etmek istemem Amber, ama ben tavsiye istememiştim. Aradığın için teşekkür ederim, ama bunu yapmak için bir yıl bekledin. Elodie'nin düşük yaptığını bile bilmiyordum. Böyle bir şeyi benden saklamaya ne hakla cüret edersin?"

Onun için üzüldüyorum ve suçluluk duygusu beni çok etkiliyor. "Yani kız kardeşimle konuşmayı bile denemeyeceksin?"

"Evet, konuşacağım. Ama kendi yöntemimle. İkimizin de bu konuyu kapatmaya ihtiyacı var. Aramızda geriye bir şey kaldığını sanmıyorum."

Aynı fikirde değilim ama bunu söylemiyorum.

"Onu incitme, Giancarlo. Üzgün olduğunu anlıyorum, ama kız kardeşimin de acı çektiğini unutma."

"Kız kardeşimin kaldığı adresi ver bana Amber. Ne yapacağıma ben karar vereceğim."

Rahatlamış ama aynı zamanda derin bir endişe içinde telefonu kapatıyorum.

Tanrım, lütfen doğru şeyi yapmış olayım. Tek istediğim kız kardeşimin mutluluğu.

Bölüm 49

Masamdaki telefona bakarak Amber ile yaptığım tüm konuşmayı tekrar tekrar düşünüyorum.

Kendimi her zaman dokunulmaz olarak görmüşümdür; ama şu anda, ayağa kalkmaya çalışsam bile başaramayacağımı düşünüyorum.

Acıyla normal insanlar gibi başa çıkamıyorum. Ben eylem adamıyım. Bir şey yoluma çıkarsa, onu atlatmam, yok ederim.

Ve şu anda net bir hedefim var: Mancini ailesi.

Telefonu tekrar elime alıp baş avukatımı arıyorum.

"Mancini'nin borcunu tahsil et" diyorum.

Her zaman iki adım önde düşünürüm, bu yüzden iflasları onaylanır onaylanmaz, yatırım şirketim Capria'nın babasının borçlarını devraldı. Bütün dünyaya borçlu olanlar, sonunda sadece bana borçlu kaldılar.

Tüm ayrıcalıklarını kaybetmişlerdi, ama yine de üst orta sınıf gibi yaşamayı başardılar.

Bu durum bugün sona eriyor.

Geçen yıl, annesi kalp krizi geçirip öldü ve geride sadece babası kaldı — yıllardır şirketlerinin hissedarlarından para çalan bir dolandırıcı — ve o sefil kadın.

"Hepsi bu kadar mı, Bay

Andresano?" "Evet."

"Size borcunu ödemesi imkansız."

"Hayır benim sorunum değil. Belki bu zamanı Mancini Mancini iş aramaya

başlamasının zamanıdır."

Capria'ya ne yapacağımı henüz bilmiyorum.

Tek bildiğim, onun hayatının geri kalanını sona erdirme emrini vermeme neden olan tek şey, çocuğumun ölümünün cezasız kalmayacağıdır.

İki hafta sonra

"Bunu sana acı çektirmek için söylemiyorum, *anne*."

"Oğlum, sadece hiç tanışmadığım torunum için ağlamıyorum. İkiniz için de kalbim kan ağlıyor. Aranıza giren, sizi ayıran acımasızlık için. O kadının pervasız davranışları yüzünden mahvolan hayat için."

Onu dinlerken duygularımı gizlemeye çalışıyorum.

Son birkaç gecedir uyuyamadım, Elodie ile olan hikayemi tekrar tekrar düşündüm.

Yanlış başlayan bir şeyin nasıl bu kadar doğru sonuçlandığını. Onun için nasıl delirdiğimi ve onu sonsuza kadar yanımda istediğimi.

Asla tanıyamayacağım çocuğu düşünüyorum ve onun acısını benimle paylaşmadığı için ondan nefret etmek istiyorum, ama yapamıyorum.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca, sevgi ve öfke arasında o kadar çok gidip geldim ki, şu anda sarkacın hangi tarafa eğildiğini kesin olarak söyleyemiyorum.

Yaklaşık iki ay önce, sonunda yeni bir sayfa açmaya karar verdim. Onu bulmak için elimden gelen her şeyi denedim ama sadece kapalı kapılarla karşılaştım.

O sadece *izole* olmamıştı. *Saklanmıştı*.

Amber beni aradığında, Elodie'yi aramayı bırakalı yedi hafta olmuştu. Onu bir kez ve sonsuza kadar unutmaya karar vermiştim.

Şimdi bile, bebeğimizi kaybetmenin acısına rağmen, onu geri isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Annemi dinlerken, Amber'ın kız kardeşinin artık Dallas'ta yaşadığını söylediğini hatırlıyorum.

Sonunda Elodie köklerine döndü. Kompleksin bulunduğu eyalete.

Basında bu tarikatla ve oradan kurtarılan kızlarla ilgili her haberi takip ettim. Onların kabusu bir ay boyunca tüm medya organlarında açıkça ortaya kondu ve tartışıldı. Elodie ve Amber'ın hatırladıkları, o kızların yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi.

Yaşlıların kimlikleri beni şok etti. İçlerinden biri Afrika'daki açlık yardım projemizi bile desteklemişti.

Zengin, nüfuzlu adamlar.

Sosyal yardımların destekçileri.

Kuzu kılığına girmiş kurtlar.

Saygın vatandaşlar kılığına girmiş canavarlar.

Bir tanesi hariç, hepsi ortadan kayboldu. Elodie'nin babası da dahil. Bunun LeBlanc'ın işi olduğundan eminim ve bu ayrılık yılı boyunca delirmemi engelleyen tek şey, onun Elodie'nin kız kardeşine takıntılı bir şekilde aşık olduğu gerçeğidir.

Hâlâ Angelo'nun gayri meşru oğlunu bulamadık ve kız kardeşlerimi sıkı bir kontrol altında tutmaya devam ediyorum. Artık Carina'nın kızı ve üvey kardeşim Chiara da koruma altında.

Onu bulursam, tam tersi olacağını düşünüyorum. Biraz aklı varsa, ailesinin tüm erkek torunlarının son yıllarda öldüğünü fark edecektir. Toplamda üç kişi, babası da dahil. Ve bu durumda, benim yaptığım bir şey olmasa da, piç kurusu Angelo'nun ölümünü diğerleriyle ilişkilendirebilir.

Önemli değil. O da zaten öldü. Sadece henüz bilmiyor.

"Ne yapmayı planlıyorsun? Onunla konuşman gerek."

"Evet, konuşacağım. Ama bu kedi fare oyunundan bıktım.

Bir dahaki sefere görüştüğümüzde, konuşmadan önce onun gitmesine izin vermeyeceğim.

"Gianni, kendini incinmişlik, öfke ya da her ikisinin birden yönetmesine izin verme. Elodie, tüm iletişimi reddederek, seni dinlemeden hata yaptı, evet, ama onun kaybını da unutma."

"Peki ya benim kaybım?"

"O farklı, evlat. Fetüs onun içindeydi. Taşıdığımız bebeklerden sorumlu hissederiz. Onları korumak içgüdüsel bir şeydir.

Onları korumak bir tür içgüdü gibi."

"Kavga etmek niyetinde değilim," diyorum ve ancak şimdi bundan eminim

"O zaman neden onu görmek istiyorsun? Her şeyi bir telefonla çözebilirdin."

bir telefon görüşmesi ile çözebilirsin."

"Şu anda buna cevap veremem. Gururum onu hor görmek istiyor, ama içimdeki çoğu şey onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmek istiyor."

"Ah, Gianni, ikinizin arasında yanlış giden her şeyi silebilmeyi isterdim, ama herkesten daha iyi biliyorum ki hayat masal gibi değildir."

"Gitmem gerek," diyorum.

"Onu bana getir..."

"Ben..."

"Şşşş... Şimdi değil, ama bir gün onu bize getir. Elodie güçlüdür, ama savaşçılar bile dinlenmeye ihtiyaç duyar. Biz kusurlu bir aileyiz, ama yine de bir aileyiz. Elodie seninse, o bizim de."

Anneme Elodie'nin geçmişiyle ilgili her şeyi anlattım, özellikle de onun ve kız kardeşinin yalnız büyüdüklerini ve hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaçları olduğunu.

"O benim kızım olduğuna inanmıyor *anne*, yoksa benden kaçmazdı."

"Peki ya sen? Onun senin olduğuna inanıyor musun?" "Gitmem gerek. Kendine iyi bak."

Arabama doğru yürüyorum, ama kapıyı açamadan telefonum çalıyor.

"İsteddiğini yaptım. Onu izletiyorum." "Korumasını sürdür."

"LeBlanc'ın da onu koruyan adamları olduğunu biliyorsun, değil mi? Öyleyse neden endişeleniyorsun? Onu unuttuğunu söylemiştin."

"Onu güvende tut, Abaddon."

"Amerika'ya mı gidiyorsun?"

"Evet, ama henüz ne zaman gideceğimi bilmiyorum. Burada halletmem gereken bazı işler var."

Telefonu kapatıp, bu sabah yaptığım anlaşmayı düşündüm. Şüphesiz, özel havacılık tarihindeki en hızlı satın alma.

Avukatlarım çıldırdı, bu kadar yüksek bir teklif vermememi tavsiye ettiler.

Dinlemedim. Para benim için hiçbir zaman sorun olmadı ve olmayacak da. Sahip olduğum her şeyi harcamak için ömrüm yetmez.

Capria'nın Elodie'ye, bize yaptıklarını geri alamam, ama en azından onun hayallerinden birini gerçekleştirebilirim. Eğer bir havayolu şirketinde çalışmak istiyorsa, bunun gerçekleşmesini sağlayacağım.

Arabayı çalıştırmadan önce telefonuma bir resim geldi ve açtığımda mütevazı bir binanın fotoğrafını gördüm, ardından Abaddon'un mesajı vardı:

A: Sanırım onun burada yaşadığını zaten biliyorsun. Güvenlik bir şaka gibi. Test olarak, adamlarımdan biri bir sakınle birlikte içeri girdi. Adam kim olduğunu bile sormadı, sadece kapıyı açıp kapıyı tutup içeri aldı.

Öfkeyle dişlerimi sıktım.

Onu tanırıyorsa, burayı kendi maaşıyla ödüyor, çünkü Beau'nun yardımını kabul etseydi, kesinlikle daha iyi bir yerde yaşıyor olurdu.

Ekrana dokunarak aramam gereken kişiyi arıyorum. "Amber?"

"Giancarlo?"

"Bana Gianni de."

"Teşekkürler. Bir şey mi oldu?" "Evet.

Yardıma ihtiyacım olacak."

"Tabii ki! Nasıl?"

Ona havayolu şirketinden bahsediyorum.

"Neden böyle bir şey yaptın? Bu çok sert bir karar."

"Bu sadece para, Amber. Çocuğumuzu geri getiremem ya da kız kardeşinin kalbini iyileştiremem, ama en azından ona bir hedefe ulaşmanın mutluluğunu yaşatabilirim."

"Tek neden bu muydu?"

"Buna cevap vermeyeceğim. Sadece istediğimi yap. Bu, onun şüphelenmemesi için tek yol. Birdenbire bir iş teklifi gelirse, buna inanmayacaktır."

On gün sonra

İlk kez tüm kardeşlerimin bir araya geldiği yemek masasına bakıyorum.

Herkes. Carina'nın çocukları bile.

Konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum, ama gerçekte zihnim çok uzaklarda. Aslında, gelecekte. Daha doğrusu, yarından sonraki gün.

Elodie, özgeçmişini gönderdikten sadece bir hafta sonra, mülakata bile gerek kalmadan yeni satın aldığım havayolu şirketine işe alındı.

Gerçek dünyada bu asla olmazdı, özellikle de onu uluslararası uçuşlara atanmasını sağladığım için, ki bu bir acemi için mümkün olmamalıydı.

"Neyin var?" diye soruyor Tommaso. "Dikkatin dağınık."

Elodie'nin peşine düşme planımdan onlara bahsetmedim ve annemden de bebek konusunda sessiz kalmasını istedim. Ailemle bunu konuşmaya hazır değilim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye kaçamak cevap veriyorum. "Bir şeyden endişeli görünüyorsun."

"Az önce satın aldığım havayolu şirketini düşünüyorum," diyorum, yarı doğru bir cevap vererek.

"Evet, satın almayı duydum. Neden bir havayolu şirketi satın aldın ki?"

"İyi bir yatırımdı."

"O haklı," diyor Ricco. "Ben de geçen ay bir tane satın almaya çok yaklaştım. Hangisini satın aldın?"

Adını söylediğimde üvey kardeşim kaşlarını çattı.

"Amerikan havayolu şirketi mi?"

Başımı salladım.

Tommaso yaklaşır ve sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle konuşur. "Bunun, İtalya'ya gelen Roman kızla bir ilgisi var mı?"

Adı neydi, Eloisa mı?"

"Adının Elodie olduğunu çok iyi biliyorsun," diye cevap veriyorum. Kardeşim onu hiç sevmemişti, muhtemelen benim tarafımı dinlemeden ortadan kaybolduğu için. "Ve tek söyleyeceğim şey... .belki."

En büyük ironi, Amber ile konuştuktan sonra LeBlanc ve Tommaso'nun birbirlerini tanıdıklarını öğrenmiş olmam.

Kardeşıme Beau'nun Elodie'nin kayınbiraderi olduğunu söylediğimde, onu daha önce tanıştığımı bilmeden, arkadaşı aracılığıyla onu bulmayı teklif etti. Tabii ki hayır dedim.

Nerede olduğunu bilmesem bile, Beau'ya gitme teklifini kabul etmezdim.

İlişkimize dışarıdan müdahale edilmesinden bıktım artık. Neyi çözmemiz gerekiyorsa, bu ikimizin arasında kalacak.

Kokpitte pilotun yanında duruyorum ve yolcuları karşıladığını duyuyorum.

Uçağa bindiğimden beri koltuğuma gitmedim, çünkü onun kaçabileceği gibi çılgın bir düşünce beni uçağın kalkışını beklememe neden oldu.

Normalde, yeni işe alındığı için ekonomi sınıfında çalışır. Ama bugün, onu birinci sınıfa geçirdim. Bu uçuşta, başka birinci sınıf koltuk satılmamıştı, bu yüzden tamamen benim emrimdeydi.

Pilota teşekkür edip koltuğuma doğru yöneliyorum.

Mutfakta yanından geçiyorum ama beni fark etmiyor bile; sırtı bana dönük, başka bir uçuş görevlisiyle konuşuyor.

Ama iki dakika geçmeden bana doğru geliyor.

Nabzım hızlanıyor, ne kadar istemediğim halde heyecan kanımda dolaşıyor.

Başını kaldırıp beni gördüğünde, dolgun dudakları şoktan aralanır.

Çok güzel.

Unutamadığım kadın.

Elodie.

Sonunda, Romniya'mı istediğim yerde, ulaşabileceğim mesafede buldum.

Onu tekrar görmeye hazır olduğumu kendime söyledim. O altın rengi gözlerin ve o mükemmel yüzün artık bedenim ve zihnim üzerinde bir etkisi olmadığını kendime inandırdım.

Yanılmışım.

Kendimi küstahlık ve gurura hazırladım.

Meydan okumaya ve huzursuzluğa.

Şu anda yüzünde gördüğüm üzüntüye hiç hazırlıklı değildim.

Elodie, aşık olduğum kadının kırılgan bir gölgesi. Yine de, ilk tanıştığımızda olduğu gibi, bir şeyi kesin olarak biliyorum.

O benim için tek kişi.

O her zaman benim için tek olacak.

Elodie

Bölüm 50

Tepsi ellerimde titriyor, bardaklar o kadar yüksek sesle tıkırdıyor ki, ekonomi sınıfındaki yolcuların bile duyabileceğinden eminim.

Ve sonra, bir hafta önce işe alınmış biri için dünyadaki en aptalca şeyi yapıyorum.

Mutfığa koşuyorum, tepsiyi tezgahın üzerine bırakıyorum ve kendimi tuvalete kilitliyorum.

Tuvalete oturup başımı dizlerimin arasına eğiyorum, yoksa bayılacağımdan eminim. Dün Amber ile yaptığım telefon görüşmesini hatırlamaya çalışıyorum.

"Lütfen benden nefret etme, kardeşim."

"Amber? Ne oldu? Neden senden nefret edeyim ki?"

Bu sabah uçağım olduğu için erken yatmak niyetindeydim, ama sesindeki ıstırap beni tekrar gerginleştirdi.

"Gianni'yi aradım," diye itiraf etti sonunda, onu işkence eden sözleri.

Yataktan fırladım. "Bunu arkamdan nasıl yapabildin?"

"Seni seviyorum Elodie, bu yüzden öylece durup kendini bu şekilde mahvetmeni izleyemedim. Artık yaşamıyorsun. Sadece var oluyorsun."

"Benim adıma karar verme hakkın yoktu, Amber."

"Birinin karar vermesi gerekiyordu, Elodie. Çocuğunu kaybeden tek kişi sen değilsin. O da kaybetti ve bunu bilmeye hakkı vardı."

"Kapatmam gerek."

"Kaçma."

"Kaçmıyorum."

"O zaman beni dışlama."

"Kapatmayacağım, Amber. Ama karar vermek için zamana ihtiyacım var."

"Neden bahsediyorsun?"

"İtalya'ya gitmeyi düşünüyorum. Bebeğimi kaybetmeden önceki planımı uygulamak için, Gianni ile konuşmak için. Terapistim, bu konuyu kapatmam gerektiğini söylüyor."

"Bunu sadece o artık bildiği için karar verdin."

"Hayır, cesaretimi ancak şimdi öğrendiği için buldum. Ne olursa olsun, bebek onun da bebeğiydi. Bu konuda haklısın."

Düşük yaptıktan sonra hastaneden çıktığımdan beri, yeğenim Violet'in doğumu ya da kız kardeşimle Beau'nun düğünü gibi nadir mutlu anlar dışında, her gün hayatta kalmaya çalışıyorum.

Depresyonda olduğumun farkındayım. Hatta haftada bir kez çevrimiçi terapiye gidiyorum, çünkü iş dışında - önce Beau'nun arkadaşının jetinde, şimdi de küçük bir havayolu şirketinde - hayatım durgunlaşmış durumda.

İnternette arama yapma cesaretini bulmam ve Gianni ile Capria'yı ilgilendiren tüm bu iğrenç hikayeyi ortaya çıkarmam neredeyse altı ayımı aldı. Artık her şeyi biliyorum: çocuk onun değildi, nişanlanmamışlardı, evlilik planları yoktu ve en önemlisi, bir daha onunla birlikte kamuoyuna hiç çıkmadı. Bu da, aralarındaki her ne varsa, gerçekten bittiği anlamına geliyor.

Ama bunların hiçbiri çocuğumu geri getiremezdi.

Kayıbı için onu suçlamıyorum. Birden fazla kez telefonu kaldırıp onu aramak, her şeyi anlatmak istedim, ama Capria'nın yalanlarını öğrendiğimde altı aydan fazla zaman geçmişti ve cesaretim kırılmıştı.

Ona başından beri düşük yaptığımı söylemediğim için pişmanım, ama çok kırılmıştım ve mantıklı bir karar veremedim. Tek istediğim saklanıp ağlamaktı.

Ondan önce, tek sahip olduğum şey göçebe bir hayattı.

Aşık olduğumda, kendimi hayal kurmaya bıraktım. Her şeyi istemeye cesaret ettim, bunu hak ettiğime inanmaya cesaret ettim.

Hayatım boyunca yaptığım gibi düşünüşe kendimi hazırlamadım, insanlardan her zaman en kötüsünü bekledim.

Düşüş geldiğinde, ayağa kalkamadım.

Hâlâ kalkamıyorum.

Kız kardeşimle konuşurken cesur görünüyordum, ama bunun tek nedeni onu tekrar görmekten önce hazırlanmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmemdi. Onu iş yerinde bulacağımı hiç tahmin etmemiştim.

"Elodie, iyi misin?" diye sorduğunu duyuyorum, purser Miles'in sesini.

"Evet, çıkıyorum," diyorum. Üniformamın düzgün olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı açıyorum.

Dışarıda sadece o değil, bana karşı çok kaba davranan diğer uçuş görevlisi de bekliyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyor Gianni onlara.

Diğer hostes Irene itiraz etmeye hazır görünüyor, ama Gianni Miles'in kulağına bir şey fısıldayınca Miles'in yüzü soluyor.

"Biz gidene kadar geri dönmeyin," diye emrediyor, hatırladığım aynı kibirli tavırla.

Miles, Irene'i kolundan tutup neredeyse sürükleyerek uzaklaştırıyor.

Ve sonunda, onu ilk gördüğüm günden beri rüyalarımı süsleyen adamla yüz yüze geliyorum.

Ayrı kaldığımız süre boyunca onu ne kadar unutmaya çalışsam da, şimdi olduğu gibi, bunun imkansız olduğunu hep biliyordum.

Konuşmuyor.

Sadece bana bakıyor. Ama sessizliğimiz boş değil.

Özlem, kayıp ve acı ile dolu.

Ve asla solmayacak başka bir şeyle.

Ateşimiz. Başlangıçta olduğu gibi. Ona dokunma ihtiyacım o kadar güçlü ki dizlerim titriyor.

O harekete geçmeden önce ne yapacağını biliyorum. Gianni'ye o kadar derinden aşık oldum ki, birlikte geçirdiğimiz birkaç ay içinde onun jestlerini, bakışlarını, gülümsemelerini ezberledim.

Onun arzularını da biliyorum.

Bu yüzden beni kollarına aldığında hazırdım. Geri çekilebilirdim.

Ama yapmıyorum. Kendimi onun vücudunun duvarına hapsetmesine izin veriyorum çünkü bu kucaklaşmayı bir yıldan fazladır hayal ediyorum.

Bunu o kadar çok istedim ki, buna ihtiyaç duyduğum için kendimden nefret ettim.

"Romniya," diye kulağıma fısıldadı ve sanki sakladığım bir düğmeye basmış gibi oldu.

Anılar bir anda geri geliyor. Hikayemiz, her ayrıntısı.

"Sana anlatacak çok şeyim var Elodie, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Henüz konuşma." "Hiçbir şey mi?"

Kafamı sallıyorum. "Sıra bende. Sana bebekten bahsetmediğim için beni affet. Çok incinmiştim."

Derin bir nefes alır gibi göğsünün yükseldiğini hissediyorum ve kolları beni daha da sıkı sarıyor. "Benden sakladığın için senden nefret etmeye çalıştım."

"Ve nefret etmiyor musun?"

Bana bakmak için geri çekildi. "Hayır. O gece seni o daireye gönderdiğimde doğru kararı verdiğimi düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum."

"Çocuğunu taşıdığını düşündüğün kadını koruyordun."

"Hayır. Seni koruyordum. Neler olduğunu bilmiyordum. Yabancı bir ülkedeydik. Capria doğruyu söylüyorsa, senin tutuklanmanı istemedim."

"B e n ..."

Parmaklarını dudaklarıma bastırır. "Onunla ilgili hiçbir şey açıklamana gerek yok. Onun adını bir daha söyleme. O buna layık bile değil."

Kokpit kapısının açıldığını duyarım ve şaşkınlıkla geri çekilirim.

Ama adam Gianni'ye sadece bir bakış atıp içeri geri çekiliyor.

"Yerine dönmelisin," diyorum, profesyonelce konuşmaya çalışarak profesyonel davranmaya çalışıyorum.

Sadece uçuş görevlisi olarak görevim olduğu için değil, onun yanında olmak beni çok etkiliyor.

Tartışmıyor. Bunun yerine, elimi tutuyor, beni daha önce oturduğu koltuğa oturtuyor ve yanıma yerleşiyor.

Titriyorum ve o bana doğru eğildiğinde titremem daha da artıyor. Tutucudan küçük bir su şişesi alıyor, açıyor ve bana uzatıyor.

Tanrım. Su. Ne aptalca! Bana dokunacağını sandım.

"İç."

"Seninle burada oturamam."

"İşini kaybetmeyeceksin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Şirketin sahibi benim," diyor, sanki hava durumunu yorumluyormuş gibi rahat bir şekilde.

Amber'ın bunu arkamdan ayarladığını anlamam bir saniyeden az sürer.

Ona öfkeyle bakıyorum ama Gianni hiç aldırış etmiyor.

Sadece beni izliyor, itaat edip suyu içmemi bekliyor. Susadığımdan çok, kendimi meşgul etmek için içiyorum. Şişeyi elime alırken biraz döküyorum.

Neredeyse ağır çekimde, onun suyu silmek için uzandığını görüyorum. Parmakları çenemi tutuyor, başparmağı damlaları temizler gibi dudaklarımı okşuyor.

Ama bunun yerine, gözlerimin içine bakarak, orayı tekrar tekrar okşuyor.

Vücudum anında tepki veriyor, unutamadığım geçmişin anıları bir tsunami gibi geri geliyor.

Eli ensemin arkasına kayarken, itiraz etmiyorum. Ayağa kalkmaya çalışmıyorum. Çabuk atan kalbimi kontrol etmeye odaklanmış durumdayım.

Sonra fikrini değiştirir gibi görünüyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıp kucağına oturtuyor, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Bu çaresiz bir öpücük. Daha önce paylaştığımız hiçbir şeye benzemiyor. Pes etmemeye, ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum, ama onun sıcak dilinin ilk dokunuşunda, boğazımın derinliklerinden bir inilti kaçtığını duyunca dehşete kapılıyorum.

Gianni taleplerinde acımasızdır. Dudakları, dişleri, dili, beni domine ediyor, sadece onun yapabileceği şekilde beni boyun eğdiriyor. Ellerim saçlarına kayarken -çünkü dayanamıyorum- o kalçalarımı kavırıyor ve beni zaten sertleşmiş penisinin üzerine daha iyi konumlandırıyor.

Daha fazla sürtünme arayarak hareket ediyorum, vücudum yanıyor ve etrafımızdaki dünyadan habersizim.

Ancak eli uyluklarımdan yukarı, jartiyer kemerimin üzerine kayınca, nerede olduğumuzu hatırlıyorum.

Onun kucağından o kadar hızlı kalkarım ki, beni durdurmaya vakti olmaz, birinci sınıf koltukta çok ileri gitmemize ramak kaldığı için paniğ  kapılırım.

Yine tuvalete koşuyorum, ama bu sefer kapıyı kapatamadan o da arkamdan içeri girip ikimizi de içeride kilitliyor.

Oda bizi zar zor sığdırıyor. O kadar iri ki, beni aynaya dönük, sırtımı ona dönük bir pozisyona zorluyor.

"Oh hayır. Bir daha asla koşamayacaksın."

Yutkunuyorum, ikimizin de kontrolünü kaybetmiş gibi görünen yansımalarımıza bakıyorum. Ve nedenini biliyorum.

Ham arzu.

Ne kadar mücadele etsek de, her zaman birbirimizin deliliğ  olacağız.

Bölüm 51

"Bana durmamı söylemen için mükemmel bir zaman," diye mırıldanıyorum, saçlarını yumruğuma dolayarak boynunun arkasını öpüyorum.

Bana söylemiyor. Bunun yerine inliyor, vücudunu benimkine daha sıkı bastırıyor, altın rengi gözleri geniş ve parlak, tam da her zaman hatırladığım gibi.

Onu içime çekiyorum, beni çıldırtan eşsiz kokusuna sarhoş oluyorum.

Serbest elim bacaklarının arasına kayıyor ve parmaklarım jartiyer kayışlarına dokunduğunda içimi parçalayan hırıltıyı bastırmak için boynunu ısııyorum.

"Sana açım, Elodie. Eğer istediğin bu değilse, şimdi söyle."

"Yapamam. Yanıyorum, Gianni."

Yüzünü çeviriyorum, saçlarını hala sıkıca tutuyorum ve dudaklarını derin bir öpücükle ezip geçiyorum. Parmaklarım külotunu buluyor, onu kenara itiyor ve amcığı sıırılsıklam.

"Çok seksisin, benim yaramaz kızım." Elimi, pantolonumun düğmesini ve fermuarını açacak kadar uzaklaştırıyorum.

"Prezervatif."

"Başka kimseyle birlikte olmadım. Sen?" "Ben de. Ben seninim, Gianni."

Onun teslimiyeti beni çıldırtıyor. "Parmak uçlarına bas." Ben çok uzunum ve burada onu öne eğecek yer yok.

O itaat eder ve ben kendimi onun dar girişine hizalarım. Bir saniye sonra, tek bir hamlede içeri giriyorum.

Çıgıllıklarını ağzımın içinde yutuyorum, dilimi derinlere sokuyorum.

Açı, onu istediğim gibi sikmeme izin vermiyor, bu yüzden duvara yaslanıp onu kucağıma çekiyorum.

"Sikimi sür, Elodie. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kontrolün sende olacak tek an bu olacak, çünkü sana geniş bir yer bulduğumda, seni içini dışına çıkaracak şekilde sikeceğim."

Ellerim belini kavrar, hareketlerini yönlendirir. Altın rengi teninde morluklar oluşacak kadar sıkı sıkıyım.

Ve morarmasını istiyorum.

"Yarın aynaya baktığında vücudunun her yerinde benim parmak izlerimi gördüğünde, benim olduğumu hatırlayacaksın."

"Hiç unutmadım, Gianni."

"Bir daha benden kaçma."

Kıçını sıkıca kavrar, çılgınca inleyerek sürtündükçe ıslak amının beni sardığını hissediyorum.

Hala aynada birbirimizi görebiliyoruz; başını yerinde tutuyorum, bana bakmasını zorluyorum.

Elini ağızıma götürdüğümde nefesini keser. İşaret parmağını emdikten sonra, onu klitorisine bastırırım.

"Kendine dokunmaya devam et. Sen boşalırken o güzel yüzünü izlemek istiyorum."

Bluzunun düğmelerini yırtarak açtım ve sütyeninin kupalarını aşağı çektim.

"Sen çok mükemmelsin."

Kucağımda zıplıyor, yüzünde her bir zevk zerresi okunuyor.

"Daha sert. Daha fazlasını istiyorum, Gianni."

Kalçalarını kavrar ve vahşi bir şekilde onu sikerim, her seferinde benim sikime düşerken onun sıkı sıcaklığına sertçe girerim.

Aramızdaki ritim bozulmuyor ve her içeri girdiğimde, kendimi o kadar derine gömüyorum ki, am dudakları taşaklarımı masaj yapıyor.

"Oh," diye bağırıyor.

Beni her sürdüğünde zıplayan göğüsleri, şişmiş ve sert meme uçları beni çıldırtıyor.

Onu sertçe, acımasızca sikiyorum.

O da benim acımasız hızıma ayak uyduruyor, tüm gücüyle bana karşı hareket ediyor. Boşalmak için ne kadar çaresiz olsam da, bunun

sürmesini istiyorum, bu yüzden durmadan ona tekrar tekrar giriyorum.

Vücuduna saldırı acımasızca devam ediyor. "Çok iyi hissettiriyorsun, Elodie."

Elimi onun amının üzerine genişçe yaydım, onu orada tutarak, beni daha sert sikmesini sağladım.

Gözlerini kapatmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum.

"Gözlerini bana dik, *bella*," diye emrediyorum, omzunu ısırarak. İnliyor ama itaat ediyor.

"Sen benimsin, Elodie. Amin, ağzın, kışın, hepsi benim. Ve ben seni damgalayana kadar her santimini sikeceğim."

"Evet, ben seninim."

O geriye yaslanır ve ben kulağını ısırırım.

"Bunu seviyorsun, değil mi? Bu tatlı küçük amcığı sikmemi seviyorsun."

"Evet... oh, Tanrım!"

"Benim için başka kimse olmayacak, Romniya. Senin tutkun, inlemelerin istiyorum. Açlığın, deliliğin."

Nefesimiz düzensiz, sevişmemizin ham vahşiliği bizi uçurumun kenarına itiyor.

Bir meme ucunu sıkıştırıp baskı uyguluyorum ve bu onu çılgına çeviriyor. Kolunu geriye atıyor, ağzımı vahşi bir öpücük için kendine çekiyor ve sonra sert bir şekilde boşalıyor, beni sıcak tatlılığıyla ıslatıyor.

Onun kaygan, titreyen duvarlarının hissi baş döndürücü.

Zevk içimi kaplıyor ve ben de onu takip ederek, sonsuz gibi gelen bir orgazmla onun derinliklerine boşalıyorum.

Elodie

Bölüm 52

Hala titreyerek dikkatlice kalkıyorum ve Gianni beni kendine doğru çeviriyor.

Gözlerindeki şehvet anında başka bir şeye dönüşür. Koruma.

Artık karşımda duran, ham seks tanrısı değil, sevdiğim adamın diğer yüzü, hatıraları sayesinde onu asla gerçekten nefret edemediğim adam.

Gianni sütyenimi yerine takar ve bluzumu ilikler.

Bir mendil alır ve orgazmımızın ıslaklığını hâlâ taşıyan bacaklarımın arasını siler. Sonra eteğimi indirir ve benim toparlandığımı gördükten sonra kendine bakar, hâlâ sert olan penisini boxer şortuna sokar ve takım elbisesinin pantolonunu çeker.

"Buradan çıkmam gerek."

"Henüz değil, Romniya. Yeterince uzun süre saklandın. Gitmene izin vermeye hazır değilim."

Bana verdiği zevkten hala titriyor olsam da, kendimi mantıklı düşünmeye zorluyorum. "Havayolunun sahibi olsun ya da olmasın, ben görev başındayım."

"Birinci sınıfta tek yolcu benim."

Gianni dar alanda doğrulduğunda kafasını neredeyse tavana çarpıyordu. O kadar yakınımda nefes almakta zorlanıyordum ve şu anda bu kadar gergin olmasaydım, bu durumun saçmalığına gülerdim. "Öyle olsa bile, işimi yapmam gerekiyor. Tabii beni kovmayı planlamıyorsan."

"Seni işe almak için şirketi satın almışken neden kovayım ki?"

Bu bomba gibi sözlerin ardından dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve beni orada, onun sözlerini nasıl yorumlayacağımı bilemeden bıraktı.

Gözlerimi kapatıp, aynı tuzağa iki kez düşmenin delilik olduğunu kendime söylüyorum. Sorun şu ki, kendime yalan söyleyemiyorum. Gianni asla bir hata değildi. Yaşadığım onca acıya rağmen, o başıma gelen en iyi şeydi.

Yarım saat sonra, hala onun yerine gidip ona bir şey ikram etmedim, yapmam gerektiği gibi.

Irene mutfığa girip bana sert bir bakış attığında, artık daha fazla oyalanamayacağımı anladım.

"Sahibiyle ilişkin ne olursa olsun, Elodie, işini yapmanı bekliyorum."

Haklı olmasına rağmen, azarlaması canımı yakıyor.

Henüz Gianni ile yüzleşmeye hazır değilim, ama sonunda onun koltuğuna doğru yürümeye başladığımda dizlerim titriyor.

Uyukluyor gibi görünüyor ve bir an için orada durup onu içime çekiyorum. Kare çenesi, hatırladığımdan daha uzun sarı saçları... Kollarında kendimi her zaman güvende hissettiren geniş omuzları.

Aniden gözlerini açıyor ve beni bakarken yakalıyor.

Gülümsemiyor. O anda elindeki telefonu fark ediyorum.

"Bir şey mi oldu?"

"Sen gittikten hemen sonra annem göğüs tümörü ameliyatı oldu. Birkaç ay sonra, daha agresif başka bir kanser ortaya çıktı. Tedavi edildi ve iyi görünüyordu, ama şimdi... Sanırım tekrar nüksetti."

"Aman Tanrım!" Yanına oturuyorum, Greta'yı her gördüğümde hissettiğim izlenimi hatırlıyorum: ateşli mizacı, narin yapısına hiç uymuyordu. O zamanlar da hasta olmalıydı.

"İlk seferinde, en büyük ağabeyim Tommaso dışında herkesten sakladı. Bu sefer, belki o bile bilmiyordur. Sessizce acı çekiyor ve en kötüsü, kendine gerektiği gibi davranmıyor."

"Çok üzüldüm Gianni," diye fısıldıyorum, ilk kez kafamı kumdan çıkarıp geçen yıl acı çeken tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. "Şimdi nasıl?"

"Elimizde sadece bize anlattıkları var. İyileştiğini söylüyor ama randevularına gelmemize izin vermiyor."

Elini tutuyorum ama o parmaklarını benimkilerle birleştirmiyor. Bunun yerine pencereden dışarı bakıyor. "Konuş benimle, Gianni."

"Önemli bir şey değil."

"Tabii ki önemli. Ne düşündüğünü söyle bana."

O iç çekip elimi sıkıyor. "Bence babam yüzünden hastalandı."

O bana, birlikteyken gazetelerde okuduğum şeylerin özetini anlatıyor: babası, aynı anda iki aileyi birden idare eden bir aldaticıymış. Artık karısından ayrılmış ve Gianni'nin annesini ikinci sınıf muameleye devam ettikten sonra, Greta sonunda otuz yıllık ilişkilerini sonlandırmış.

Gianni, yıllarca bastırıldığı acıları, duygularını saklamayı ve çocukları için mükemmel bir hayat yaşıyormuş gibi davranmayı sürdürmesinin kansere yol açtığına inanıyor.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Yine benden gözlerini kaçırıp pencereden dışarıya boş boş bakıyor. "Seni görmek istiyor. Bu uçağın İtalya'ya gittiğini biliyor ve seni ziyaret etmeni istedi."

"Toskana'ya gitmeyi planlamıyordum, ama inişten sonra üç gün izinim var, yani evet, onu görebilirim." Aniden elini bıraktım, şüphe içime sızdı. "Bunu da sen mi planladın?"

"Hayır. Bu sefer işleri yavaştan almak istedim. Geçen seferkinin tam tersini yapayım dedim. Sıfırdan yüze çok hızlı çıktık."

Başparmağımla tuvaleti işaret ettim. "Senin yavaştan almak dediğin bu muydu?"

"Hayır. Ama seninle ilgili konularda hiç mantıklı düşünemedim, Romniya."

Sesinde kibir yoktu, aksine kontrolünü kaybettiğini itiraf etmek ona acı veriyor gibiydi.

"Neden bu kadar ileri gittin, Gianni? Neden bütün bir havayolu şirketini satın aldın?" "Hayalini gerçekleştirmek istedim."

"Buna inanıyorum ve minnettarım. Ama aynı zamanda bir parçan beni kontrol etmek istediğini de düşünüyorum."

"Bunu inkar etmeyeceğim."

Ayağa kalktım. "Bir daha asla kendim olmaktan vazgeçmeyeceğim. Bunun nereye varacağını bilmiyorum, ama bu konuda net olmam gerekiyor."

"Senden kendin olmayı bırakmanı hiç istemedim."

"Hayır, ama ben kendimi bir oyuncak bebek haline getirdim. Senin dünyana daldım ve kim olduğumu unuttum. Kendimi yeniden bulmak zor oldu. Bu bir daha olmayacak."

Sinirli görünüyor. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, paramın yettiği kıyafetleri ve alabileceğim mücevherleri giyeceğim demek."

"Sana hiç mücevher verdiğimi hatırlamıyorum."

Beni kışkırttığını bilerek kaşlarımı çattım. "Hayatıma döneli iki saat oldu ve şimdiden kavga ediyoruz."

"Yanlış. Ben senin hayatından hiç çıkmadım Romniya. Tıpkı senin benim hayatımdan hiç çıkmadığın gibi."

Bölüm 53

Şoför annemin evine doğru yola çıkarken o sessiz kalır.

Gözleri dışarıdaki manzaraya sabitlenmiş durumda ve bunun İtalya'yı özlediği için mi, yoksa benden kaçınmaya çalıştığı için mi olduğunu anlayamıyorum.

"Toskana'ya son geldiğimde, senin tutsağın olarak gelmiştim," diyor.

Sesi şakacı değil, ciddi.

Bana dönüyor. "Angelo ile aranızda ne vardı, Gianni?"

Cevap vermeyi reddedebilirdim, ama onurun adına kim olduğumu ve neler yapabileceğimi bilmesinin gerekli olduğuna karar verdim. Ona her şeyi anlatmayacağım, onu korumak istiyorum, ama onu hayatımdan tekrar çıkmasına izin vermek istemiyorsam, belki de ailemin hikayesinin bir kısmını öğrenmesinin zamanı gelmiştir.

"Daha sonra, eve gittiğimizde konuşuruz." "Orası benim evim değil."

Ona karşı çıkmadım. İlk tanıştığımızda yaptığım hatayı tekrarlamayacaktım.

Ben her zaman her şeyin kendi istediğim gibi olmasını isteyen kibirli bir piçim, ama çabuk öğrenirim ve uçakta Elodie'nin söylediklerine dikkat ettim.

Onu benim dünyama sürükledim ve ona uyum sağlamasını zorladım. Onu, benim konumumdaki bir erkeğin yüksek sosyete tarafından beklenen kişiye dönüştürmek için kişisel stilistler sağladım. Onun ne istediğini hiç sormadım. Stilistlere gardırobunda kullanmalarını söylediğim parlak renkler dışında, onu benim mükemmellik anlayışıma göre şekillendirmeye çalıştım.

"İtalya'da kaldığın süre boyunca burası senin evin olacak."

"Buraya geri döneceğimi düşünerek çok fazla varsayımda bulunduğunu söyleyebilirim, ama yalancı olmadığım için bunu yapmayacağım. Yine de sana sormam gereken bir şey var, Gianni: Aramızda ne olursa olsun, beni koruduğunu düşünsen bile bir daha beni asla gönderme. O gece kendimi terk edilmiş hissettim. Reddedilmeyi pek iyi kaldıramam."

"Seni asla reddetmedim. Sen ve Capria arasında bir seçim yapmadım hiç, *bella*. Her zaman sen vardın. Ama..."

"Ama ne?"

"Bunu senin anlayabileceğin bir şekilde nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Belki bir kadın olarak anlayamazsın. Bütün erkeklerin aynı şeyi hissettiğinden bile emin değilim. Ama o kadının benim olabilecek bir çocuğu taşıması, dokuz ay boyunca vücudunda hapsolması fikri, bir kabustu. Eğer benim olsaydı, bebeği istiyordum, çünkü sana bir keresinde söylediğim gibi, bir çocuğa asla sırtımı dönmem. Ama Capria'yı istemiyordum. İlişkimiz tamamen bitmişti. Asla zorunluluktan evlenmem."

"Ama sen sürekli gidip geldin. Dergiler sonunda onunla evleneceğini yazıyordu."

"Onunla olan ilişkiyi araştırdın mı?"

"*Seni* araştırdım, tabii ki senin yanında Capria'nın fotoğraflarına rastladım. Herkesin gözünde, onu sevmediği söylenen bir adam olarak, yıllarca aralıklı bir ilişki yaşadın."

"Aşk yoktu. Ortak ilgi alanlarımız vardı. Başlangıçta bir süreliğine onun benim için mükemmel olduğunu bile düşündüm. Dikkatimi çekmeye çalışmıyordu, aynı dünyada büyümüştük. Mantık evliliğinden ne beklemesi gerektiğini çok iyi biliyordu."

"Peki fikrini ne değiştirdi?"

"Gerçekten bunu konuşmak istiyor musun?"

"Özellikle Capria hakkında değil. Seni tanımak istiyorum. Dedikodu köşesindeki versiyonunu değil. Gerçek Gianni'yi."

"Daha önce bunu yaptığımızı sanıyordum."

"Hiç vaktimiz olmadı. Hikayemizi defalarca düşündüm. Sana tari kattan bahsettiğim gün hariç, her zaman..."

Birbirimizin yüzeyini sıyırdık. Çekim çok yoğundu. Aynı havayı soluyamazdık, yoksa çıplak kalırdık," diyor, şoförün onu duyabileceğini umursamadan. "Birlikte olacaksak, bu sefer eşit olmalıyız. Korunmaya muhtaç kırılgan bir kadın olmak istemiyorum. Senin yanında durmak istiyorum ve bunun için seni tanımam gerekiyor."

"Bazen kırılmanın bir sakıncası yok, Elodie.

Hayatın boyunca güçlü olmak zorunda kaldın."

"Asla kırılmayacağım demiyorum. Şu anda bile kırılganım.

İstediğim şey, senin yükünü de taşımak."

Onu kollarıma alıp, başını göğsüme yaslayarak, söylediği her kelimeyi tartıyorum.

"Bu adil bir anlaşma, *bella*."

Elodie ailemle birlikteyken, ben kütüphaneye girip Abaddon'un telefonuna cevap veriyorum.

O piçi hâlâ bulamamış ve şimdi, her zamankinden daha fazla, o kapının kapanmasına ihtiyacım var.

İleriye, geleceğe bakmak istiyorum. Elodie'ye çalınan her şeyi geri vereceğim. Ama önce onu ve kız kardeşlerimi korumam gerekiyor.

Elodie

Bölüm 54

"Seni daha önce ziyarete gelmediğim için çok üzgünüm, Greta. Hiç bilmiyordum..."

Ben bitirmeden, beni kucaklayarak kendine çekti. Tek kelime etmeden, onun ağladığını hissettim.

Bunu çok sık yapmama izin vermedim, ama yavaş yavaş gevşerim ve acının yüzeye çıkmasına izin veririm.

Birkaç dakika öyle kalıyoruz ve bunun onun hastalığıyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Bu, kaybettiğim bebekle ilgili.

"Kendi acını iyileştirmeye çalışıyordun, canım. Gianni'nin de neler yaşadığını bilemezdin."

"İlk kez kendimi bencil olmaya izin verdim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oğlun sana, fanatiklerden oluşan sözde dindar bir toplulukta nasıl büyüdüğümü anlatmıştır, değil mi?"

"Evet, o sefil adamlar. Tanrı'nın adını kullanarak zulüm yapan pedofiller."

"Liderleri babamdı, eminim sen de biliyorsundur." O da başını sallar.

"O kızlara yaptıklarının yanı sıra, ailemizi de mahvetti. İkiz kardeşimi uzaklaştırdı ve annemi öldürdüğüne inanıyorum. Geriye sadece Amber ve ben kaldık. Ben büyük olduğum için güçlü olmak zorundaydım. Acımı hiç göstermedim. Hiçbir şeyin beni etkilemediğini iddia ettim."

"Yalanlar üzerine kurulu bir hayat sürmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Evet. Bilerek yapmadım, ama bu bir alışkanlık haline geldi. Kendimi hiç öncelikli görmedim. Yanlış anlamayın, bunun için kendimi kötü hissetmiyorum. Amber için yine aynısını yapardım. Ama gerçek şu ki,

çoğu insanın hayatında eninde sonunda yaptığı gibi kedere teslim olmanın ne demek olduğunu hiç bilmedim. Bebeğimi kaybettiğimde, yıkıldım."

"Ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum. Bunu yaşayan biri dışında kimse edemez."

"Kendimi suçladım. Düştüğüm gün, Capria'nın basına sızdırdığı bir haberi okuduğum için koşuyordum. Eğer bu kadar pervasız davranmasaydım, kayınbiraderimin arazisindeki ormanda koşmasaydım, belki de bebek hala hayatta olurdu diye düşünüyordum."

"Bu sorunun cevabını asla bilemeyeceğiz, Elodie. Hayatımda o kadar çok 'ya eğer' var ki, her birini düşünsem deliye dönerim. Geçmişe çok sık dönmek tehlikelidir, özellikle de acı hatıraları canlandırırıyorsa. Gerçek şu ki, yaşadığımız her şey bizi şekillendirir, hem iyi hem de kötü olanlar. Ama bir an gelir ki, ilerlemeniz ve o kapıyı arkanızda kapatmanız gerekir."

"Peki sen bunu yaptın mı?"

"Hayır, *piccola*. Çok uzun süre bekledim. Bedenimin ve ruhumun hastalanmasına izin verdim."

"Hikayeni biliyorum. Patavatsızlık ediyorsam beni affet."

Bana hüzünlü bir gülümsemeye bakıyor. "Öyle değil. Bütün İtalya benim hayatımı biliyor. Otuz yıl önce umursamayı bıraktım."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Çok güçlü görünüyorsun Greta. Çok kararlı. Onun sana yıllarca böyle zarar vermesine nasıl izin verdin?"

"Bir süre sonra, onun beni seçeceği umudunu bıraktım. Bu umut, inatçılığa dönüştü. İlk kez birlikte olduğumuzda, ben daha çocuk sayılırdım ve hamile kaldım. Ondan sonra... Resmi eşi Carina'ya karşı büyük bir öfke besledim. Onun Dino'yu sevmediğini, sadece Dino'nun benimle evlenmemesi için onunla kaldığını düşündüm. İki aptal. Ve şimdi, yirmiden küçük kızlarla Avrupa'yı dolaşıyor."

"Ama onu hala seviyor musun?"

"Onu uzun zamandır sevmiyorum. Hissettiğim şeyin gerçekten aşk olup olmadığını bile bilmiyorum. Bazen, onun başka biriyle nişanlandığını öğrendiğim anda onu sevmeyi bıraktığımı düşünüyorum."

sevmeyi bıraktığımı düşünüyorum."

Bir adım geri çekilip ellerimi tuttu.

"Bunu sana neden anlatıyorum biliyor musun? Hayatım hakkında konuşmaktan hoşlandığım için değil, ikinizin de yaşadığı onca şeyden sonra sana ve oğluma ikinci bir şans verildiği için. İkiniz de gururunuzu koruyup uzaklaşmayı seçebilirsiniz... ya da ikinizin de hatalar yaptığını kabul edip bu kusurlu ama çok gerçek aşkı yaşayabilirsiniz."

"Artık başka seçeneğin yok, Greta. Onu unutabileceğimi düşünerek kendimi izole ettim. Ama bugün uçakta karşılaştığımızda, sanki hiç ayrılmamışız gibi hissettim. Yani, acı hala orada, ama onu gördüğümde eve dönmüş gibi hissettim. Gianni benim evim."

"Oğlum sana deli oluyor, Elodie. Mükemmel biri değil, ama aşık bir adam."

"Artık bunu biliyorum, Greta. İkimiz de birbirimizi affetmeliyiz, çünkü içimizde hala biraz kırgınlık ve çok fazla acı var. Ama denemeye hazırım. Bir daha ayrılmak istemiyorum."

"O zaman gitme, canım. Kalma kararı sadece sana ait. Gururunu bir kenara bırakıp sana yakın olmak için bir havayolu şirketi satın alması, oğlum hakkında çok şey söylüyor."

"O deli."

"Hayır. O bir Andresano. Biz aşırı insanlarız. Asla ortalama, asla sakın değiliz. Bizim için sadece fırtınalar ve aşırılıklar vardır."

"Seni affediyorum."

"Benimle konuşmayı reddedeceğinden çok korktum, Elodie."

"Bir daha böyle bir şey yapma. Gianni'yi tüm kalbimle sevdiğim için işe yaradı, ama bir daha benim adıma karar verme, Amber."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Ama seni öyle görmek artık dayanılmaz hale gelmişti, kardeşim. Peki, şimdi ne olacak?"

"Henüz bilmiyorum. Şu anda annesinin evindeyiz. Daha sonra villaya gideceğiz. Orada geçmiş ve geleceği konuşacağız."

"Öyle yap. Ama bugünü de unutma. Planlar iyidir. Anılar da. Ama bugün kaçırdığın her şey sonsuza dek kaybolacak. Bugün, geri getiremeyeceğin bir şey, kardeşim."

Bölüm 55

"Geçmişten bahsetmeden önce, önce sorularını cevaplayayım. Gençken Capria ile evlenme fikrimi neden değiştirdiğimi bilmek istiyordun. Tam olarak açıklayamıyorum, sadece içimden bir ses bunun yürümeyeceğini söylüyordu. Annemle babam hiç evlenmemişti, ama bir ilişkileri vardı. Greta ve Dino su ve yağ gibiydi. Ona bunu hiç söylemedim, ama resmi eşi Carina'yı terk edip annemle kalsaydı bile, bu uzun sürmezdi."

"Sen de Capria ile ilişkiniz hakkında aynı şeyi mi düşünüyordun, Gianni?" "Evet. Boşanma fikri bana hiç uymuyor, özellikle de Çocuklar söz konusu olduğunda, kötülüğü kökünden kesmeye karar verdim. Ona, aramızdaki ilişkinin geçici olduğunu açıkça belirttim. İlk başta Capria kabul etmiş gibi görünüyordu, ama zamanla oyunlar oynamaya başladı, beni daha fazlasına çekmeye çalıştı. Ben de buna son verdim."

"Ama bana, çıkmaya başlamadan kısa bir süre önce olduğunu söyledi, Gianni. Bu yüzden, taşıdığı bebeğin..."

"Kürtaj yaptırdı."

"Tamam. Dergilerde hamileliğinden hiç bahsedilmemesi bana hep garip gelmişti. Neyse, demek istediğim, çocuğun senin olabileceğini ciddi olarak düşündün, yani benimle tanışmadan birkaç gün önce ilişkiyi bitirdin."

"Senin videonu müzayedede gördüğüm gün ilişkimizi bitirdim."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi bana bakıyor. Saniyeler geçip ben sessiz kalınca, telaşlı görünüyor.

"Annem kadere inanırdı," diyor. "Ben de öyle."

Tommaso'nun bağıının yanına park edip onu arabadan indiriyorum, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmışız.

Onu kardeşimin gizli terasına götürdüğümde, "Beni villaya götüreceğini sanıyordum," diyor.

"Sonra götürürüm. Angelo'dan sonra beni neyin yönlendirdiğini anlamak istediğini söylemiştin. Sana her şeyi anlatacağım, ama eve döndüğümüzde bu hikayeyi dışarıda bırakmak istiyorum. Sadece ikimiz olacağız, yeni bir başlangıç yapacağız, Elodie."

Tommaso'nun tüm bağıını gören çatıya ulaştık. Güneş henüz batmamıştı ve bir an için sessizce durup manzarayı seyretti.

"Bunu özlemişim. Kız kardeşim yerleşmek, kökleri ve ailesi olan bir çiçek olmak istediğini söylediğinde, kendimi öyle hayal edemedim. Sonra sen ve ben olduk. Ve ben her şeyi istedim. Sanırım bu yüzden bebeğimizi kaybettiğimizde bu kadar acı çektim. Bebeğimizi koruyamadığım için duyduğum suçluluk duygusunun yanı sıra, tüm hayallerim de bir anda yok oldu."

Arkasına yaklaşp kollarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Konuşmaya devam etmesini istiyorum, çünkü Elodie nadiren onu üzen şeyleri açığa vurur ve ben her şeyi duymak istiyorum ki onu bir daha asla incitmeyeyim.

Kavgalar ya da kızgın olduğunda bana bir şeyler fırlatması umurumda değil. Aramızdaki ilişkinin hiçbir zaman sakın olacağına dair bir yanılsamam yok; ikimiz de öfkeli insanlarız. Ama bu tür şeyler düzeltilebilir, konuşarak çözülebilir.

Yaralı bir kalbin iyileşmesi daha uzun sürer.

"Senin satın aldığın havayolu şirketinde çalışmaya başladığımda bir planım vardı. İspanya'ya taşınmayı ve annemin ailesinin köklerini araştırmayı planlıyordum," diyor ve kollarımda dönüyor.

"Hâlâ yapabilirsin. Birini işe alırım." "Emir veriyorsun."

"Evet. Kontrolcü de. Benim farklı olduğumu düşünerek bu işe girme, Elodie."

"Peki ya sen, körü körüne mi giriyorsun? Çünkü ben Capria değilim. Asla her şeyden daha azıyla yetinmeyeceğim. Bana uymayan her şeyde tartışacak ve mücadele edeceğim."

"Senin değişmeni hiç istemedim. Belki de sana diğer kız arkadaşlarıma davrandığım gibi davranmak, sana stilistleri zorlamak, takmak isteyeceğini düşündüğüm mücevherleri almakla hata ettim, ama kişiliğin beni her zaman büyülemiştir."

"Sen de beni büyüledin, İtalyan. Ve bu beni çok korkutuyor."

"Duygusal olarak birine ihtiyaç duymak benim en sevdiğim on şey arasında değil, ama işte buradayız."

Kafasını salladı. "Sen ve Amber beni kandırdınız." Yarı gülümsemesi tam bir ironiydi.

"Ben öyle görmüyorum. Sevdiğim kadını hayatıma geri getirmek için yapmam gerekeni yaptım."

"Hissettiğin şey aşk mı?"

"Hayır. Bu sadece sıradan bir etiket, Romniya. Bu delilik ve bağlılık. Tutku ve ihtiyaç. Sadece seninle birlikteyken gerçek olabilecek sonsuzluk arzusu."

Gözlerini kapatıp alnını göğsüme yasladı. "Senin beni sevdiğim gibi sevmeni o kadar çok hayal ettim ki, zayıflığımdan utandım."

"Sevmek zayıflık değildir."

"Birine ihtiyaç duymak zayıflıktır."

"Hayır, korkutucu, ama zayıflık değil. Hayatında birine ihtiyacın olduğunu kabul etmek, bu dünyadaki her günü belirli bir kişiyle paylaşmak istediğini kabul etmek, bu güçtür."

"Hâlâ eskisi kadar güçlü hissetmiyorum."

"Belki de artık, herkes gibi senin de kırılabilceğini görebildiğin içindir. Kendi kırılğanlıklarımızı görmek asla rahat bir şey değildir."

O da onaylayarak başını salladı. "Bunu nasıl başaracağız? İşimi bırakmayacağım. Beni istihdam etmek için şirketi satın aldın, bu yüzden paranın karşılığını almanı sağlayacağım."

Sesi alaycı ama arkasında şüphe olduğunu görebiliyorum.

"Benim aşkımı hayal ettiğini ve Toskana'yı özlediğini söyledin. Sonsuza kadar burada kal. Deliliğimizi göze al, Elodie."

"Sadece bu fikir bile beni korkutuyor," diyor ve elimi hızla atan kalbine bastırıyor. "Ama bunu çok istiyorum, Gianni."

"Sana sadece mutlu günler vaat edemem, ama sana sevgimi ve bağlılığımı vaat ediyorum. Kal."

"Düşünmem lazım. Her şey çok hızlı geliyor."

Kollarımdan çıkıyor ve bunun, itiraflarımızdan dolayı kendini bunalmış hissettiği için olduğunu biliyorum. Her ne kadar tüm vücudum bunu istese de, ona baskı yapmayacağım ya da bir karar vermesi için zorlamayacağım. İkimiz de ayrı yollara gitmemizin mümkün olmadığını bilmemize rağmen, onun özgürce seçim yapmasına izin vereceğim. Aşkımız geçen yıl yaşadığımız her şeyi atlattıysa, her şeye dayanabilir.

"Angelo'dan bahset," diyor. "Otur.

Uzun bir hikaye."

O yerleşene kadar bekliyorum, ama ayakta kalıyorum. Bu konuyu konuşmak kanımı kaynatıyor.

"Annemin atalarından biri, büyük büyükannemin büyükannesi, Sicilyalı bir mafya üyesiyle evlendirilmek üzere söz verilmişti," diye başlıyorum, onun bağlantıyı kurmaya başladığını gözlerimden okuyarak. "Onu sevmiyordu, ama İtalya'da çok yakın zamana kadar görücü usulü evlilikler yaygındı. Bu kadın, evcilleştirilmeyi ya da kaderinin başkaları tarafından belirlenmesini reddetti."

"Onu şimdiden takdir ediyorum," diyor yarı gülümseyerek, içimdeki yükü biraz hafifletiyor.

"Kaçıp başka bir adamla evlendi. Aylar sonra kocasıyla geri döndüğünde, ailesi onu affetti. Onun isyanına bakılırsa bu tek başına olağandışı bir durumdu, ama mirasçısını reddettiği mafya ailesi bunu ağır bir hakaret olarak gördü. Yıllarca beklediler, o bir kız çocuğu doğurduktan sonra onu öldürdüler. Kocasını da öldürdüler ve çocuğu yetim bıraktılar."

"Aman Tanrım!"

"Atalarım her şeyin bittiğini düşündüler. Nefret ve intikam döngüsünün sona erdiğini. Ama kabus daha yeni başlamıştı."

"Ne oldu?"

"Onun soyundan gelen her kadın, çocukluktan ergenliğe geçtiği anda tecavüze uğradı. Ne kadar küçük olursa olsun."

"Gianni..."

"En küçük kızları tercih ediyorlardı. Ama tek kız çocuğu varsa, o da onların hedefi oluyordu."

Şimdi duramam. Durursam, devam edemeyeceğim. "Bu döngü tekrarlanıyordu ve intikam almak yerine, ailemdeki erkekler bunu kızlarının 'kader'i olarak kabul ettiler. Büyükanne'nin anne babası bile."

"O da mı...?"

"Evet. Benim neslime geldiğinde, 'gelenek' o kadar kökleşmişti ki erkekler bunun farkında bile değildi. Sadece kadınlar biliyordu ve kendilerini buna razı etmişlerdi. Ölüm döşeğindeyken *Nonna*, buna bir son vereceğime, atalarımızın intikamını alacağıma ve Donatella ile Giovanna'nın aynı şeyi yaşamayacağından emin olacağıma yemin ettirdi."

"O mafya üyeleri... Angelo'nun akrabaları mıydı?"

"Evet. Doğrudan hat. Onları tek tek ortadan kaldırdım," diyorum, bana şüphe duymaması için gözlerine bakarak. "Ama Angelo ile döngüyü hiç kapatamadım çünkü Beau ona önce ulaştı. Benim elimle olmasa da, sonunda her şeyin bittiğini düşündüm. Yanılmışım. Bir tane daha var. Angelo'nun gayri meşru oğlu."

"Gayri meşru oğlu mu?"

"Evet. Fiorello Lombardi."

Ayağa fırladı. "Bana ikinci karısı olacağımı söyleyen gardiyanı hatırlıyor musun? İlk karısını öldürdüğünü itiraf eden adamı?"

Birlikte geçirdiğimiz ilk ayın ardından Elodie, esaret altında yaşadığı her şeyi, o adamı da dahil olmak üzere bana anlattı. Ama bana onun adını hiç söylemedi. Başımı sallıyorum.

"Oymuş. Şimdi neden istediği zaman odama girip çıkma özgürlüğü olduğunu anlıyorum. O, Angelo'nun oğluymuş. Ama öyleyse, beni oradan götürerek kendi babasına ihanet etmeyi planlıyormuş."

"Evet, öyle düşünüyorum."

"Ve bunu başarabileceğini mi sandı?"

"Bunu asla bilemeyeceğiz. Ama ben, tıpkı Fiorello'nun arkadaşı olan seni satın alan piç kurusu gibi, onun da seni geri vermeyi hiç planlamadığını düşünüyorum. Angelo'yu aldatıp kârı kendine saklayacaktı."

Onun bir nesne, bir meta gibi muamele gördüğünü düşünmek bile içimde ölümcül bir öfke uyandırıyor.

"Ben onu kandırdığımı sanıyordum, ama aslında o hepimizi kandırmıştı. Beni bir aylığına deneme olarak açık artırmaya çıkarmak onun fikriydi."

"Ama sonunda, babasını kandırabileceğini düşünmesindeki kibri, seni oradan çıkarmamı sağladı."

"Yani, bu adamın Angelo'nun doğrudan torunu olduğunu ve bu korkunç geleneği sürdürmek için kız kardeşlerinin peşine düşebileceğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Ama onu avlıyorum. Bu olmayacak. Onlara ulaşmasına asla izin vermeyeceğim."

"Anlamadığım bir şey var, Gianni. Sana söz verdiren *nonna'n*, annenin annesi, değil mi?"

"Evet."

"O zaman nasıl... Greta nasıl...?"

"Henüz bilmiyorum. Ama öğrenmeye niyetliyim."

Planladığımdan çok daha fazlasını söyledim, ama Elodie'nin sonsuza kadar yanımda olmasını ve aramızda hiçbir sır kalmamasını istiyorum.

"Ben iyi bir adam değilim, *bella*. Bebeği kaybetmene Capria'nın yaptıklarının neden olduğunu öğrendiğimde, babasının borçlarını ödedim. Zaten iflas etmişti. Son duyduğum haber, hayatta kalmak için bir iş bulması gerektiği idi."

"Ona acımıyorum. Çok daha kötüsünü hak ediyor. Ama başka bir şey yapmanı istemiyorum, Gianni. İkinci şanslara inanırım. Herkesin hikayesini değiştirme hakkı vardır. Onun durumunda, ektiği kötülüğün karşılığını almayı hak ettiğini düşünüyorum. Ve bu dünyada adalet varsa, er ya da geç gerçekleşecektir."

Bölüm 56

Kapıyı açar açmaz Elodie tek kelime etmeden arabadan iner.

Alarmı kapatır ve bu küçük hareket bile göğsüme tanıdık bir sıcaklık getirir. Beni içten ısıtan bir şey.

Isıtmalı havuza giden kanada doğru yürüdü. Benimle yaşarken evdeki en sevdiği yer orasıydı.

Durup hiçbir şey söylemeden suyu izler ve sonra, hala bana sırtı dönük olarak, soyunmaya başlar.

Hipnotize olmuş gibi her şeyi izliyorum ve o güzel vücutta tek bir parça bile kalmadığında, bana dönüyor.

"Çok giyiniksiniz, efendim," diyor ve gömleğimin düğmelerini açıyor.

Onun bileklerini tutuyorum. "Burada olmaz. Bu gece için planlarım var."

Ona itiraz etme şansı vermeden onu kucağıma alıp merdivenlerden yukarı taşıyorum.

Yatak odamıza varır varmaz onu yere indiriyorum.

"Uçakta sana uzun bir süre boyunca son kez sorumlu olacağını söylemiştim."

Geri çekilip kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Çıplak kaldığımda, ona yaklaşıp bir elimle çenesini kavriyorum.

"Diz çök ve beni em. Boğazına boşalmak istiyorum."

Onun meydan okuyan bir şey söylemesini bekliyorum, çünkü benim kadınıma böyledir, ama o bana çıplak, maskesiz bir arzu ile bakıyor ve itaat ettiğinde, yüzü benim sikimden birkaç santim uzaklıkta durduğunda, öfkeli bir tahrik vücuduma yayılıyor.

Onun ağzının önünde kendimi okşuyorum ve şişmiş, ön sıvıyla kayganlaşmış başımı dudaklarına bastırıyorum. Kalın gövdeyi dudaklarının arasına yönlendiriyorum ve Elodie beni almak için dudaklarını ayırıyor.

"Em. Seni iyi sikmek istiyorum. Beni öyle boşalt, *bella.*"

İnliyor ve başını yalıyor. Dili boynum boyunca kayıyor, alay ediyor, sonra açgözlülükle emiyor.

"Aynen öyle. Dudaklarını etrafına sıkıştır."

Ellerimle yüzünü tutuyorum ve kalçalarımı öne doğru iterek beni daha derine almasını sağlıyorum.

"Bu ağzı özlemişim, aşkım."

Daha hızlı sikiyorum ve o öğürüyor ama beni itmiyor. Kıçımı tutup beni daha fazla içine çekiyor.

Boğazının duvarını hissettiğimde dişlerimi sıkıyorum. Onda uyandırdığı şehvetin gücü hayvani.

Daha sert vuruyorum ve sikişi kontrol etmek için saçlarını yumruğumla kavriyorum. O benim sikimin etrafında inliyor.

"Başını geriye eğ. Ne kadar dayanabileceğini görelim." "Ahhhh. . ."

Sikimi ağzından çekip, biraz öne eğilip göğüslerini birbirine bastırıyorum ve aralarında mastürbasyon yapıyorum.

Sanki onu domine etme, her santimini işaretleme konusundaki çaresiz ihtiyacımı hissetmiş gibi, kadını bedenini istediğim gibi kullanmama izin veriyor.

"Em," diye emrediyorum ve sikimi tekrar dudaklarına götürüyorum.

O bunu hevesle yapıyor ve her kaydırışında çıkan ıslak emme sesleri beni doruğa ulaştırıyor.

"Ağzını doldururken bana bak."

Titriyor ve birkaç saniye kendini kaybediyor, sanki sözlerim onu da boşaltacakmış gibi, uyluğunu sıkıca kavriyor.

Hızlanıyorum ve uyarı vermeden boşalıyorum. "Hepsini al."

Hiçbir şey kalmasa bile itmeye devam ediyorum. O açgözlülükle içiyor ve kısa sürede beni tekrar sertleştiriyor. Eğilip onu kaldırıyorum.

Yatağa gitmiyorum. Uçakta yaptığım gibi, onu ayakta durdurup boy aynasına bakmasını sağlıyorum.

"Ben seni yalarken kendine bak. Sana verdiğim zevki gör ve bu sahneyi sonsuza kadar hatırla. Seni bir daha asla bırakmayacağım"

."

Diz çöküp dilimle klitorisini yalıyorum.

"Daha fazla," diye yalvarır, sırtını geriye doğru eğerek kendini ağzıma sunar.

Uzun süre dayanamayacak. Islaklığı dudaklarımı ıslatıyor ve klitorisini emip parmağımı kaygan kıvrımlarının arasına soktuğumda, titreyerek bana orgazmını yaşıyor.

Bir damla bile kalmayana kadar amını yalarım.

Sertleşmişim ve ayağa kalkıyorum, ellerinin yere değmesi için onu eğiyorum. Saçını tutup bize bakmasını sağlıyorum. O kadar derine giriyorum ki vücudu sıçrayarak kaçmaya çalışıyor.

"Hayır. Teslim ol. Sen güzelsin ve tamamen benimsin."

Vücudu beni içine çekiyor, az önce dudaklarının yaptığı gibi beni içine çekiyor. İçeri girip çıkıyorum, testislerime kadar dalıyorum.

Onu kıkırdan tutup şiddetli bir şekilde girip çıkıyorum. O da beni sıkıyor, kaslarını kasıp gevşetiyor.

Sinir demetini okşuyorum ve penisimin etrafındaki spazmları hissediyorum. "Yine benim için boşalacak mısın, seni küçük sürtük?"

Ona tamamen teslim olan kalbim hızla atıyor. Onu vahşice beceriyorum, içinden çılgınca girip çıkıyorum.

Onun amını alıyorum, her iniltiyi tadını çıkarıyorum. Kasılmalar yoğunlaşıyor ve uzun bir çığlıkla Elodie şehvete teslim oluyor ve boşalıyor.

Kalçalarını tutup bir barbar gibi pompalıyorum, sessiz bir sahiplenme beyanı gibi, birkaç kez daha ittikten sonra onu tohumlarımla dolduruyorum.

Bir ay sonra

"Anne, ailemizin geçmişi hakkında konuşmamızın zamanı geldi," diyorum, evine girip onu loş salonda bulduğumda.
Bu yeri sevmiyorum ve ona yakıřtıėını da dūřunmuyorum.
Belki de içinde tařıdıėı hūznū yansıtıyordur, diyor bir ses içimden.

Onun benimle tartışmasını, hatta řūphelendiėim řeyi ancak o, eliyle yanındaki kanepeye vurarak, "Er ya da geç bu konuşmanın çıkacağını biliyordum" diyor.

"Nasıl? *Nonna* mı sūyledi?"

"Hayır, ama ailemdeki tūm kadınlar - korumaya alıştığım Donatella ve Giovanna hariç - biliyorlar, Gianni."

"Atalarımız buna nasıl izin verebilmişler?"

"İnsanlar kendilerini rahatsız eden řeyleri gūrmezden gelmeyi tercih ederler, oėlum."

"Bu, birinin ayak parmaėını çarptıėını gūrūp yardım etmemek gibi bir řey deėil, *anne*. Bunlar nesilden nesile iřlenen sulardı ve kimse bunları durdurmak için hiçbir řey yapmadı."

"Ben tek ocuėum. Būyūkannenin kız kardeřlerinin sadece erkek çocukları vardı."

"Biliyorum, ama sen bir kadınsın. Ŗyleyse bu nasıl mūmkūn olabilir..." "Hiçbir fikrim yok. Ben de kendime bunu sordum. Belki de ūnkū ben..."

Çok erken hamile kaldım ve benim iyi biri olmadıėımı dūřūndūler.

"Ŗyle değildi. O piçlerin elinde acı çeken akrabalarımızdan bazıları evliydi bile."

"Bu yūzden mi kızları hep yakından izliyordun?"

"Evet. Ŗėrendiėim andan itibaren, kimsenin onlara zarar vermesine izin vermedim."

"Hepimiz aynı şeyi yaptık, değil mi? Tommaso ve Gaetano da onlara hiç alan tanımadılar. Korumaları olmadan hapşırmaya bile cesaret edemiyorlar. Bittiğini sanmıştım. Yani bana olmadığından."

"Ve olmadı mı?"

"Gerçekten bunu konuşmak istiyor musun?" "Hayır, ama anlamam lazım."

"Yani, cevabın bana hiçbir řey olmadı. Baban benim ilk ve tek erkeėimdi." Ŗzūntūyle bařını sallar. "Ama eėer

O Sicilyalı olsaydı, ben de öyle düşünebilirdim...

Ayağa kalkıp ona bakıyorum. "Ne diyorsun sen? Yani Dino'nun... onun..."

Sadece düşünmek bile boğazıma ekşi bir tat bırakıyor. "Bu çirkin bir hikaye, Gianni."

"Anlat bana."

"Ricco'nun doğduğu gün, Tommaso'dan hamile kaldım." Bunu söyledikten sonra yüzünü elleriyle kapattı. Onu bu halde görmekten nefret ediyorum: utanmış, suçlu.

"Seni yargılamayacağım, *anne*."

"Çok gençtim. O zamana kadar Dino ile yakınlaşmamıştık. Herkesin benim mizacımdan dolayı düşündüğünün aksine, ben bakireydim."

"Öyleyse neden, Carina'dan olan oğlu doğduğu gün, onu her zamankinden daha çok nefret etmen gerekirken, ona teslim oldun?"

"Sarhoştum."

"Ne?"

"Ricco doğana kadar, Dino'nun bana dokunmasına izin vermedim. Öpmesine bile. Asla. Gururluydum. Carina ilk çocuklarını doğurduğunda, öleceğimi sandım. Sen Elodie'yi seviyorsun. Onun başka bir adamın çocuğunu doğurmasını izlemek zorunda kaldığını hayal edebiliyor musun?"

Sadece bu düşünce bile beni delirtiyor.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Hissettiğim acı içime sığmıyordu. Onu sonsuza kadar kaybettığıme emindim."

"Peki ne oldu?"

"Beni aramaya geldi. İnanabiliyor musun? Karısı yeni bir *bebek* doğurmuştu ve o, sahte vaatlerle aldattığı kadının peşinden geldi. Ben, henüz bir kızken, ilk çıktığımızda beni götürdüğü terk edilmiş bir eve kaçtım. Tanrım, ne kadar aptalmışım! Neden hiç birlikte dışarı çıkmadığımızı hiç düşünmemiştim, ama Dino her zaman yakışıklıydı, doğru şeyleri söylerdi ve genç kalbim onun cazibesine karşı hiç şansı yoktu."

Her cümlesinde babama olan nefretim ve hor görmem artıyor.

“O gece onunla yattın mı?”

“Sarhoştum. Ve ancak son zamanlarda, ondan sonsuza kadar uzaklaşmaya karar verdiğimde, o gece Dino'nun bana cinsel tacizde bulunduğunu kabul ettim.”

“O orospu çocuğu Sicilyalı değil.” Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum, düşüncelerim çoktan kontrolden çıkmış durumda. “Yoksa Sicilyalı mı? O pisliklerle bir akrabalığı olabilir mi?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Eminim. Baban bizimki gibi geleneksel bir İtalyan ailesinden geliyor.”

Ayağa kalktığında onu kollarıma alıp alnından öptükten sonra, “Bana söylediğin için teşekkür ederim. O piçlerin kurbanı olmadığını bilmem gerekiyordu” dedim.

“Ama benim babanın kurbanı olduğumu öğrendin. Seni tanıyorum Gianni. Sen benim oğullarım arasında en intikamcı olanısın, ama ruhun için sana yalvarıyorum: ona hiçbir şey yapma.”

“Gitmem gerek, *anne*. Kendine iyi bak.” “Gianni...”

“Şimdi olmaz, *anne*.”

Benden ne isterse istesin, bunu iyice araştırmam lazım, yoksa delireceğim.

Bölüm 57 Bir

Ay Sonra

"Andresano?" Elodie'nin kayınbiraderinin telefonda sorduğunu duyuyorum.

"Nasılsın, LeBlanc?" diye cevap verdim.

"Amerika Birleşik Devletleri'ni ziyaret etmekle ne kadar ilgilendiğini bilmek istiyorum."

Anında tetikteyim. Bu sorunun rastgele olmadığını biliyorum.

Yaklaşık üç hafta önce Elodie'nin tüm ailesiyle tanıştım ve Abaddon'un haklı olduğunu anlamam çok uzun sürmedi: Amber'ın kocası Beau ve kardeşi Amos, dünyanın inandığı gibi sıradan işadamları değil, birçok sırrı olan adamlardı.

"Karımın memleketini her zaman ziyaret etmeye hazırım. Konu nedir?"

"Telefonla konuşacak bir şey yok, ama mümkün olduğunca çabuk Louisiana'ya gelmeni istiyorum."

Artık bu yolculuğun benim için ilgi çekici olduğundan eminim. "Nezaket ziyareti mi?"

"Öyle de diyebiliriz. Ya da senin için bir döngünün sonu olacak diyebilirim."

Kalbim hızla atmaya başladı. Ailemin hikâyesini nasıl bildiğini sormak aklımın ucundan bile geçmedi. Eminim ki şimdiye kadar hakkımdaki her şeyi ortaya çıkarmışlardır.

"Yola çıkıyorum."

Telefonu kapatıp ayağa kalkarım ve pilotuma özel jeti hazırlamasını söyledikten sonra arabaya doğru yürürken Abaddon'u ararım.

Şu anda *özel müşteriler için güvenli telefon* dediği bir *telefon* kullanıyor, böylece ihtiyacım olduğunda ona ulaşabiliyorum.

"Onu yakaladı," diye söylüyorum, o cevap verir vermez.

"LeBlanc?"

"Doğru."

"Bunun olacağını tahmin etmiştim. Beau'nun erişimi benimkinden çok daha geniş. Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu hikayeyi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için New Orleans'a gidiyorum."

"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Çalışıyorum" dedi.

Bir şey var, ama henüz sana söyleyemem. Onay alır almaz sana haber veririm."

"Ne olabilir?" diye soruyorum, bunun Dino ile bir ilgisi olabileceğinden şüphelenerek. Annemle yaptığım konuşmayı ona anlattım.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, Gianni, ben kesin bilgilerle çalışırım. Henüz tüm cevapları bilmiyorum."

"Araştırdığın şeyi öğrenir öğrenmez beni ara."

"İlk bilen sen olacaksın."

Telefonu kapattığımda Elodie'ye mesaj atmaya karar verdim.

O Asya'ya seyahate çıkmış. Hâlâ uçuş görevlisi olarak çalışıyor, ama nereye giderse gitsin her zaman güvenlik görevlileri eşlik ediyor. İlk başta itiraz etti, ama ben geri adım atmadım, sonunda o da pes etti.

Dört gün sonra dönmeden önce geri dönmeyi planlıyorum, çünkü ona bir sürpriz hazırladım, ama yine de bir mesaj gönderiyorum.

Ben: *Amerika Birleşik Devletleri'ne gidiyorum.*

Gönder tuşuna bastım ve birkaç dakika sonra şaşırtıcı bir şekilde bir cevap aldım:

Romniya: *İş için mi?*

Ben: Evet.

Şimdilik, her şeyin yakında biteceğini bilmesine gerek yok. Ne kadar az bilirse, o kadar güvende olur.

Kendimi bir filmdeymiş gibi hissediyorum, ama Fiorello'nun durumuna bakılırsa, olanların çok gerçek olduğunu biliyorum.

Zincirlere asılı, kanıyor ve sanırım birkaç kemiği de kırılmış durumda — Louisiana'nın kırsalında, ıssız bir yerde, bir deponun içinde.

Amerika Birleşik Devletleri'ne vardığımda, beni Beau'ya götürmek için bir araba bekliyordu. Ama beni karşılayan sadece Elodie'nin kayınbiraderi değildi. Amos da oradaydı.

Merhaba bile demeden, Amber'ın kocası şöyle dedi: "Bunu senin için yapıyoruz çünkü artık seni aileden sayıyoruz, ama bu andan itibaren, seninle baldızımla olan ilişkiden öte bir bağ kuracağımızı hatırlatmama gerek yok herhalde."

Bunu bir tehdit olarak almıyorum, bu bir gerçek. Biz suç ortağı olacağız. "Ama bu, kız kardeşime zarar verersen seni öldürmeyeceğim anlamına gelmez

"Beni tehdit etme," diye uyarıyorum. "Onu benim için yakaladığın için minnettarım, ama ben ikinizin de hizmetçisi değilim ve ben çocuk değilim

"Beni tehdit etme," diye uyarıyorum. "Onu benim için yakaladığınız için minnettarım, ama ben ikinizin de hizmetçisi değilim ve çocuk da değilim. Elodie benim. Son nefesime kadar onu seveceğim ve koruyacağım."

Bir an için birbirimize bakışırız, ta ki Beau ilk harekete geçene kadar. Bana bir tabanca uzatır.

Kafamı sallarım. "Bıçağa ihtiyacım var."

O bana bir tane verdikten sonra, yarı ölü adama yaklaşıyorum. "Ah, fahişelerin kardeşi," diyor piç kurusu.

Öleceğini biliyor ve tek silahı sözleri kalmış.

"*Fahişeler* mi?" diye soruyorum, uyluğunu hafifçe keserek bana bakmasını sağlıyorum.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Fiorello çıplak ve ben tehlikeli bir şekilde penisine çok yakın bir yerden kesiyorum.

"Daha hızlı bir ölüm yaşayabilirdin, biliyor musun? Yani, Angelo'nun oğlu olduğunu bilmesem bile, Elodie'ye yapmaya çalıştığın şey yüzünden seni yine de avlardım. Ama bu kadar acı çekmene gerek yoktu. Sonuçta, bu sadece bir girişimdi. Onu asla elde edemedin." Onun nefretle çarpılan yüzünü izleyerek gülümsüyorum. "Bir yıl öncesine kadar senin varlığından bile haberdar değildim. Sonra sen, tecavüz mirasını sürdürmeye karar verdin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Kızları gözetleyen adamlarım vardı. Adamlarınız birden fazla kez onlara yaklaşmaya çalıştı. Hepsi ortadan kaldırıldı, ama size ulaşmayı başaramadık. Ve bugün bu hediye aldım. Sen son pisliksin. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Kız kardeşlerim ve gelecek nesillerimiz nihayet senin lanetli, anlamsız intikamından kurtuldu."

Tek bir kesikle onun penisini kestiğimde acı içinde çığlık attı.

Bıçağı kalbine doğrultup, olabildiğince derine sapladım.

"Bakireliği çalınan büyükannem için tecavüzcü atan tarafından düğününde." Bıçağı daha derine batırıyorum. "Senin elinde acı çeken ailemdeki tüm kadınlar için. Her şey bitti. Cehenneme yolculuğunun tadını çıkar."

İtalya

Ertesi gün

İtalya topraklarına ayak basar basmaz Tommaso'yu arar ve bir görüşme ayarlarım. Gaetano'nun da Toskana'da olması tam bir şans. İkiisiyle aynı anda konuşmam gerekiyor.

Bir saat boyunca Tommaso'nun bağında yürürken onlara tüm hikayemizi ayrıntılı olarak anlatıyorum.

"Son adama ne oldu?" diye sordu ağabeyim, yüzünde acı dolu bir ifadeyle.

"Sana asla söylemeyeceğim, ama döngünün bittiğini bilmeni istiyorum. Donatella, Giovanna ve bundan sonra tüm kadın torunlarımız güvende."

"Tanrım!" diyor Gaetano, iki elini yüzüne götürerek. "Bu sözü bizimle paylaşmalıydın Gianni. Yıllarca bu yükü tek başına taşıdın."

"Hayır. *Nonna* bana söz verirdi. Bu *benim* sorumluluğumdu."

Tommaso bana ve Gaetano'ya kollarını açar ve biz yaklaşırken şöyle der: "Böyle bir şeyin tekrar olma ihtimali çok düşük olsa da, bunu benden asla saklamayacağınıza yemin etmenizi istiyorum. Ben en büyüğüm. Sizi korumak benim görevim."

"Hayır," der Gaetano. "Birbirimizi korumak bizim görevimiz. Gianni, kız kardeşlerimizin ve kızlarımızın korkusuzca yaşayabilmeleri için yapılması gerekeni yaptı. Ben de aynısını yapardım."

Bölüm 58

Birkaç Gün Sonra

"Bir hafta boyunca izinli misin?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Elodie işini çok ciddiye alır ve ben müdahale etmeye çalıştığımda birkaç kez tartıştık, örneğin bazı uçuşlarını benim lehime yeniden düzenlemeye çalıştığımda.

"Evet. Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır. Arka arkaya birkaç gece seks yapma fırsatını asla sorgulamam. Ama neden tam da şimdi bu numarayı çektin?"

Kız arkadaşım, Miles adındaki yaşça büyük bir meslektaşından bazı uçuşlarını kendisiyle değiştirmesini istediğini söyledi, ama nedenini hala açıklamadı.

Gizemli bir şekilde gülümsüyor. Hâlâ bornoz giyiyor, bu garip çünkü akşam yemeği için eve erken gelmemi istemişti. Elodie, villada yemek yediğimizde bile her zaman şık giyinip makyaj yapmayı ısrar eder.

"Planlarım var, İtalyan, ve senin birkaç gün ve gece boyunca yoğun seks yapma fikrin bu planlara mükemmel uyuyor. Şimdi mutfağa gidip rosto pişmiş mi diye bakabilir misin? Bu annenin tarifi ve ben onu mahvetmek istemiyorum, çünkü Greta beni asla affetmez."

"*Annem* neredeyse her şeyi affeder." "*Neredeyse* mi?"

"Kalbimi kırdığın için seni affetmez." "O kadar gücüm var mı?"

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin."

Gülümser. "Çünkü o benim."

"Seninki kadar benim de var, seni şakacı."

"Kızartma, Gianni. Yanmasına izin verme."

"Hizmetkarlarım ne oldu?" "Herkes gece izin verdim."

Bir şeyler çevirdiğini biliyorum, ama ne olduğunu hiç bilmiyorum.

Mutfğa gidip, sürprizimin hazır olup olmadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum ve manşetin internete düşmüş olduğunu görünce gülümsüyorum.

Fırını açıp rostoyu kontrol etmek için baktım, ama fırın kapalıydı. Muhtemelen bunu yaptığını unutmuştu.

Ancak oturma odasına döndüğümde, kız arkadaşımı bulmak yerine, ailelerimizle dolu bir odaya giriyorum. Beau ve Amos eşleriyle birlikte oradalar. Ricco, Luna ve Chiara bile gelmiş.

Şoktan kurtulmaya zamanım bile olmadan Elodie ortaya çıkıyor ve beni suskun bırakıyor. Koyu sarı, omuzları açık, etekli ve sevdiği tüm aksesuarlarla donatılmış elbisesiyle çok güzel görünüyor.

Onun kökenlerini biliyorum. İkimiz de boş zamanlarımızda onun ailesini araştırdık ve henüz izlerini bulamamış olsak da, karımın atalarının zengin kültürü beni giderek daha fazla büyülemeye başladı.

Yine de, onu daha önce hiç Roman kıyafetleri giyerken görmedim. Renkleri, bilezikleri, küpeleri ve aksesuarları çok seviyor. Saçlarını tekrar uzattı, tıpkı ilk tanıştığımız zamanki gibi. O zamanlar bir stilist ona saçlarını omuzlarına kadar kestirmesini söylemişti ve karım da bu tavsiyeye uymuştu.

Elodie, gittiği her yerde dikkat çeken kendine özgü bir tarzı var, ama yine de onu gerçek haliyle hiç görmedim.

Ve cehennem kadar kesin ki, ailelerimiz orada olmasaydı, onu omzuma atar, yatak odamıza sürükler ve o seksi kıyafetiyle onu sikerdim.

"Bir şey söyle."

"Sen dünyadaki en güzel kadınsın," diyorum ve akrabalarımız gülüyor.

"Neden böyle giyindiğimi biliyor musun? Çünkü ben ruhen ve bedenen Romanım. Bugün halkımın bir sembolünü istedim, her ne kadar birlikte yaşadığımız için tüm ritüelleri uygulayamıyor olsak da."

Bana yaklaşıp.

"Geleneksel Roman gelinler çocukluktan itibaren damatlarına söz verilir. Benim durumumda bu imkansızdı çünkü farklı dünyalarda büyüdük. Yine de, bu kadar farklı ve uzak olsak da birbirimizi bulduk. Bu yüzden, varabileceğim tek sonuç, bizim kaderimizde birbirimize ait olduğumuzdur. Evlen benimle, İtalyan. Sana sadece mutlu günler vaat etmeyeceğim," diye devam ediyor, haftalar önce ona söylediğim şeyi tekrar ederek, "ama sana sevgimi ve bağlılığımı vaat ediyorum."

"Ah, benim Romniya'm." Onu kollarıma alıyorum. "Cevabın her zaman evet olduğunu bilmiyor musun? Ama anlaman gereken şey, seninle evlenmeyi kabul etmediğim, Elodie, seni sonsuza kadar benim yapmayı kabul ettiğim. Benim vücudumda tek bir pasif kemik bile yok. Seni seviyorum, *bella*, ama kontrolcü bir adama hazır ol."

Beni öper, gülümser, sonra omuz silker. "Ne diyebilirim ki? Kavgalarımız eğlenceli."

"Sana bir sürprizim var, ama senin yaptığınla kıyaslanamaz bile," diyorum saatler sonra, odamızda seviştikten sonra.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Elimi uzatıp başucu lambasını yakıyorum. Sonra telefonumu alıp ona uzatıyorum.
Okumaya başlar başlamaz gülümsemeye başladı.

Geleneksel Andresano ailesinin varisi havayolu şirketini satın alır ve adını Romni Airlines olarak değiştirir.

"Sen tamamen delisin, İtalyan. Hayalimi gerçekleştirmek için bir şirkete bir servet harcamak yetmedi, şimdi de benim halkımın adını verdin?"

"Senin için deliyim, Elodie. Senden tek bir gülümseme için dünyanın sonuna kadar giderim. Senin mutluluğunu sağlamak için yapmayacağım şey yok."

"Bir bebek daha istiyorum. Düğüne kadar beklemek istemiyorum. Bugün bir tane yapmak istiyorum, en azından denemek istiyorum. Hap almayı bıraktım."

Sesi gergin, sözleri birbirine karışıyor ve bu riski tekrar almasının onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Boğazımı tıkayan duyguları saklamaya çalışıyorum.

Onunla bir çocuk sahibi olmaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama ona asla baskı yapmam.

"Öyleyse," diyorum yumuşak bir sesle, "hemen yoğun bir eğitime başlamalıyız, Romniya'm."

Bölüm 59

Elodie ve Gianni'nin Düğün Günü

Şimdi karım olan Amber ve Ricco'nun karısı ile dans eden kız kardeşlerimi izlerken gülümsüyorum. *Annem* bile onlarla birlikte dans pistinde.

Ama başka kimseyi görmüyorum. Sadece kırmızı ve altın rengi gelinliğiyle muhteşem görünen Elodie'mi, saçında parıldayan elmas taçını görüyorum.

Mücevherleri sever, ama artık sadece kişiliğine uygun olanları seçiyor. Sonunda anlıyorum ki, benim kadınımla asla kalıplara uymak ya da başkalarının kalıplarına sığmak için doğmamış. Onun güzelliği sınırları aşıyor ve taşıyor.

O mükemmel. Eşsiz.

"Tebrikler," diyor ağabeyim, yanımda durarak. "Parti çok güzel."

Bu Tommaso değil. Ricco. Yavaş yavaş birbirimize yakınlaştık ve artık onu ya da Chiara'yı "yarı" bir şey olarak görmüyorum. Onlar bir bütün. Benim kanım. Benim bir parçam.

"Onun için her şeyi yaparım."

Elodie ve kız kardeşine, gelinimin hayal edebileceği her şeyi içeren, neredeyse geleneksel bir Roman törenini planlama konusunda tam kontrol verdim. Bu, kilise düğününün sadece yakınlar ve aile için olması geleneğini de içeriyordu. Diğer yaklaşık bin konuk ise kutlamaya ancak daha sonra katılabilir.

Kız kardeşlerim, Elodie'nin bu kadar görkemli bir şey istemesinden çok heyecanlandılar ve benim eşim kadar eğleniyor gibi görünüyordular.

eşim kadar eğleniyor gibi görünüyordı.

İki gün sürecek olan parti, halkının geleneklerine uygun olarak açık havada düzenleniyor. Onlar, insanın mavi gökyüzünü, yıldızları görmesi ve yüzünde rüzgarı hissetmesi gerektiğine inanıyor.

Elodie şimdiden iki kez elbise değiştirdi. Kilisede giydiği elbise beyazdı; daha sonra maviye geçti; ve şimdi en sevdiği renk olan kırmızıya büründü.

Onu kaçırabileceğim anı iple çekiyorum. Artık karım olarak ona sahip olmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

"Ricco, bilmeni isterim ki," diye başlıyorum, ona dönerek, "Nicolo'yu hiç tanımadığım için duyduğum pişmanlığı telafi edecek kadar uzun bir ömrüm yok."

Bunca yıl geçmesine rağmen, bunu söylediğimde yüzünde bir anlık acı belirliyor. "O zamanlar ben de uzlaşmaya hazır değildim, Gianni."

"Elodie'nin çocuğumu kaybettiğini öğrendiğimde, senin yaşadıklarını gerçekten anladım."

"Ben de üzgünüm kardeşim. Ama şimdi yeniden kutsandın. Yakında ailemize bir erkek çocuk daha katılacak," diyor, ilk varisimin doğumu ile ilgili olarak.

Elodie dört aylık hamile ve her zamankinden daha ısıltılı.

Ayrılığımızdan sonra onu tekrar bulduğumda, düşükten asla kurtulamayacağından korktum. Ama ara sıra kaybettiğimiz çocuktan bahsetse de, hayatına devam etmeyi öğreniyor.

"Bir dans daha istiyorum, kocacığım. Hamile bir kadının isteğini reddedemezsin," diyor ve Ricco'nun yanağına bir öpücük kondurup kollarına atılıyor.

"Ben senin kölenim, *bella*. Bir dans ya da bütün dünya, benden istediğin her şeyi alabilirsin."

Düğün Gecesi

"Bana bak, Elodie."

Onu kollarımda odamıza taşıdım ve onu yere indirdiğimde, karşımda duran karım duygularına yenik düşerek gözlerini kapattı.

Gözlerini açması birkaç saniye sürer. Gözleri yaşlarla parıldamaktadır.

Elodie, tamamen duygusal bir insan olmasına rağmen, zayıflık olarak gördüğü şeylerin başkalarının gözüne görünmesini sevmez.

"Bu gerçek, Gianni. Biz olduk. Artık bir aileyiz."

"Biz her zaman gerçek olduk, Romniya'm. Az önce imzaladığımız kağıt sadece senin benim olduğumu kamuoyuna duyurdu, ama biz her zaman gerçek olduk. Şimdi, çocuğumuzla birlikte, biz tamamlandık."

Diz çöküp, bebeğimizi barındıran karnını öpüyorum.

Amber

Bölüm 60

Birkaç saat önce

"Bir şey mi arıyorsun? Yoksa *birini* mi arıyorsun?" Elodie'nin düğün için giyinmesi gereken odaya yeni giren garsona soruyorum.

O içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kilitlerim ve kapıya yaslanırım.

O yavaşça dönüyor ve ben sabit durmak için tüm irademi kullanmak zorunda kalıyorum.

"Uh... gelin. Ona su getirdim," diyor ve tepsiyi şifonyerin üzerine koyuyor.

"Kız kardeşim senden su mu istedi, Capria Mancini? Yoksa seni işe kaydolurken kullandığın sahte isimle mi çağırırsam, Abby Masterson? O saçma perukla kimliğinin anlaşılmayacağını mı sandın?"

Gözleri büyür ve ben yaklaşırken o bir adım geri atar. "Kim olduğumu biliyordun, neden beni işe aldın?" der, sesinde kibir damlar.

Elodie'nin düğünü için tüm personeli organize eden bendim, ama o kaltağı uzun zamandır takip ediyordum.

"Sana bir tavsiye vereceğim, ama eminim ki bunu kullanacak kadar uzun yaşamayacaksın: Zulmünün hedefi olarak birini seçtiğinde, o kişinin ailesini de araştırmalısın. Kız kardeşim tanıdığım en iyi insandır. O intikam almaya inanmaz. Ne yazık ki senin için, ben inanırım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"İlk yeğenimin ölümüne dolaylı olarak neden olduktan sonra, biz Elodie'nin ailesi olarak onu korumak için gözetim altında tutmayacağımızı mı sandın? Gelmenize izin verdim, sefil yaratık. O çürümüş kalbinin ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim."

Yılanın bir adım daha yaklaştım ve şimdi onun korkusunu neredeyse koklayabiliyorum.

"Ekstra garson pozisyonuna başvurduğunda, bir şeyler çevirdiğini zaten biliyordum. Silah getiremezdin ve bıçaklara erişimin de olmazdı, çünkü işinin sadece içki servisi yapmak olduğunu garanti altına almıştım. Bu yüzden kız kardeşimi itip bebeğini düşürmeye çalışacağını düşündüm." Sesimdeki titremeyi bastırıyorum, böylece Elodie'nin ikinci çocuğunu kaybetme ihtimalinin beni ne kadar rahatsız ettiğini anlamasın. "Zehirleme hiç aklıma gelmemişti."

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Getirdiğin suyu iç." Tepsiyi işaret ediyorum. "Ne?"

"Hayır!"

"Son bir uyarı: Oraya ne koyarsan koy, muhtemelen hızlı bir ölümle sonuçlanacaktır, çünkü kız kardeşim saatlerce acı çekerse, onların onun vücudunda zehir bulup kanıtlamasına izin verecek kadar aptal değildir. Senin sonun, Capria, hak ettiğinden çok daha merhametli olacak. Bugün cömert hissediyorum. Kocam ve kardeşim... seni ele geçirdiklerinde, sadece bugün Elodie'ye yönelik cinayet girişiminden dolayı öfkelerini çıkarmakla kalmayacaklar, hiç tanımadıkları yeğenlerinin ölümünün bedelini de sana ödetmek isteyecekler. Bu günler sürebilir, Capria. Suyu iç."

Onun komodine gidip titrek bir eliyle bardağı almasını izliyorum. O bardağı dudaklarına götürdüğünde bile acıma hissetmiyorum.

Yutkunurken boğazının hareketini izliyorum. Sonra koltuğa oturup bekliyorum.

Birkaç dakika sonra, zehir etkisini göstermeye başladığında yüzündeki değişimi görüyorum.

"Bunu asla örtbas edemezsin. Beni öldürdün."

"Yanlış. Kendini *sen* öldürdün. Ve örtbas etmeye gelince, ben bir büyücü ailesinden geliyorum. Onlar düşmanları ortadan kaldırmada uzmandır."

Elodie

Bölüm 61

Leander'ın Doğumu

"Tanrı aşkına, anesteziyi al!" diyor Gianni, yanımda terleyerek elimi sıkarken.

"Hayır, ilk kez ağladığında tamamen bilinçli olmak istiyorum. Bunu anılarımdan biri olarak kaydedeceğim. Şimdi dur, yoksa doktordan seni dışarı atmasını isteyeceğim."

"*Bella*, kalbimin sahibi olan sen bile beni bu odadan çıkaramazsın. Artık inatçılığı bırak."

"Hayır, yapamıyorum... ahhhh, lanet olsun!"

"Sadece bir biraz daha ve biz sahip olacağız bizim büyük çocuk, Bayan Andresano. Gidelim."

Gianni doktoru öldürmek istercesine bakıyor, ama şu anda kavga etseler bile umurumda değil. Tek istediğim oğlumun yüzünü görmek.

Saatlerdir doğum sancısı çekiyorum ve yemin ederim ki kocam da benimle birlikte sancıları hissediyor gibi görünüyor.

"Seni içimde taşımayı ne kadar sevdiysem de, artık ortaya çıkma vaktin geldi, bebeğim."

Hayatımın aşkı olan İtalyanımın elini sıkıyorum ve içimdeki tüm gücümle ıkınıyorum.

Ve sonra mucize gerçekleşir. Onu henüz görmüyorum, ama ilk çocuğumuzu doğurduğumu biliyorum.

Hipnotize olmuş gibi, doktorun kollarında tuttuğu bebeğe bakan babasına bakıyorum.

İlk ağlamasını duyduğumda, onunla birlikte ağlıyorum ve bu yeni şans için Tanrı'ya şükrediyorum.

"O mükemmel, Elodie. Bizim mükemmel mucizemiz," diyor Gianni, yüzümü öpücüklerle kaplayarak. "Biz bir aileyiz."

"Sonunda bir çiçek oldum," diyorum gülümseyerek, gözyaşlarım akmaya devam etse de.

Doktor bebeği Gianni'nin kucağına koyarken, Gianni yaklaşıp onu nazikçe göğsüme yatırıyor.

Leander çok güzel. Siyah saçlı, babası gibi soluk tenli. Gözlerini açtığında, benimki gibi altın rengindedirler.

"Oğlum. Benim Roman prensim," diye fısıldıyorum, duygularımla boğulmuş bir halde.

"Ailem," diyor Gianni, alınlarımızı öperek. "Bir çiçek oldun demiştin. Seni asla değiştirmeye ya da kim olduğunu bastırmaya çalışmayacağım, cesur çocuğum."

"Seni seviyorum, kocacığım. Bunu biliyorum. Ve kök salmak, toprağa bağlı yaşamak benim için sorun değil. Siz ikiniz, yaşamak için ihtiyacım olan oksijeni yaratıyorsunuz."

Bölüm 62

Aylar sonra

"Bir daha gelmeyeceğini sanmıştım."

Abaddon omuz silkiyor. "Ben tam olarak senin etrafında olmasını isteyeceğin türden bir adam değilim," diyor, benim malikanemin bahçesinde yürürken.

"Elodie'nin ailesini iyice inceledin mi? Ya da Fiorello'nun hayatına son verdikten sonra beni? Hiçbirimiz gerçekten *melek gibi* sayılmayız, dostum."

O gülüyor. "Peki bu senin kafanda nasıl yer etti?"

"Fiorello'yu öldürmeyi mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Bir can almayı alışkanlık haline getirmek istediğimi söylemeyeceğim, ama ailemin güvenliği söz konusu olursa bunu tekrar yapmayacağımı da söyleyemem."

O da onaylayarak başını sallar. Biz ise tarlanın karşısındaki, Leander'ı kucağında tutan ve *annesinin* yanında yürüyen karımı izliyoruz.

"Başardın Gianni. Artık her şeye sahipsin. Bir karın, bir oğlun ve yok ettiğin ya da *ortadan kaybolan* düşmanların."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Capria Mancini'den bir daha kimse haber almadı," diyor.

"Avrupa'da dolaşan söylentiye göre, dolandırıcılık suçundan aranan zengin bir adamla kaçmış ve Güneydoğu Asya'da bir adada saklanıyormuş."

"İnsanlar efsane uydurmayı çok seviyor, değil mi?" dedi Abaddon.

"Sen buna inanmıyor musun?"

"Hayır. Capria, özellikle düğün zamanında Elodie'nin etrafında dolaşıyordu."

"Ne?"

"Uzaktan izliyordum, ama onun yakınlarda olduğunu biliyordum." "Peki neden bana söylemedin?"

"Çünkü izleyen tek kişi ben değildim. Karının ailesi de onu gözetliyordu."

Parçaları birleştirmem uzun sürmedi. "Sence onlar..."

"Evet, öyle düşünüyorum. Yirmi birinci yüzyılda kimse iz bırakmadan ortadan kaybolmaz. Ama benim tavsiyemi istersen, soru sorma. Sana garanti ederim ki, ona bir şey olduysa, Elodie'ye tekrar zarar vermeye çalıştığı içindir."

"Söylediğinden daha fazlasını biliyorsun," diye suçluyorum.

"Evet, biliyorum. Ama bunu paylaşmayacağım. Gökkuşağının sonuna geldin Gianni ve altın potunu buldun. Keyfini çıkar." Yürümekten vazgeçip bana döndü. "Gitmeden önce, babana dair sana söylemem gereken bir şey var."

"Geçen sefer konuştuğumuz şeyle ilgili mi?"

"Evet. Araştırıp sana haber vereceğimi söylemiştim, araştırdım. Baban evlatlık alınmış. Evlatlık işlemleri o kadar gizli tutulmuş ki, izini sürmek neredeyse imkansızdı. Sicilyalıymış. Şüphelenmekte haklıydın."

Gözlerimi kapatıyorum, ama kafamda hala annemin sesi yankılanıyor, Ricco'nun doğduğu gün olanları anlatıyor. "Devam et."

"Onunla bir *konuşma* yaptım."

"Sen...?"

"Hayır, onu öldürmedim. Ama gerekirse öldürebilirdim. Onu bir yere sakladım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bazıları, geçen hafta on yedi yaşındaki kız arkadaşının evinden çıkarken onu kaçırdığını söyleyebilir. Ben ise, istediğim cevapları alana kadar onu misafirim olarak davet ettiğimi söylemeyi tercih ederim."

"Konuş."

"Dediğim gibi, Dino evlat edinildi, ama her şey asla ortaya çıkmayacak şekilde ayarlandı. O, evlilik dışı bir hamileliğin sonucuydu. Onu istemiyorlardı. Onu doğuran kadın, mafya standartlarına göre ailesine utanç getirmişti. Bir şekilde, büyüdüğünde gerçek ailesinin kim olduğunu öğrendi ve onları aramaya başladı. Onlar, atalarını incitmiş olanların aynısıydı."

"Hay sıçayım."

"Ailesinin Andresano kadınlarına zarar verme *geleneğini* öğrendi. Aslında, bana anlattıklarına göre, bu gelenekten çok etkilenmişti. Katolik bir ailenin çocuğu olarak, organize suçla hiçbir bağı olmayan normal insanlar tarafından yetiştirilmiş olmasına rağmen, kendini hep kötü bir çocuk olarak görmüştü. Dino, bu lanetli geleneği yerine getirmeyi kendine görev edindi. Bu yüzden ilk başta annenize yaklaştı."

"Tanrım. O piç kurusunu daha fazla nefret edemeyeceğimi düşündüğüm her seferinde, o bana yanıldığımı kanıtlıyor."

"Bana anlattığına göre Greta'ya aşık olmuş, ama onunla asla evlenemezdi, Sicilyalı ailesi onu öldürürdü. Bu yüzden Carina ile nişanlandı. Annen bunu öğrendiğinde ilişkiyi bitirmek istedi. Kardeşin Ricco doğana kadar ondan uzak durdu," diye devam ediyor ve söylediği her şey, *annenin* aylar önce bana anlattıklarıyla mükemmel bir şekilde örtüşüyor. "Çok uygun bir şekilde, ona sarhoşken sahip olmasını cinsel saldırı olarak görmüyor. O buna *baştan çıkarma* diyor. Gerçek şu ki, bunu yaparak sadece Andresano kadınlarıyla ilgili Sicilya 'geleneğini' yerine getirmekle kalmadı, aynı zamanda mafya ailesinin gözünde Greta'yı metresi olarak işaretledi. Başka hiç kimse ona dokunamazdı."

"Harika bir adam, değil mi?" diyorum alaycı bir şekilde.

"O bir pislik, işte o kadar. Yine de, annenin hayatını mahvetti, ama aynı zamanda kurtardı da."

"Ama onunla olan iki kızını düşünmedi. Donatella ve Giovanna ne olacak? Onlar da tehlikedeydi."

"Onları sonsuza kadar koruyamazdı, ya da senin ve kardeşlerinin olabilecek kızlarını, ama ailesiyle bir anlaşma yaptı, kız kardeşlerine yirmi bir yaşına gelene kadar dokunulmayacaktı."

"Ne kadar cömert. Bu hiçbir şeyi değıştirmez, Abaddon. Gerçek bir baba kızlarını kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Oysa o, lanetli bir geleneğı sürdürmekle meşguldü, bunun kız kardeşlerimin hayatını sonsuza dek mahvedeceğini bilerek."

"Biliyorum. Bu yüzden onu hala yanımda tutuyorum. Greta ile konuş. Ne yapılacağına o karar versin. Ona her şeyi anlat."

Ağlamasını bekliyordum, ama o sadece bana bakıyor, gözlerinde hiçbir duygu yok. Acı yok, öfke yok. Hiçbir şey yok.

"Seni incitmek istemedim anne, ama sır saklamaktan yoruldum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Daha doğrusu, ne yapmak istediğimi biliyorum, ama kararı sana bırakacağım."

"İstediğim iki şey var, Gianni. Birincisi, babana karşı cinayet işlememen. Bana, o lanet adamların doğrudan soyundan gelenlerin artık hayatta olmadığı için kızların artık risk altında olmadığını söyledin. Yan dallar kızlarıma hiçbir şey yapmayacak. Garip bir şekilde, intikamı harfiyen yerine getiriyorlar. O yüzden bırak gitsin. O mahvoldu. Oğulları, istisnasız hepsi, ondan nefret ediyor. Carina ve ben hayatımıza devam ettik. Dünyada kalan zamanını yalnız geçirecek. Kalan az parası bittiğinde, hala kandırabildiğı genç kadınlar bile yanında kalmayacak. O bir hiç. Hiçbir şeyi yok."

Tüm hikaye o kadar iğrenç ki – hedefini koruyan ama sonuçta Donatella ve Giovanna gibi iki hedef daha yaratan kötü niyetli bir eylem – midemi bulandırıyor.

"Bundan emin misin?"

“Eminim. Ancak senden bir şey istiyorum: onu bir daha bana yaklaştırma. Hayatım boyunca o adamın gözlerine bir daha bakmak istemiyorum.”

Epilog 1

"Dikkatli ol, *bella*, topuklarını öyle vurmaya devam edersen uçağın zemininde delik açacaksın."

"Gerginim, *amore*! Ya kendimi rezil edersem? Tanrım, şeyh olan bir kuzenim var! Eminim kendimi utandıracağım," diyor ve iki elini gökyüzüne kaldırarak annemi çok anımsatan bir hareket yapıyor.

Elodie'nin doğal huzursuzluğu, edindiği İtalyan havasıyla birleşince beni her zaman gülümsetir. *Ve beni çelik gibi sertleştirir.* İtalyan tavırlarına sahip bir İspanyol Romniya, cehennemden daha sıcaktır.

Ama bugün onu suçlayamam. Bildiğimiz kadarıyla annesinin tek kız kardeşi olan kadınla tanışmak üzere. Adı Amapola.

Amapola, şimdi vefat etmiş bir şeyh ile evlenmiş ve şu anki şeyh olan K amal^[10] 'nin annesiymiş. K amal(^[10]) ⁽¹⁾ , Elodie'nin kuzeni olduğu gibi Amber ve Amos'un da kuzeniymiş. Şimdi üç kardeş de benim uçağında, Sintar Emirliği'ne ah^[11] gidiyorlar.

Amber ve Amos daha önce oraya gitmişlerdi, ama Elodie için bu ilk ziyaret ve çok gergin.

"Kuzenim şeyh, devlet başkanı ya da hükümet başkanı ya da unvanı her neyse, Kamal'ın yanı sıra, prens olan iki kuzenim daha var, İrfan ve Zarif! Benim gibi sıradan bir insan için bu çok fazla kraliyet ailesi üyesi, *caro*."

Yakınlarda oturan akrabalarına aldırış etmeden emniyet kemerini çözdüm ve onu kucağıma çektim. "Seninkinden daha asil bir kalp yok

seninkinden daha asil bir kalp yok, benim Romniya'm."

O göz kamaştırıcı gülümsemesini gösterir ve kollarını boynuma dolamıştır.

"Beni her gün kazanmak için ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun, Gianni. Birkaç yıllık evlilikten sonra bunun değişeceğini düşünmüştüm, ama kalbim zaten senin olsa da, beni sevmeye devam ettirmek için hala çok çaba sarf ediyorsun."

"Seni kazanmak sürekli, yenilenebilir bir hedef, Elodie. Aramızdaki hiçbir şeyi asla hafife almayacağım. Ateşimizin her zaman yanmaya devam etmesini istiyorum, Romniya'm."

Karımın ailesini uzaktan izliyorum, hepsi bir araya gelmişler.

Şeyhin annesi Amapola nazik bir kadın ve onu ilk gördüğüm anda sevdim, özellikle de Elodie'yi kollarını açarak karşıladığı için.

Şimdi konuşuyorlar, sanki yıllardır yeniden bir araya gelmişler gibi gülüyorlar.

Kamal'ın karısının Amerikalı olduğunu öğrenince şaşırdım. Sintarah'lıların sadece kendi aralarında evlendiğini sanıyordum, ama Madeline aşkın gelenekleri ve milliyeti önemsemediğinin canlı kanıtı.

Tanışmanın ardından, kraliyet ailesinin bizim gibi sıradan insanlardan oluştuğunu keşfettik ve Sintarah'ta birkaç saat geçirdikten sonra Elodie rahatladı ve eski haline döndü.

"*Papà*, su," diyor oğlum Leander kucağımdan, artık onun için çok karakteristik hale gelen İngilizce ve İtalyanca karışımıyla.

Mutlu olduğunda, tamamen Calé gibi davranıyor; gülümsüyor, kendi bebek dilinde durmadan gevezelik ediyor. Ama üzüldüğünde, küçük ellerini dramatik bir şekilde sallayarak dünyaya hoşnutsuzluğunu gösteren gerçek bir İtalyan olduğu şüphe götürmez.

Sanırım dadı onu duydu, çünkü onu kollarımdan almak için geliyor ve sevdiği parlak yeşil pipetli süper kahraman kupasını tutuyor.

"Al bakalım, *bambino*, suyun," diyor gülümseyerek.

Onların uzaklaşmasını izlerken, bir gün oğluma babasının babasını nasıl açıklayacağımı merak ediyorum.

Yalan söylemek, gerçeği saklamakla aynı şey mi? Bence bu sınır çok ince.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor karım, yanıma otururken "Çocuklarımıza Dino'yu nasıl açıklayacağız?"

Parmaklarını benim parmaklarımin arasına geçiriyor. "Çocuklar, her iki tarafta da iki pislik büyükbabaya sahip oldukları için şanslı değiller, Gianni, ama bunun karşılığında, onları sevecek ve her türlü kötülükten koruyacak ebeveynleri ve bütün bir aileleri var."

"Seni seviyorum, Elodie. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Eskiden ilişkiler hakkında çok çarpık bir fikrim vardı. Artık aşkın kaos olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda huzur da. Fırtına, ama aynı zamanda sığınak."

"Benim durumumda, sığındıktan çok fırtına, ha?" diyor, beni bazen sürüklendiğim karanlık yerlerden her zaman çıkaran o gülümsemesiyle.

"Fırtınalı günlerinle bir sorunum yok, *bella*. Her gün gök gürültüsünü özleyorum."

Elodie

Epilog 2

Kalbim hızla çarparak eve giriyorum, planladığım şey için heyecanlıyım.

Üç çocuğumuz var, biri ikizler Kaven ve Miri. Gianna ve ben eskisi kadar özgürce *oynayamıyoruz*. Birbirimize olan tutkumuz hiç azalmadığı için, doğaçlama ustaları olduk. Öğleden sonra Gianni'nin ofisinde gizlice buluşuyor, hatta gizli aşıklar gibi kaçıp otelde geceyi geçiriyoruz.

Bu küçük maceraları ne kadar sevdiğim kadar, bugün kocamın lezzetli vücudunun tadını burada, evimizde çıkarmak istiyorum.

Leander doğduktan sonra, kısa süren uçuş görevlisi kariyerim sona erdi.

Gianni bunu talep etmedi. Oğlumuzun büyümesinin her anına tanık olmak için yanında olmak isteyen bendim.

Kocam bir keresinde bana, kimse benim özgürlüğümü tanımlamasına gerek olmadığını söylediğinde haklıydı. Beni özgür kılan kariyerim değil, seçim yapma gücümdür.

Ve ben tam zamanlı bir anne ve eş olmayı seçtim.

İçeri girip her şeyin aynen düzenlediğim gibi olup olmadığını kontrol ediyorum.

Mükemmel bir ortam yarattım: çiçekler, kokulu mumlar ve enfes yemekler.

Tommaso ve Beatrice, kayınbiraderimin eşi, çocuklara bakmayı teklif ettiler ve İtalyanımın planladığım şeyi fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

"Bugünü Ricco'nun karısıyla geçireceğini sanıyordum, "*Bella*," diye seslendiğini duydum arkamdan.

Her zamanki gibi, o şehvetli sesin tınısı omurgamdan bir ürperti geçiriyor.

Yavaşça dönüyorum. "Henüz eve gelmemen gerekiyordu."

İtiraz edecek zamanım bile olmadan beni kollarına alıp merdivenlerden yukarı, yatak odamıza doğru taşıyor.

"Bir şeyler çevirdiğini biliyordum ve bekleyemedim." Beni yere indirmeden önce beni öper.

Nefes almak için ayrıldığımızda, kendi adımları bile zar zor hatırlıyorum, ama kendimi plana sadık kalmaya zorluyorum. "Bir mola. İki gün boyunca sadece ikimiz. Hazır ol İtalyan, bu hafta sonu uyumayacaksın."

Dünyanın en seksi gülümsemesini göstererek geri adım atıyor.

Sonra ceketini çıkarır, kravatını gevşetir ve gömleğinin düğmelerini açar.

Ağzım kurur.

Tanrım, Gianni çok güzel.

Kadınların hormonları üzerinde yarattığı etkiyi farkında bile değil galiba.

Şimdi sadece pantolonuyla, kemeri çözülmüş, gözleri bir avcınıninki gibi parıldayarak orada duruyor, sanki *"İstiyorsan gel al beni"* der gibi.

"Hizmetindeyim, *bella*."

Bacaklarım titreyerek ona doğru ilerliyorum, karnımın alt kısmında bir sıcaklık yayılıyor. "Avlanmaktan hoşlanmıyorsun. Sen doğuştan bir avcısın, İtalyan."

Beni belimden çekiyor, o güçlü vücudunun her santimini ve aramızdaki sert uzunluğu bana bastırıyor.

"Evet, ben bir avcıyım," diye mırıldanıyor, "ama kontrolün sende olduğu yanılışına kapılmanı seviyorum."

"Kontrol etmek istemiyorum. Sana teslim olmayı seviyorum. Ben seninim, Gianni."

The end!

Bonus

Giovanna

Geçmiş

Cesur hissediyorum, Sicilya seyahatimdeki güzergâhtan saparak, asıl varış noktam yerine bütün bir hafta sonu kaçak olarak geçirmeyi planlıyorum.

Anahtar kelime "*yalnız*"dır.

Hayatımda ilk kez özgürüm.

Ailem yalan söylediğimi öğrenirse çılgına döner, ama izlenmekten bıktım artık! Donatella gibi değilim, o her şeye evet diyor ama sonunda yine de istediğini yapıyor.

Ben en küçüğüm, herkes bana emir yağdırıyor.

Bir macera, kendime söz veriyorum.

İki gün burada kalıp sonra tekrar iyi kız, sıkıcı, tahmin edilebilir kız olacağım ve annemin kuzenlerinden birinin beni beklediği kasabaya gideceğim.

Kaçış rotam olarak Catania'yı seçtim çünkü gitmeyi çok istediğim bir plaj var. Denize dalmak ya da sadece kumsalda oturup Etna Dağı'nın manzarasını seyretmek için sabırsızlanıyorum.

Aynada son bir kez daha kendimi kontrol ediyorum ve kıyafetimden memnunum: beyaz bir plaj elbisesi ve düz sandaletler. Altında tek parça mayo giyiyorum. Yaşıtlarım daha cesur bikiniler tercih etse de, diğer turistlerden çok fazla sıyrılmayı sanmıyorum.

Kendimi sofistike hissediyorum. On dokuz yaşımdan daha büyük.

Güneş gözlüklerimi alıyorum, bu, insanlarla yüzleşmenin utancını gizlemek için kullandığım numaralardan biri. *Gözlerini göremezlerse, ne düşündüğünü veya hissettiğini bilemezler.*

Plaja doğru yürüyorum ve koyu renkli kuma ulaştığımda sandaletlerimi çıkarıp volkanı farklı açılardan fotoğraflamaya odaklanıyorum.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden dalmışken, arkamdan güçlü bir ses duyulur: "En güzel manzarayı arıyorsan, kameranı yanlış yöne çevirmişsin, *bedda*."

Kim olduğunu görmek için dönmeden önce, yüzüm kızarır çünkü ne dediğini anlarım: Sicilya dilinde bana *güzel* dedi, bu da onun yerli olduğunu gösterir.

Tüm kelimeleri bilmiyorum — genellikle İtalyanca'dan farklıdır — ama temel kelimeleri biliyorum.

Yavaşça dönüyorum, güneş gözlüğümü takmadığım için pişmanlık duyuyorum. Onları takarken fotoğraf çekemiyorum ve şimdi bir yabancıyla yüzleşmek zorundayım — güzel sesli bir yabancı, ki benim utangaçlığım ve sosyal kaygıyla birleşince bu tam bir işkence.

Başımı hemen kaldırmıyorum, her zaman beni endişeli bir aptal gibi hissettiren kaçınılmaz ilk temasa kendimi hazırlıyorum.

O, benim başımı kaldırmamı beklemez. Bunun yerine, çenemi kaldırır ve gözlerime bakmamı sağlar.

"Adın ne?"

Dokunuşu cildimi yakıyor, tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Giovanna," diye cevap veriyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Gülümsüyor ve o anda kendimi kaybettiğimi anlıyorum.

Kim olduğunu hiç bilmiyorum. Yaklaşık ağabeyim Tommaso ile aynı yaşta görünüyor. Ama emin olduğum bir şey var: ilk görüşte aşk bir efsane değil. Bu güzel yabancı az önce kalbimi çaldı.

Madeline Turner

Milyarderin Planlanmamış Karısı (Uygunluk Yemini – Kitap 1)

Londra

Zoe ve Christos'un düğününden üç ay sonra^[12]

Asansör yukarı çıkarken, beşinci kez aynada kendime bakmayacağıma yemin ederim, ama kararlılığım çöker.

Ya dişlerimde ruj izi varsa?

Gerçekten buradayım. Zoe, Şeyh Kamal'ın benimle şahsen görüşeceğini söylediğinde inanamadım. Gerçekçi olmayan beklentilerim yoksa, onun beni görmek istemesi iyi bir şey, değil mi?

Aynaya bir kez daha bakıyorum.

Tanrım, bu bir takıntı gibi. Ama kendimi çok güzel hissediyorum.

Zoe'nin benim için seçtiği koyu gri, diz boyu kalem etek ve beyaz ipek gömlek ile tam bir yönetici görüntüsündeyim.

Zarif ve profesyonel. Hafif seksi, dedi bana.

Gözlerimden bir tutam saçımı üfleyerek uzaklaştırıyorum. Annemin her zaman ısrarla yaptırdığı bu Chanel saç kesimi beni sinirlendiriyor ve saçımı uzatmaya karar veriyorum.

Asansör varış noktasına ulaşıyor ama ben kıpırdamıyorum. Güvensizliğim tüm gücüyle geri geliyor.

Kapı açılır ve sekreterlerden biri olduğunu düşündüğüm bir kadın benim çıkmamı bekler. Hâlâ katatonik haldeyim, o da bana deliymişim gibi bakar.

"Günaydın, Bayan Turner."

"Günaydın," diyorum dikkatlice. Hafif disleksim olduğunu açıkça söylemişim, ama yavaş konuşmak annemin eleştirilerinden kaçmak için edindiğim bir alışkanlıktı. "Bay Kamal ile görüşmeye geldim."

"Şeyh Kamal," diye düzeltir. Ah!

Beni baştan aşağı süzer ve kadından hemen hoşlanmam. Sonra Zoe'nin bana söylediği şeyi hatırlarım.

Onların seni korkutmasına izin verme.

Tamam, hadi bakalım, diyorum kendime. *Hazırım.*

Gergin bir şekilde asansörden çıkıyorum, ne yaptığımı umursamadan, ve görünüşe göre yanlış yöne dönmüşüm çünkü birine çarpıyorum.

Yüksek tiz bir çığlık attım, ama bunun korkuyla ilgisi yoktu, her şey gömleğimin önüne sıçrayan sıcak kahveyle ilgiliydi.

Cildim yanarken, düşünmeden gömleğimi yırtıp attım. Kaynar sıvı göğüslerimi yakıyordu ve ancak kahkahalar duyduğumda, herkesin benim istem dışı *striptizime* dikkatini verdiğini fark ettim.

Ancak, bana öfkeyle bakan biri vardı. Onun kim olduğunu biliyorum.

Kamal Hafeez.

İşverenim. Ya da artık eski işverenim demek daha doğru olur.

About the Author

D.A. Lemoyne, Ağustos 2019'da ilk kitabı "Seduzida" ile yazmaya başladı. O zamandan beri, 80'den fazla kitap ve bazı popüler diziler yazarak okuyucularını kendine bağladı.

Henüz sekiz yaşındayken, edebiyat öğretmeni olan büyükannesi onu kitapların dünyasıyla tanıştırdı. Büyükannesinin dairesinin arka odasında kişisel bir "kütüphanesi" vardı ve Lemoyne kitaplara hemen ilgi duydu. Büyükannesi onun ilgisinden o kadar etkilendi ki, tüm koleksiyonunu ona hediye etmeye karar verdi.

Lemoyne, kocası ve köpeği Cookie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Yazmayı ve yemek yapmayı seviyor ve evinde her zaman arkadaşlarını ağırlıyor.

Lemoyne'nin hikayeleri, okuyucuların dikkatini çeken muhteşem olay örgüleriyle ünlüdür. İnsanlar, erkek ana karakterlerinin tutkusu ve kadın kahramanlarının gücünü çok seviyor.

Aşkın gücüne güçlü bir şekilde inanır. En büyük tutkuları arasında okumak ve yazmak vardır, bu da ona insan duygularının derinliklerine dalma ve okuyucularla derin bir bağ kuran, iç açıcı hikayeler yazma imkanı verir.

İletişim: dalemoynewriter@gmail.com

- [1] Beau Carmouche-Leblanc, "Protected by the Sinner" kitabının kahramanı.
- [2] Sicilyalıların çoğu olmasa da büyük bir kısmı, kendilerini önce *Sicilyalı*, sonra *İtalyan olarak görürler* — sanki başka bir ulusun içindeki bir ulusa aitmiş gibi.
- [3] Bu ismi aklınızda tutun.
- [4] Bu sahnede anlatılan grup, kurgusal bir Kuzey Amerika kültürüdür. Roman toplulukları, gelenekleri veya inançlarıyla hiçbir bağlantısı yoktur.
- [5] Kurgusal bir prenslik.
- [6] İtalyanca'da "sevgili"
- [7] "Ele geçirme töreni".
- [8] Gerçek olay.
- [9] *Debla*, Caló dilinde "tanrıça" anlamına gelen bir terimdir.
- [10] *The Billionaire's Unplanned Wife* romanının kahramanı.
- [11] *The Billionaire's Unplanned Wife* kitabı için özel olarak yaratılmış kurgusal bir emirlik.
- [12] The Tycoon's Obsession kitabının kahramanları.
-

İçindekiler

[Alıntı](#)

[Sosyal Medya](#)

[D. A. Lemoyne'nin diğer
eserleri Tanıtım](#)

[Yazarın Notu](#)

[İthaf Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Bonus - Giovanna](#)

[Bonus – Madeline Turner](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

